Volum editat de

Bill Fawcett

RĂZBOIUL STELELOR ÎNDEPĂRTATE

ARISTA ERA DOAR O PROMISIUNE A VIITORULUI

SF

NEMIRA

Volum editat de

Bill Fawcett

Războiul Stelelor Îndepărtate

Bill Fawcett and Associates, 1990

THE FAR STARS WAR

Traducere de

EMILIAN BAZAC

Introducere şi interludii de

BILL FAWCETT

ARISTA ERA DOAR O PROMISIUNE A VIITORULUI

La marginea galaxiei, printre Stelele Îndepărtate, oamenii au descoperit sute de lumi asemănătoare Pământului, ideale pentru înfiinţarea unor noi colonii. Una dintre ele a fost botezată „Arista”, însă atunci nimeni nu ştia că o aşteaptă un viitor strălucit. Dar tot acolo se aflau gerinii, extratereştri războinici veniţi din afara galaxiei. Conflictul era inevitabil şi războiul a izbucnit în anul 2237… Deznodământul lui a fost hotărât nu de generali şi de guverne, ci de soldaţi şi civili anonimi obligaţi să se bizuie numai pe ingeniozitatea şi curajul lor. „Reporteri” pe câmpul de luptă sunt David Drake, Todd Johnson, Peter Morwood, Robert Sheckley, Jody Lynn Nye, Steve Perry, Elizabeth Moon, Bill Fawcett, William Dietz, Rick Shelley, Diane Duane.

PROLOG

Istoria Războiului Stelelor Îndepărtate, un război în care au fost implicate peste o sută de sisteme stelare şi milioane de fiinţe; este istoria celor ce au participat la el. Rezultatul său a fost determinat nu atât de deciziile Amiralului MacDonald sau ale Supremei Triade Gerine, cât de nenumăratele decizii minore, luate pe câmpuri de bătălie aflate la sute de ani-lumină depărtare unul de altul. A fost un război marcat de bătălii izolate, purtate adesea de oameni care cu câteva săptămâni în urmă munciseră ca fermieri sau funcţionari.

Atunci când a început războiul, majoritatea omenirii era răspândită în propriul braţ de galaxie. Niciun guvern de uniune nu fusese capabil să câştige sau să-şi menţină controlul asupra sutelor de lumi colonizate de oameni. Lipsa oricăror mijloace de comunicaţie, care să transmită informaţia cu viteze superluminice, a încurajat fragmentarea rasei umane pe parcursul expansiunii; omenirea se îndepărta tot mai mult de un Pământ sleit de resurse şi înapoiat. Schema unei expansiuni era dificil de organizat şi adesea era lăsată la voia întâmplării. Deşi aproape fiecare stea are planete, probabil că cel mult o singură planetă dintr-o mie nu este în mod fatal ostilă vieţii umane. Chiar şi aşa, mai puţin de una dintr-o sută poate fi locuită fără a fi nevoie de crearea – la cote extinse şi la un cost prohibitiv – a unui echilibru ecologic artificial adecvat vieţii umane. Mai rămâneau totuşi, estimativ, cincizeci de mii de planete disponibile pentru oameni, asta doar în braţul nostru spiral. Viaţa bazată pe carbon fiind prezentă pe aproape toate aceste planete, rezultă că în cele două sute de ani de expansiune, oamenii au întâlnit câteva sute de alte rase inteligente, unele dintre ele având deja perfecţionată o formă proprie de călătorie spaţială.

Oamenii au călătorit însă şi „în afară”, în regiunile mai puţin dense, dincolo de planul galactic. Zona în cauză, din motive care nu mai necesită explicaţii, a fost denumită de

majoritatea geografilor „Stelele Îndepărtate". Aceasta era denumirea oficială. Oamenii îi mai spuneau „Ţinutul dragonilor", sau pur şi simplu stellae incognitae. Aici, expansiunea se făcea mai degrabă în linie; nu era ca o erupţie care să formeze un adevărat ciorchine de planete colonizate. Foarte adesea, călătoriile dintr-o colonie într-alta durau câteva săptămâni. Erau izolaţi – din toate punctele de vedere – de restul rasei. Locuitorii – aspri şi singuratici – se preocupau mai mult de propria independenţă şi prosperitate decât de interesele generale. Aprovizionate doar de nave ocazionale, aceste lumi nu s-au supus vreunei autorităţi extra-planetare şi adesea nu aveau nici măcar un guvern planetar. Iată cauzele pentru care primele contacte cu Gerinii, ca şi victoria acestora de la DuQuesne, au rămas multă vreme necunoscute până şi de către vecini.

S-a stabilit, mult după consumarea lui, că Războiul Stelelor Îndepărtate a început în anul Terestru 2237. De fapt, Consiliul monolitic al Triadelor, care conducea toate cele unsprezece lumi ale Gerinilor, se hotărâse cu mulţi ani înainte să înlăture din porţiunea „lor" de galaxie oamenii şi toate celelalte rase. Multe specii inteligente luptaseră împotriva oamenilor; de multe ori au pierdut, aşa încât Gerinii au acţionat cu precauţie. Prima lor mişcare a fost cucerirea unei planete aflată la frontiera spaţiului ocupat de ei, DuQuesne, cu aproximativ cincizeci de ani înainte, deci prin jurul anului 2187. Gerinii – fiinţe octopode – au invadat planeta în număr copleşitor şi, deţinând supremaţia absolută în aer şi în spaţiu, au distrus rapid orice formă de opoziţie. Cea mai mare parte a duquesnienilor a pierit în primele câteva ore, când Gerinii au bombardat până şi cele mai mici cătunuri. Supravieţuitorii s-au trezit izolaţi, puşi în imposibilitatea de a lua legătura unul cu altul. Orice fel de rezistenţă a fost pedepsită cu măcelărirea neîntârziată a tuturor oamenilor din apropiere. Totuşi, chiar şi aşa, câţiva rebeli au reuşit să ducă timp de două decenii o disperată luptă de gherilă.

La vremea când alţi oameni au început să-şi facă griji în legătură cu duquesnienii, planeta suferea de aproape

cincizeci de ani sub dominarea brutală a Gerinilor. Interesul vecinilor a fost trezit de un al doilea asalt Gerin, de data aceasta având ca ţintă Noua Atenă, o planetă mult mai mare şi mai prosperă. Aici, Gerinii au întâlnit o rezistenţă neaşteptată iar forţele lor de uscat au suferit pierderi mult mai mari decât cele scontate. În cele din urmă s-au retras, însă au bombardat planeta până când suprafaţa sa a devenit de nelocuit. Nu au supravieţuit decât câţiva oameni, scăpând cu ajutorul unor nave particulare. Ei au dat alarma în lumile vecine populate cu oameni şi, de asemenea, în lumile ocupate de rase care se temeau că după aceea Gerinii îşi vor îndrepta atenţia asupra lor.

Deşi atunci oamenii n-au ştiut – şi probabil că niciodată nu şi-au dat seama – masacrul de pe Noua Atenă şi înrobirea supravieţuitorilor umani de pe DuQuesne au inspirat, mai mult decât orice altceva, unificarea planetelor din vecinătate. Totuşi, la început, o singură planetă s-a decis să acţioneze. Aceasta a fost Lumea lui Castleman. Planeta avea multe avantaje, printre care fabrici foarte evoluate (chiar şi docuri spaţiale), care i-au permis să construiască în mai puţin de un deceniu o flotă formată din peste o sută de nave de război. Multe dintre acestea au fost cumpărate de Liga Lumilor Libere, aflată în apropiere; altele au fost transformate în nave comerciale. În urma pierderii unui recent şi minor război cu o altă planetă ocupată de oameni, Lumea lui Castleman a rămas cu un corp de ofiţeri experimentaţi şi cu dorinţa de a-şi recâştiga prestigiul.

La început, flota Lumii lui Castleman s-a confruntat cu un succes surprinzător. A învins trei corpuri de armată Gerine separate şi a recucerit nu numai Noua Atenă, acum o planetă lipsită de viaţă dar de asemeni, şi DuQuesne.

CAMARAZII

de David Drake

ÎN ACEA DIMINEAŢĂ, SANGER mergea în fruntea grupului de comando. La douăzeci de metri dincolo de o gospodărie abandonată, pătrunse într-o zonă ucigaşă Gerină.

— Nu mişca! ordonă Rudisill.

Rudisill era specialistul în artilerie, al doilea din coloana de şase oameni, şi semnalele de alertă care pulsau pe *display-ul* căştii sale îl scoseseră brusc din letargia unui marş prelungit.

— Sanger, continuă el, ţi s-a paradit casca! Ai intrat într-o zonă ucigaşă!

Fiecare cască era prevăzută cu serpentine care răcoreau căpăţâna soldatului şi aproximativ jumătate din cantitatea de sânge care circula prin corp. Mai bine decât atât nu se putea obţine decât prin controlul total al mediului înconjurător. Totuşi, serpentinele nu puteau împiedica atmosfera de pe DuQuesne să fie o adevărată baie de aburi; şi nici nu făcea ceva pentru a uşura echipamentul cărat în spinare.

Pentru a nu se da de gol, fuseseră infiltraţi în teritoriul duşman prin ocean, la zece kilometri de obiectiv. Aceşti zece kilometri trebuiau parcurşi pe jos. Sudoarea curgea pe trupul lui Rudisill, în efortul de a-şi sălta în mers casca, armele, raţiile de mâncare – şi greul banc portabil de detecţie – pe pantele crestelor împădurite.

Acum sudoarea era rece.

— Toată lumea rămâne pe loc, spuse căpitanul Lermontov prin reţeaua de comunicaţii a grupului. Trec eu în faţă.

Vocea lui Lermontov era mai mult decât calmă; le dădea tuturor un sentiment de *încredere:*

— Sanger, ştii ce trebuie să faci. Atâta vreme cât nu intri în panică încercând s-o iei la fugă, eşti în siguranţă, aşa că rămâi acolo. Poate că doreai să urinezi. Profită acum.

— Am profitat deja, domnule.

Apoi:

— Domnule, mă veţi putea scoate de-aici?

Comandoul 441 dusese la bun sfârşit douăzeci şi şapte de misiuni pe această văgăună a iadului, fără nicio pierdere. Soldaţii din alte unităţi fuseseră norocoşi. *Patru-patru-unu* era numărul lui Ivan Lermontov şi tocmai el fusese desemnat pentru misiunea aceasta.

Dar norocul nu era suficient pentru a-l scoate pe Sanger din capcana în care-l băgase echipamentul său defect.

— Nu văd de ce nu, răspunse căpitanul Lermontov.

Rudisill auzi foşnetul uşor al vegetaţiei. Şeful comandoului se apropia cu o precauţie lejeră. Fusese al treilea în coloană, la o sută de metri în spatele artileristului.

Head-up display-ul de pe vizorul lui Rudisill prezenta câteva puncte pulsatorii: elemente ale zonei ucigaşe Gerine, dirijate prin computer. Făceau manevre pentru a ajunge într-o poziţie optimă. În curând aveau să încercuiască întregul comando, nu doar pe omul din faţă…

Zona ucigaşă consta din douăzeci de elemente separate, dispuse în linie pe o distanţă de doi kilometri, aproape paralel cu direcţia de înaintare a comandoului. Dacă ar fi traversat ultima colină prin partea stângă şi nu prin dreapta, n-ar mai fi intrat în raza de detecţie a senzorilor duşmani. Nu ar fi ştiut – şi nici nu s-ar fi sinchisit – că pe undeva s-ar fi aflat o zonă ucigaşă. Dar acum…

Fiecare element era o sferă de douăzeci de centimetri; cu senzori, motoare magnetice pentru ridicare şi deplasare, şi un computer rudimentar pentru comandă şi comunicaţii. Atunci când o ţintă intra în raza de detecţie a oricăruia dintre elemente computerul respectiv le alerta pe toate celelalte şi întregul lanţ se apropia pentru a produce pierderi cât mai mari posibilelor ţinte ce urmau să apară. Atâta vreme cât ţinta nu încerca să iasă din raza letală a zonei nu se întâmpla nimic.

Motoarele magnetice aveau o signatură electronică, chiar şi atunci când erau în regim de aşteptare. Căştile comandoului puteau detecta o zonă ucigaşă de la o sută de

metri, distanţă de două ori mai mare decât raza de detecţie a senzorilor acesteia.

Însă casca lui Sanger nu funcţionase cum trebuie.

Stratul exterior al fiecărei sfere era din ceramică pre-fragmentată, iar în interior se afla un exploziv puternic. Sanger se afla la zece metri de una dintre ele. De la distanţa asta, explozia ar distruge trunchiul unui copac de esenţă tare, gros de treizeci de centimetri; un om ar fi pur şi simplu atomizat.

— Ai făcut treabă bună, artileristule, murmură Lermontov.

Vorbise direct fără a se mai folosi de echipamentul de radiocomunicaţie care schimba mereu frecvenţele, pentru a nu fi interceptat. Ajunsese acum în spatele lui Rudisill:

— Bine că ai fost atent, altfel intram în belea.

Gogoriţe! Treaba o făcuse *casca,* şi nu artileristul; însă cuvintele căpitanului îi dădură totuşi un sentiment de mulţumire.

— Vin spre noi, domnule, spuse el încordat.

— Sigur, cum altfel? fu de acord Lermontov, oprindu-se lângă Rudisill.

Căpitanul era un bărbat de înălţime medie, cu umeri de gimnast şi şolduri înguste. Îşi puse pe umăr puşca de asalt şi începu să apese nişte taste pe plăcuţa miniaturală ataşată căştii sale…

Figura din spatele vizorului ridicat al lui Lermontov părea fără de griji; de sub cască se ivea un mănunchi de păr blond întunecat, cu un aspect tineresc.

Zâmbi:

— Mai am ceva pentru tine, artileristule! Am nevoie să mă anunţi atunci când am să arăt eu însumi ca un element al zonei.

Puşca lui Rudisill era îndreptată spre porţiunea de pădure ce ascundea celelalte elemente care se îndreptau spre zona-ţintă. Cu dosul mâinii stângi îşi şterse sudoarea de pe bărbie şi spuse:

— Domnule, nu aveţi cum face aşa ceva. Căştile nu pot…

Zâmbetul care traversă figura lui Lermontov nu accepta mai multe contraziceri decât ar fi acceptat, de exemplu, zâmbetul unui rechin.

— Nu-ţi fă probleme, soldat, aruncă el pe un ton categoric. Căştile astea, dacă ştii cum să le iei, pot sta în două labe rugându-te să le dai prăjituri! Tu nu trebuie decât să mă faci atent…

Se concentră asupra tastaturii:

— *…*atunci când reuşesc.

Rudisill înghiţi în sec şi dădu din cap. Vizorul său afişa mişcarea lentă a elementelor zonei ucigaşe, puncte albastre pe o hartă virtuală, care se suprapunea peste realitatea pădurii. Căpitanul apăsa pe taste şi deodată, lângă artilerist îşi făcu apariţia încă un punct albastru. Conturul acestuia fu vag la început, însă foarte curând se putu distinge cu claritate, devenind aproape identic cu celelalte douăzeci.

— Gata, domnule, spuse Rudisill. Dar aş fi dorit să nu…

Lermontov păşi înainte, apăsă un buton şi declară:

— În regulă, Sanger! Situaţia e roză. Vezi că vin!

Vegetaţia înaltă se unduia în spatele căpitanului. După câţiva paşi lungi, uşori, Lermontov se făcu nevăzut. Pe vizorul lui Rudisill, cel de al douăzeci şi unulea punct se deplasa cu viteză constantă înspre punctul care apăruse primul, mai iute decât celelalte mine aducătoare de moarte.

Casca lui Lermontov îşi adapta semnalele de ieşire astfel încât să imite comunicaţiile şi signatura motorului unui element al zonei ucigaşe. Dacă semnalele vor fi destul de plauzibile, senzorii Gerini îl vor ignora pe Lermontov, până când acesta va ieşi din zona ucigaşă.

Dacă *nu* vor fi suficient de plauzibile, explozia va aduce moartea într-un cerc cu raza de cincizeci de metri.

Rudisill îngenunche cu atenţie şi sprijini de pământ o parte din greutatea bagajului său. Nu luă în seamă picătura de sudoare care îi tremura în vârful nasului.

Lermontov se opri puţin, ajungând lângă omul din fruntea coloanei. Deşi în reţeaua de comunicaţii nu se auzea nimic, Rudisill şi-l putea imagina pe căpitan bătându-l pe Sanger

pe umăr, spunându-i câteva cuvinte de îmbărbătare şi îndreptându-se apoi spre sfera ucigaşă aflată în apropiere.

Îşi putea imagina toate acestea pentru că, într-un fel, trăise o experienţă asemănătoare atunci când o rază laser doborâse un copac, făcându-l să-i cadă pe picioare. Bancul de detecţie fusese sfărâmat, astfel încât nu se putea folosi de el. Nu avea nicio şansă, decât dacă cineva s-ar fi târât într-o tentativă sinucigaşă pentru a se apropia de bunker-ul Gerin şi a arunca o grenadă prin deschizătura de tragere.

Ceea ce căpitanul Lermontov chiar şi făcuse.

Punctul care-l reprezenta pe şeful comandoului fuzionă cu elementul aproape identic al zonei ucigaşe.

— În regulă, se auzi vocea căpitanului. Acum toată lumea se lasă la pământ, pentru…

Rudisill ştia că trebuia să se lipească de pământ. Însă nu reuşi să facă nicio mişcare.

Linia de perle albastre aflate în apropiere deveni neclară şi dispăru gradat, pe măsură ce motoraşele reveneau la regimul de aşteptare. Într-o zonă ucigaşă, sfera care detecta prima ţinta devenea elementul principal, coordonându-le pe toate celelalte; căpitanul Lermontov tocmai o dezafectase.

— Bun, totul e în regulă, repetă Lermontov. Hai să mergem mai departe! Heatherton, vino-încoace. Vei merge tu în frunte.

Rudisill reuşi în cele din urmă să dea tot aerul afară din plămâni. Se ridică în picioare.

— Nu, spuse el. Lăsaţi-mă pe mine, domnule.

Porni spre căpitan, cercetând cu ochii în ambele părţi laterale, chiar şi în copacii de deasupra, de parcă era deja omul din fruntea coloanei.

— Artileristule, îl atenţionă Lermontov, avem nevoie de tine să identifici ţintele, atunci când vom ajunge la ţarcul ostaticilor.

— Avem nevoie de *toţi,* răspunse Rudisill. Eu tot sunt aici. Echipamentul meu funcţionează cel mai bine.

Ajunse la luminişul din jurul gospodăriei. Locatarii acesteia plecaseră de curând. Găinile cotcodăceau

zgomotos sub parii care acopereau grădina de zarzavaturi, iar porcul care grohăia printre copaci era domestic, nu sălbatic.

Stăpânii porcului se ascundeau probabil pe undeva, prin apropiere. Rudisill nu se deranjă să-i strige. Duquesnienii nu aveau să se arate, nu aveau să dea ajutor nici măcar scoţând o ploscă plină cu apă potabilă pentru soldaţii care-şi riscau viaţa ca să elibereze DuQuesne de sub stăpânirea Gerină.

Duquesnienii nu erau tâmpiţi să-şi rişte pielea.

Sanger spăla cu apă o plăcuţă de electrolit, din condensorul căştii sale. Avea nouăsprezece ani standard, dar în acest moment părea să aibă de două ori mai mult.

Se ridică în picioare, punându-şi bagajele pe umeri. El nu avea un banc mobil de detecţie, dar SRMA-ul – sistemul de rachete multi-aplicaţie – pe care îl căra în spate cântărea cam tot atât. Nu era singurul, alţi trei soldaţi aveau şi ei SRMA-uri.

— Mulţumesc, camarade, şopti el spre Rudisill.

— Rahat! Nu eu te-am băgat în comandoul lui Lermontov, răspunse Rudisill.

Vorbise în şoaptă, deoarece căpitanul se afla la doar câţiva metri de ei.

Lermontov prinsese tastatura la locul respectiv, pe cască. Apucă din nou puşca. Cu degetul arătător trasa desene pe carcasa marmorată a minei Gerine. Plăcuţa de acces din partea superioară a sferei era în continuare deschisă.

— Bună treabă, căpitane! murmură Rudisill.

Lermontov ridică din umeri.

— Vezi-ţi de treabă în capul coloanei, artileristule, ordonă el.

— În regulă, spuse calm Rudisill.

Păşi înainte printre copaci, urmărind azimutul proiectat pe vizorul său.

***

Nu mai întâlniră câmpuri minate, dar descoperiră de mai multe ori dovezi ale prezenţei umane. Încă o fermă; urme

de picioare goale pe o potecă; într-un rând, plânsetul unui copil, chinuitor de aproape.

— Îi pot simţi cum ne privesc, spuse Minh.

Minh era ultimul om din coloană.

— Ar fi mai bine să nu văd vreunul, bombăni Heatherton. Ştiu că ticăloşii ăştia laşi se duc să raporteze Meduzelor.

— Nu este adevărat, interveni aspru Lermontov. Nu există nicio dovadă cum că băştinaşii ar colabora cu Gerinii. Sunt doar speriaţi. Aşa cum ai fi şi tu, dacă planeta ta ar fi fost ocupata de Meduze timp de trei generaţii.

— Căpitane, spuse Sanger, ăştia n-au curaj nici să moară, nici să trăiască. Dacă vreunul de pe planeta *mea* ar fi speriat în halu' ăsta, i-aş tăia beregata, ca să-l scap de probleme.

Rudisill îşi trăgea din când în când răsuflarea, în ritmul impus de bocanci. Bagajul îl tăia pe clavicule şi exteriorul coapselor. Îşi lipise bureţi pe părţile proeminente ale uniformei, însă fără prea mare folos. În lungul marş, greutatea şi frecarea îşi făceau până la urmă efectul, cu sau fără bureţi; rănile cărnii se redeschiseseră.

— Eu rămân totuşi la părerea, făcu Heatherton, că dacă pe *ei* nu-i interesează să scape de Meduze, atunci nici pe mine n-ar trebui să mă intereseze.

— Uite ce e, spuse căpitanul. După ce eliberăm ostaticii, s-ar putea să observăm o oarecare schimbare în atitudinea localnicilor. Aşa îşi închipuie cei de la Cartierul General.

— Cartierul General nu transpiră ca porcii în cocină, veni replica impertinentă a lui Sanger.

Acum urcau pe ceea ce harta virtuală a lui Rudisill spunea că era ultimul obstacol geografic înainte de a ajunge la destinaţie. Era vorba de un kilometru de junglă dificilă; harta oferea cea mai bună estimare, însă trebuia ţinut cont că era totuşi o *estimare.* Rudisill îşi închipui că analiştii Cartierului General se înşelaseră *din nou* – deoarece, dacă ar fi ajuns într-adevăr chiar atât de aproape de o bază Gerină, atunci ar fi trebuit să…

— *Nimeni nu mişcă!* ordonă el, împietrind pe loc.

Însă totul părea să fie în regulă, nimeni nu păţise nimic…

— Domnule, spuse el, am găsit-o. Am intrat de puţin *în* cercul defensiv, dar jumătate din el a fost decuplat, aşa că senzorii mei nu l-au putut descoperi până acum.

— Despre ce este vorba, Artileristule? îi întoarse şoapta Lermontov.

Vocea sa era ca o fantomă în căştile de audiţie ale lui Rudisill.

Acesta începu să-şi deplieze bancul portabil de detecţie.

— Căpitane, murmură el, am depistat baterii cu plasmă la stânga şi la dreapta. Nu le pot vedea, dar sunt funcţionale. Şi…

Înghiţi în sec:

— Şi ceea ce credeam că este un bolovan, chiar aici în faţa mea, este de fapt beton. Calota unui depozit de rachete. Sunt încărcate pentru lansare, dar nu cred că se aşteptau să apară cineva din spate.

Rudisill conectă firele căştii la bancul de detecţie. Ar fi putut marca ţintele cu un creion luminos, dar introducerea directă a datelor era mai precisă cu cel puţin un ordin de mărime.

Bancul de detecţie nu putea fi aşezat perfect orizontal, dar era bine să stea cât mai orizontal posibil.

— În regulă! aprobă Lermontov. Vin până la tine.

— Aşteaptă, căpitane, îl preveni Rudisill.

Se concentră asupra „bolovanului”, care era suficient de aproape pentru a putea trimite un scuipat pe el, după care apăsă clapa ENTER de pe tastatura căştii. Apoi deplasă în lateral un aparat de măsură, îl concentră asupra aceluiaşi punct, şi apăsă din nou clapa. Casca trimise datele spre bancul de detecţie.

Aparatul scoase un *zip* de-abia auzit. Peste harta virtuală proiectată pe vizorul lui Rudisill se suprapuseră datele calculate: trei buline roşii, amplasamentele Gerinilor, identificate fie vizual, fie prin signatura lor electronică; apoi nouă buline galbene, plasate la distanţe egale pe circumferinţa imaginară a unui cerc.

— *În regulă!* murmură Lermontov, privind aceleaşi buline pe propriul său *display*. Le-ai luat coordonatele…?

— Da, domnule, spuse artileristul. Datele au fost trimise la Bază. Sunt pregătiţi pentru lansare, nu trebuie decât să primească ordinul meu.

Rudisill se ridică uşor pentru a cerceta terenul presupusei – şi acum confirmatei – baze Gerine, identificată pe bancul de detecţie. Datele bancului de detecţie proveneau de la un satelit orbital, care transmitea aceleaşi informaţii şi vizoarelor. Rudisill prefera imaginea transmisă prin vizor.

Panta pe care o urcau cădea brusc, imediat după ce atingeai culmea. De cealaltă parte se afla o vale în care şerpuia un râu impunător. Vegetaţia luncii avea o înălţime de maximum zece metri. Însă copacii gigantici de pe culme îşi întindeau ramurile pe deasupra unui izvor care curgea în zig-zag pe faţa abruptă a falezei.

Apa izvorului forma o baltă sub faleză, înainte de a porni clipocind într-un şuvoi subţire, revărsându-se în râu la o jumătate de kilometru depărtare. Balta era exact centrul cercului defensiv Gerin.

— Bingo! spuse Rudisill.

— Toate amplasamentele au sistem defensiv anti-personal, nu-i aşa? întrebă Lermontov.

— Ei bine, tunurile cu plasmă ar putea avea dublă utilizare, afirmă artileristul. Însă într-adevăr, acolo pot fi şi arme anti-personal.

Rudisill îşi controlase vocea, să fie calmă, dar ştia ce însemnau cuvintele abia pronunţate. Calea normală de a distruge o linie defensivă disimulată era să te pui la adăpost, să păcăleşti sistemul făcându-l să intre în acţiune şi-apoi să distrugi bateriile care s-au demascat, folosind tiruri precise de artilerie. Cealaltă cale pentru descoperirea sistemului era…

— În regulă, spuse căpitanul Lermontov. Asta înseamnă că trebuie să ne apropiem foarte mult de ei. Prezenţa noastră aici n-are nici un rost dacă avertizăm Meduzele că am venit să eliberăm ostaticii.

— Prezenţa noastră aici n-are niciun *fel* de rost, murmură Heatherton.

Era doar o izbucnire de nemulţumire şi nu o împotrivire la ordinele căpitanului.

— Heatherton, Minh, Moschelitz, continuă căpitanul. Luaţi poziţii pe vârful falezei. Artileristul, Sanger şi cu mine vom încercui prin partea de jos şi vom pătrunde cât de mult va fi nevoie, pentru a detecta cercul defensiv interior al Meduzelor.

— Şi nu uitaţi, adăugă el, aveţi mare grijă.

Vocea sa deveni o idee mai aspră, reamintindu-le că ştia că erau bărbaţi duri… dar Ivan Lermontov era cel mai dur dintre toţi şi *va şti* să se facă ascultat:

— Meduzele nu vor afla de prezenţa noastră aici decât după ce salva artileristului va lovi în sistemul lor de apărare. Dacă vreunul dintre voi trage mai înainte, se va face vinovat de eşecul misiunii şi de moartea a o sută cincizeci de ostatici civili.

Apoi spuse din nou, de data aceasta cu blândeţe:

— S-a înţeles?

— *Da*, şoptiră simultan cinci voci prin reţeaua de comunicaţie.

— Bun!… Atunci la treabă!

***

Cealaltă metodă pentru a descoperi o linie defensivă inactivă era cumplit de periculoasă. Poate ceva mai sigură decât a sări pe o grenadă amorsată, dar cam acelaşi lucru.

Asta nu însemna că Rudisill nu avea de gând să respecte ordinele căpitanului.

Chiar dacă nu erau active, elementele unui sistem defensiv anti-personal *puteau* fi detectate dacă te apropiai la vreo doi metri de ele. Pericolul era că, dacă Gerinii îşi ţineau sub observaţie cercul defensiv interior, îl puteau activa tocmai atunci când soldaţii umani se aflau lângă el.

Ei Rudisill, dar dacă avuseseşi de gând să mori în pat, n-ar fi trebuit să te înscrii voluntar într-un comando.

Grupa de trei a lui Lermontov avu nevoie de mai mult de o oră pentru a se furişa pe ocolite, ajungând în cealaltă parte a bazei Gerine.

Traseul lor confirmă localizarea altor patru baterii, dar elementele cercului exterior de apărare nu reprezentau un pericol real. Deşi armamentul greu, cu plasmă, putea fi trecut pe comandă manuală pentru a trage asupra ţintelor de la sol, Gerinii, precauţi, îl prevăzuseră cu un opritor pentru a-l împiedica să fie înclinat prea mult şi să se tragă asupra bazei. Întregul comando se afla acum *în interiorul* cercului defensiv exterior.

Copacii din luncă erau deşi şi aveau tulpini moi, cărnoase. Rudisill ştia că de fiecare dată când se atingea în trecere de vreunul, evantaiul de frunze aflat la zece metri deasupra se unduia ca un steag, putând fi remarcat de orice Meduză care privea din întâmplare în acea direcţie.

Curenţii de aer nu pătrundeau printre trunchiurile înghesuite. Rudisill se rugă să fie un vânt suficient de puternic pe deasupra frunzişului; în acest fel, mişcările naturale ale frunzişului, datorate vântului, puteau disimula perturbaţia produsă de ei.

Începu să simtă cârcei în mâna dreaptă. Luă mâna de pe puşcă şi începu să o mişte, pentru a scoate din muşchi otrăvurile oboselii.

Din celălalt grup de trei se făcu auzit Heatherton:

— Domnule?... Suntem pe poziţii. Aş dori să arunc o privire.

— În regulă! spuse Lermontov. Dar să te foloseşti numai de fibrele optice.

Cercetarea pasivă prin obiectivul cu fibre optice pe care-l purta fiecare soldat era destul de discretă. Detecţia laser, sau folosirea radarului cu unde lungi, pentru a străpunge perdeaua de vegetaţie, puteau oferi informaţii utile, dar aproape sigur ar fi pus în stare de alertă sistemul defensiv al Meduzelor.

Rudisill îngenunche şi îşi deplie încă o dată bancul de detecţie. Manevră vizorul astfel încât să redea la intensitate maximă imaginea luată prin periscopul lui Heatherton. S-ar fi putut târî prin vegetaţie folosindu-se de datele luate de la Heatherton afişate ca imagini virtuale, la fel cum procedaseră şi cu harta reliefului; dar comandoul nu era

într-o grabă deosebită, iar Rudisill dorea să privească bine fiara înainte de a se aventura în vizuina ei.

Imaginea nu avea o acurateţe perfectă, dar era nemaipomenit de bună pentru o imagine luată cu un obiectiv de un milimetru, transmisă prin câţiva metri de cablu cu fibră optică, apoi digitizată... Şi, în final, trimisă spre casca lui Rudisill printr-o mare varietate de frecvenţe.

Era suficient de bună ca să poţi ucide inamicii prin intermediul ei.

În balta de sub faleză, alimentată de izvor, se aflau doi Gerini. Din unghiul aproape vertical al lui Heatherton, semănau cu nişte caracatiţe cu tentacule scurte... sau cu nişte grămezi de noroi călcate în picioare.

În curând, Meduzele chiar asta urmau să păţească.

La patruzeci de metri în josul pârâului care curgea din buza bălţii, disimulat sub un fileu de camuflaj, se afla un transportor blindat: un vehicul de doar şase locuri, iar cupola din faţă avea un tun cu plasmă.

Un al treilea Gerin stătea aşezat pe rampa de intrare în transportor. Tentaculele sale se unduiau leneş în apa care curgea de ambele părţi ale flotoarelor vehiculului.

Rudisill apăsă câteva clape, pentru a defini vehiculul drept ţintă de artilerie. Bancul de detecţie răspunse cu un sunet parcă bucuros.

— *În regulă*, şopti Sanger.

Uite că totuşi, de data aceasta, analiştii avuseseră dreptate!

În faleză, chiar pe verticala care cobora de sub Heatherton, se afla o grotă. Poarta de la gura grotei fusese invizibilă din acest unghi până acum, când o deschidea un alt Gerin. Forma umbrelor sugera nişte gratii.

Gardianul permise unei perechi de oameni complet dezbrăcaţi să iasă afară din grotă. Comandoul 441 vedea acum pentru prima oară ostaticii pe care trebuia să-i salveze.

Rudisill nu-şi dădea seama ce însemnau gesturile care se făceau în faţa grilajului. Meduza parcă mângâiase ceafa

prizonierilor înainte de a-i lăsa să alerge spre câmpie. Oamenilor li se dăduseră nişte unelte şi coşuri.

Apoi căpitanul Lermontov spuse:

— Bun!… Deci le-au pus zgardă. Explozive cu detonatoare acţionate prin radio şi închizători cu cifru, afurisit de sigure. Meduzele îi lasă să-şi facă rost de mâncare, dar vor să fie sigure că prizonierii se vor întoarce.

— Le-au dat şi cuţite, observă Sanger.

— Ar putea fi lopăţele, sugeră căpitanul.

— Aş putea spinteca o Meduză cu lopăţica aia, replică dispreţuitor Sanger. La fel ar face şi ei, dacă ar avea curaj.

Prizonierii intrară în pădure; periscopul lui Heatherton nu-i mai vedea decât în imagini fugare. Lucrau la o oarecare distanţă unul de celălalt. Păreau că sapă şi ceea ce culegeau puneau în coşuri.

Gratiile se închiseră. Gerinul care stătea de pază rămase în nişă, de-abia vizibil în porţiunea de umbră de sub faleză.

— Bun, zise Lermontov. Am descoperit locul care ne interesează. Hai să mergem mai departe, să găsim cercul defensiv interior,

— Domnule, nu cred că procedăm bine, interveni Rudisill. Am pătruns deja trei sute de metri în interior. Baza de date din bancul meu de detecţie nu include vreun sistem de apărare anti-personal la o rază mai mică de trei sute de metri.

Preţ de o clipă, nimeni nu spuse nimic. Pe vizorul lui Rudisill, un Gerin se ridică la suprafaţa bălţii împrăştiind stropi. La suprafaţă se aflau acum trei bestii oribile, la un scuipat distanţă una de alta. Apoi unul din perechea iniţială dispăru, alunecând şi scufundându-se adânc în apă.

— Ascultaţi, poate că *nu au* un cerc defensiv interior aici, sugeră Sanger.

— Puţin probabil, comentă hotărât Lermontov.

I-ar fi plăcut şi lui să creadă asta, la fel de mult ca şi celorlalţi.

— Au prea mult armament greu ca să nu aibă de asemeni şi arme uşoare. Numai că au ştiut să le mascheze bine.

— Domnule, spuse Rudisill, nu avem de ales. Să ne întoarcem! Am să trimit după aceea un spion teleghidat. Dacă mai facem vreo mişcare fără să descoperim mai întâi porcăriile alea anti-personal, ne rupem gâtul. Şi nouă, şi ostaticilor.

— Bun… şopti Lermontov.

Dar cuvântul marca de fapt o pauză pentru gândire, nu era un acord cu cele spuse de Rudisill.

— Uite cum facem. Ostaticii trebuie să aibă vreo idee unde se află ascuns cercul defensiv interior. Vom…

— Poate că nu au nicio idee, îl întrerupse artileristul. Poate că au fost aduşi aici după ce…

— Sunt şanse să ştie, continuă Lermontov.

Nu ridicase vocea, dar tonul său îl reduse imediat pe Rudisill la tăcere.

— Nu avem nevoie decât de un element pentru a schiţa întregul sistem, nu-i aşa?

— Aşa-i, admise Rudisill. Două ar fi mai bine. Însă chiar şi cu un singur element, putem calcula centrul şi raza. Există şanse să se potrivească unui singur şablon. Dacă sunt regulat aşezate.

Meduza din spatele transportorului începu să se vânzolească şi intră în cabină. O clipă mai târziu reapăru, împreună cu încă un Gerin. Unul dintre tentacule purta un baton de hrană.

Meduzele lucrau în grupuri de câte trei. Asta însemna că turela vehiculului era probabil acţionată manual.

— Sistemul defensiv exterior era regulat?

— Da, domnule, răspunse Rudisill. Ca şi cum l-ar fi plasat cu ajutorul unui computer.

Ceea ce probabil şi făcuseră. Gerinii aveau predilecţia spre precizie a unui contabil.

— Bun, repetă Lermontov. Vom întreba un ostatic unde este cercul defensiv interior… Sau cum este camuflat. Îi vom cere orice lămurire care ne-ar putea ajuta să descoperim un element. Apoi totul va fi perfect.

— Ce porcărie, căpitane! spuse Sanger. Ce porcărie!… Nu-mi place deloc!

— Este singurul mod în care putem scoate ostaticii în viaţă de-acolo, comentă căpitanul Lermontov. Deci, aşa vom proceda. S-a-nţeles?

— Da, domnule, răspunse Sanger.

Gura lui Rudisill era prea uscată pentru a mai face vreun comentariu, chiar dacă ar fi vrut.

— Artileristule, continuă căpitanul, unul dintre duquesnieni pare să se îndrepte spre noi. Văd că-i o femeie. Tu rămâi aici. Între timp, eu şi cu Sanger facem un ocol ca să-i venim din spate. Dacă este posibil, lasă-mă să vorbesc eu cu ea.

— S-a-nţeles! confirmă Sanger.

Rudisill, fie rosti cuvântul, fie îl gândi, după care deschise larg gura, prefăcându-se că urlă.

Avea *prea* multă imaginaţie. Totul era perfect atunci când începea infernul şi nu avea altceva de făcut decât să reacţioneze la teroarea care apărea pe neaşteptate, exploziv şi furios. Dar în momentele în care trebuia să aştepte – şi *ştia* cât de multe lucruri greşite se puteau întâmpla cu un plan… în astfel de momente, Rudisill avea prea multă imaginaţie.

Noroiul moale nu era perfect nivelat. Se furişă în lateral, într-o groapă şi se întinse la pământ, dorindu-şi să se afle înapoi, în tabăra de la bază; sau să fie sus, pe creasta falezei… sau în oricare alt loc afurisit din lumea asta.

Unealta prizonierei lovi o rădăcină, scoţând nişte ecouri seci: *cioc! cioc! cioc!* Picioarele goale se apropiau târâş de ascunzătoarea sa.

Zări un picior, printre trunchiurile subţiri ale copacilor. Pielea avea o culoare alb-bolnăvicioasă, ca a unei creaturi de grotă.

Prizoniera intră acum într-o zonă în care putea fi privită pe de-a-ntregul. Cinci metri depărtare de Rudisill. Nu îl putea vedea. Casca şi uniforma lui preluaseră aspectul multicolor al împrejurimilor, cu perfecţiunea cu care se deghiza un cameleon, şi, oricum, prizoniera căuta altceva: fructe, ca acelea pe care le ducea deja în coş.

Avea în jur de cincisprezece ani şi era complet dezbrăcată; nu purta decât zgarda de metal. Trupul ei era la fel de murdar şi de costeliv ca acela al unei pisici vagaboande.

Sanger şi căpitanul Lermontov se furişară pe după copaci, chiar în spatele ei, apropiindu-se încet, fiecare din câte o parte.

Fata mirosi ceva, la vârful picioarelor. Îngenunche lângă un copac, la doi metri de Rudisill. Ochii iscoditori descoperiră formele regulate ale bancului mobil de detecţie.

Înainte ca artileristul să poată reacţiona, fata se ridică în picioare şi se răsuci, împroşcându-l cu stropi de noroi.

— Este în regulă! spuse căpitanul Lermontov, desfăcând larg braţele. Am venit aici ca să vă elibe…

Prizoniera scoase un strigăt. Azvârli unealta cu tăişuri boante în vizorul lui Lermontov, apoi ţâşni printre el şi Sanger.

Timp de o clipă, ca într-o străfulgerare, Rudisill îşi închipui ce văzuse fata: un trio de figuri feroce, răsărind din vegetaţia aflată în descompunere. Camuflajul făcuse din bărbaţi nişte siluete neclare, fără faţă; doar arsenalul de arme pe care-l purtau asupra lor avea contururi ferme.

— *Toată lumea la pământ. Feriţi capetele!* strigă Rudisill.

În acelaşi timp deblocă protecţia butonului roşu aflat pe bancul de detecţie.

Fata avea să avertizeze…

— A mea e! strigă Sanger ridicând mâna.

În mână nu ţinea puşca, pentru că focurile ar fi făcut mai mult rău decât strigătele…

Ridică mâna la verticală. Din ea răsări, ca o torţă, un cuţit cu lamă lungă. Sanger îl ţinea cu mânerul în jos, pentru o aruncare scurtă. De la distanţa asta, braţul său va trimite cuţitul cu o astfel de forţă încât vârful îi va ieşi fetei prin faţă, pe deasupra sternului, iar plăselele îi vor sfâşia spinarea.

— Nu! spuse căpitanul Lermontov.

Dar cuvintele nu mai contau acum, nici măcar cuvintele *sale*, aşa încât se aruncă asupra soldatului.

Rudisill apăsă butonul roşu. Se afundă în noroi, dând tot aerul afară din piept, pentru a fi cât mai plat atunci când…

Primul sunet fu vâjâitul ameninţător al unei rachete, trasă de pe creasta falezei, la avertismentul lui Rudisill. Al doilea sunet fu ca un scâncet *prin* solul mocirlos, apoi deasupra; sistemul anti-personal al Gerinilor intra în funcţiune.

Laserele Gerine traseră înainte ca racheta să detoneze, distrugând combustibilul şi armamentul de la bordul transportorului Meduzelor. Acestea explodară la scurt timp după aceea, ridicând o imensă coloană de apă.

Comandoul nu putuse descoperi cercul defensiv interior deoarece elementele fuseseră îngropate adânc în pământ. La trei metri *în spate* de locul în care se trântise Rudisill, din sol răsări un pilon gros, ca o ciupercă imensă, cilindrică. Laserul său de înaltă energie seceră trei trunchiuri de copaci, cu violenţă, lăsând în urmă foc şi aburi.

Casca lui Rudisill deveni neagră, împiedicându-l să privească fasciculul orbitor, alb-albastru, care-i trecea pe la un centimetru deasupra capului. Îndreptă puşca în sens invers, ţinând-o ca pe un pistol uriaş şi trase orbeşte, în timp ce iadul tuna dezlănţuit deasupra lui. Pielea descoperită de pe mâini şi gât se zbârci din cauza căldurii.

Undeva, mult în afara cercului defensiv, o armă cu plasmă începu să tragă cadenţat spre cer. Apoi ajutorul, chemat de Rudisill îşi făcu apariţia din văzduhul transparent.

Puşca sa avea muniţie contra elementelor anti-personal. O lovitură norocoasă explodă în fanta laserului. Vizorul său deveni transparent în momentul în care lumina orbitoare a fasciculelor laser pieri. Rudisill prinse ocazia să pună comutatorul de pe magazia de muniţie în poziţia „perforarea blindajului“.

Tirurile sale precise transformară elementul laser într-o strecurătoare, înainte ca acesta să aibă timp să înlocuiască lentilele distruse.

Începu să plouă cu fragmente explozive. Fiecare dintre acestea, dirijat prin satelit, lovi cu o precizie de până la un centimetru ţintele identificate de bancul de detecţie. Cercul defensiv exterior (plasmă şi baterii de rachete), distrus de penetratoarele incandescente, explodă înspre cer, în băşici mari de lumină ionizată şi ciuperci late de fum, brăzdate de flăcări.

Bancul de detecţie scoase din nou un *zip* transmiţând coordonatele cercului defensiv interior.

Rudisill se răsuci, încărcând o magazie nouă în locul celei pe care o golise asupra elementului defensiv automat. Acum vedea bine poziţiile Meduzelor, deoarece laserul retezase copacii într-un talmeş-balmeş de aburi, crengi zdrobite şi frunze.

Sanger era teafăr. Fusese salvat – ca şi Rudisill – de neregularităţile solului, pe care nu le remarcaseră în timpul mersului. Sanger trăgea asupra paznicului de la gura grotei. Sânge purpuriu ţâşni din spinarea Meduzei, care încerca să descuie poarta pentru a se furişa la adăpost.

Fasciculele laser retezaseră picioarele prizonierei care încercase să fugă apoi, după ce căzuse, o atinseseră din nou. Părul îi fumega, iar calota craniului zăcea la o mică distanţă de restul trupului.

Căpitanul Lermontov se aflase deasupra lui Sanger atunci când laserul începuse să taie. Acum nu mai mişca deloc. Fusese retezat în două. Torsul era separat de şolduri.

Rămăşiţele transportorului Gerin ardeau în continuare, cu violenţă. Rudisill îl desemnase ca ţintă pentru artilerie, însă impactul fragmentelor explozive fusese inutil, nu făcuse decât să înteţească flăcările datorate rachetei comandoului.

Oamenii din grupul lui Heatherton distruseseră probabil sistemul defensiv automat din vecinătatea lor, pentru că acum trăgeau, în loc să se ghemuiască sub laserele dezlănţuite. Dinspre baltă porneau gloanţe, care se încrucişau cu loviturile lui Sanger, într-un tir încrucişat scânteietor.

Rudisill auzi un vuiet familiar pe cer.

— Fiţi atenţi! strigă el prin reţeaua de comunicaţii. Vine!

Se întinse din nou lat la pământ. Acum soseau obuzele. El le chemase, dar ce mai conta că erau sau nu de-ale tale, dacă te aflai în zona de impact?

În loc să se ferească, unul dintre oamenii lui Heatherton trase cu SRMA-ul în baltă. Se ridică un gheizer, purtând în el cadavrele a doi Gerini. Aburul se ridica în trombe pe lângă gratiile de la gura grotei şi din cadavrul Meduzei care zăcea tresărind, în timp ce gloanţele continuau să o lovească.

Viaţa se opri parcă în aşteptarea triplelor lovituri de joasă altitudine ale obuzelor şi undelor de şoc supersonice datorate fragmentelor incandescente, pe care acestea le împrăştiau. Pământul tremura ca o trambulină ridicându-l pe Rudisill în aer, în timp ce noroiul ţâşni treizeci de metri în sus, în locul unde se aflase elementul laser.

Cercul defensiv interior dispăruse. Peste tot cădeau bucăţi de metal şi plastic, împreună cu coloanele de mâl nisipos ridicate de penetratoare.

— I-am terminat? întrebă Rudisill. I-am terminat pe toţi?

Sanger îşi reîncărca puşca. Opri mişcarea la jumătate, remarcându-l pentru prima oară pe Lermontov. Sanger era veteran, avea multă experienţă. Când se dezlănţuise iadul, probabil că se răsucise pe loc şi trăsese din reflex, ignorând tot ceea ce nu se remarca în raza sa vizuală…

La suprafaţa bălţii răsări capul unui Gerin care purta costum blindat. Trăgea înspre vârful falezei. Meduza folosea ceea ce, conform standardelor umane, era denumită mitralieră uşoară. Tirurile strălucitoare, de culoare portocalie, împrăştiau pietrele în locul de impact.

În căşti se auzi urletul lui Minh şi o puşcă zbură prin aer, dar în mini-avalanşa care se prăvălea înspre poalele falezei, produsă de tirurile Gerinului, nu se afla nimeni.

— *L-au omorât pe căpitan! L-au omorât pe căpitan!*

Rudisill trase în Gerin. Unghiul era foarte prost, dar gloanţele sale produceau scântei şi sfărâmau bolovanii aflaţi de cealaltă parte a bălţii. Meduza se scufundă din nou, iar Heatherton, de pe vârful falezei, agită din nou apa cu o rafală verticală.

Minh reuşise însă să-şi păstreze SRMA-ul. Lansă racheta grea în baltă, în timp ce Heatherton şi Moschelitz îl obligau pe Gerin să stea sub suprafaţa apei, cu focuri de puşcă.

Pietre şi aburi ţâşniră într-o coloană mai înaltă decât cea de dinainte, deoarece nivelul apei scăzuse după detonarea primei rachete. Faleza deveni neagră acolo unde apa atinse stânca cenuşie.

Din grotă ţâşneau în continuare aburi. Siluete fantomatice se agitau în spatele gratiilor. Rudisill avu impresia că aude urlete şi plânsete.

— *L-au omorât pe căpitan!*

Chiar şi protejat de un costum blindat, un Gerin nu putea supravieţui unei lovituri directe de SRMA. Pe Rudisill îl durea puternic mâna stângă. Coborî privirea şi remarcă, pentru prima oară, că degetul mic de la mâna stângă îi lipsea. Laserul automat…

— Cred că a fost suficient ca să-l termine pe nemernicul ăla de… începu Heatherton.

Meduza se ridică din apa bolborosindă a bălţii şi deschise din nou focul asupra vârfului falezei, cu încărcături explozive.

Heatherton răcni, luat prin surprindere. Trase o rafală la întâmplare, dându-se pe spate pentru a nu fi lovit de ploaia de nisip şi şrapnele. Rudisill trase şi el, undeva prin preajma ţintei, care se scufundă din nou în apă.

— Ştiu unde se duce! strigă el. Balta are un canal de legătură cu grota, deci Meduza poate ieşi afară, ca să scape de unda de şoc.

Moschelitz îşi descărcă puşca în baltă.

Se auzi un *tump!* Sanger îşi lansase SRMA-ul, singura rachetă care mai rămăsese în comando. Suflul reactiv îl pocni pe Rudisill ca o pernă moale şi fierbinte.

Încărcătura rachetei explodă cu o strălucire puternică, de culoare galbenă, care umplu interiorul grotei. Porţile pe jumătate deschise se desprinseră violent, proiectate în aer, apoi coborâră într-un arc de cerc. Se prăbuşiră împroşcând stropi, între Sanger şi prizoniera retezată care încercase să fugă de el.

Din baltă izbucni, ca o râgâială, o trombă de abur. Acum nu mai încăpea nicio îndoială că între ea şi grotă exista un canal de comunicaţie…

Gerinul apăru clătinându-se în gura grotei. Era surprinzător că supravieţuise, chiar purtând un costum blindat, însă şocul îl făcuse să-şi piardă arma.

Rudisill, Heatherton şi Moschelitz îşi goliră încărcătoarele în creatură. Câteva gloanţe ricoşară din costumul său, dar numai câteva. Cadavrul nici măcar nu se mai zbătea atunci când Sanger îşi încărcă din nou puşca.

Goli totuşi un încărcător întreg în cadavrul Gerinului, pentru mai multă siguranţă.

Linişte a care se instală după aceea nu fu întreruptă decât de ţiuitul din urechile lui Rudisill.

Se ridică în picioare, înlocuind, din reflex, încărcătorul golit cu unul nou. Bancul de detecţie era în continuare legat de cască. Smulse firele, fără să-i pese dacă le rupe. Se îndreptă spre Sanger şi Lermontov, aflaţi la câţiva paşi şi o viaţă depărtare.

În grotă nu mai mişca nimic, cu excepţia unor vârtejuri de fum.

Sanger legăna în poală capul căpitanului. Casca lui Lermontov căzuse. Ochii săi, de culoare albastru deschis, erau deschişi şi orbi.

Rudisill îngenunche şi îşi puse braţul pe umărul lui Sanger.

— Ticăloşii! şopti acesta plângând. Ticăloşii! Jur că-i omor pe toţi!

Rudisill îşi închipui că se referea la Meduze, însă privind spre grota fumegândă, nu mai fu atât de sigur.

De fapt, nici măcar nu-i mai *păsa* la cine anume se referise Sanger.

ÎNFRÂNGERE USTURĂTOARE

După victoriile iniţiale, flota lui Castleman a trecut în defensivă, bănuind că Gerinii erau descurajaţi şi nu vor mai îndrăzni să atace. Dacă ar fi avut de-a face cu un duşman din rasa umană, presupunerea lor ar fi fost corectă, însă de data aceasta nu au reuşit decât să transforme un pericol local într-o ameninţare majoră pentru omenire. Forţa de invazie Gerină fusese la început compusă din mai puţin de două sute de nave. Acum, Gerinii doreau să-şi ia revanşa cu mai mult de o mie cinci sute de nave, inclusiv cuirasate şi port-nave. Nimeni nu s-a îndoit vreodată care va fi rezultatul.

Flota lui Castleman a fost zdrobită încă din prima încleştare. Rămăşiţele sale s-au adunat în jurul unui crucişător; comandat de căpitanul Chu Lee MacDonald, care i-a condus pe supravieţuitori în încercarea de a se retrage şi regrupa. La un moment dat, cei cincizeci de supravieţuitori ai lui MacDonald au făcut o întoarcere neaşteptată şi au distrus mai mult de zece crucişătoare Gerine. Efectul nefericit al acestui succes a fost că a amplificat ideea fixă a invadatorilor, convingându-i că toţi oamenii reprezentau un pericol imediat pentru supravieţuirea rasei Gerine.

O a doua ambuscadă organizată de flota lui Castleman a reuşit să distrugă, cu unele pierderi, o navă-amiral Gerină. Acest lucru a uimit pe toată lumea. Forţa Gerină şi-a pierdut deodată coeziunea, luptând individual sau în grupuri de câte trei. Asta a oferit Lumii lui Castleman un răgaz de exact trei zile. Bătălia a continuat până când au ajuns să lupte chiar în atmosfera planetei. De unde la început fuseseră peste două sute de nave conduse de oameni, mai puţin de zece au reuşit să fugă, cu greu, după ce planeta lor a suferit aceeaşi soartă ca şi Noua Atenă.

Distrugând Lumea lui Castleman, flota victorioasă s-a spart în mai multe grupuri pentru a putea lovi simultan în celelalte planete ocupate de oameni. Fiind bombardate de Gerini, multe dintre aceste lumi au aflat astfel pentru prima

oară de pierderea flotei lui Castleman. Altele, deşi avertizate asupra pericolului, au refuzat să-şi piardă suveranitatea în unirea eforturilor pentru o luptă comună. Văzând că forţele oamenilor erau dezorganizate, multe dintre rasele ne-umane au hotărât să-şi reducă sprijinul, observând atent neîntreruptele succese Gerine. Uniţi ca rasă, Gerinii au privit divizarea ca pe o slăbiciune şi au profitat rapid de acest lucru. În următoarele luni, mai mult de zece lumi ale oamenilor au dus lupte disperate împotriva unor forţe copleşitoare.

EFECTUL ARHIMEDE

de Todd Johnson

— AUUUK! Fă-l praf pe locotenent! Fă-l praf pe locotenent Arauuk!

Ţipetele păsării străpunseră aerul umed al miezului de zi.

În liniştea încordată de după aceea, Charlie Pointdexter îşi dădu seama că intrase în bucluc.

— Taci, Archy! Taci! şopti el.

Însă era prea târziu. Îmbrăcat într-un costum blindat, cu casca dată jos pentru a permite aburului transpiraţiei să se evapore în aerul aproape la fel de umed, locotenentul de marină se întoarse pentru a aţinti o privire dură, ucigătoare, asupra papagalului. Acesta stătea pe umărul stâng al lui Charlie Pointdexter. În faţa şi în spatele locotenentului se aflau soldaţii plutonului târându-şi obosiţi picioarele prin noroiul de pe marginile potecii. Soarele tropical lovea în frunzişul tăcut cu o intensitate criminală.

Sergentul artilerist şi ceilalţi din pluton se strânseră deodată în jurul locotenentului.

— Fă-l praf pe locotenent! Ariiik! ţipă pasărea.

Charlie o pocni peste cioc.

Trei zile de nesomn şi multe pierderi umane se oglindiră deodată în ochii locotenentului. Întrebă, cu o voce răguşită de prea multe comenzi răcnite:

— Pasărea aia-i artificială?

Pasărea tăcu brusc şi Charlie îşi simţi sudoarea rece prelingându-se pe şira spinării. Spuse o minciună:

— Asta? Nu, domnule, este foarte naturală!

Afurisită umezeală, blestemă el în sinea sa, paradeşte toată electronica!

— E doar o pasăre proastă, zise din nou cu voce tare.

— O pasăre proastă şi în curând moartă, se auzi o grohăială în spatele lui.

— Araak! Unui ofiţer îi spui „domnule”! croncăni pasărea.

Charlie o pocni cu disperare.

— Rupe-l pe locotenent!

Charlie o pocni şi mai tare, dar pasărea se feri, aplecându-se în lateral:

— Păzea că vine! Păzea că vine!

Rahat! înjură Charlie în sinea lui. Privi în ochii locotenentului:

— Pasărea este o glumă, un cadou de la nişte vechi camarazi. Un papagal adevărat, de pe Pământ.

Braţul stâng porni spre buzunarul de la piept, însă se opri în spasme la jumătatea drumului, tremurând şi zbârnâind. Apoi îngheţă până la încheietură, în timp ce mâna se încleştă şi începu să vibreze, ca un păianjen zăpăcit. Repede, Charlie duse cealaltă mână la buzunar îl deschise şi-şi prezentă cartela de identitate.

— Ei au zis că e o glumă bună!

Locotenentul înghiţi cu noduri, îşi desprinse ochii de pe mâna încleştată prinsă de braţul în spasme, şi privi cartela.

Bărbatul din poză arăta mai tânăr şi mai dur decât bărbatul din faţa sa, dar asemănarea era uşor de remarcat. Ochii se ridicară spre bărbat, apoi coborâră din nou asupra documentului.

Sergentul profită de acel moment, apropiindu-se ca să arunce şi el o privire asupra cartelei. Acolo se puteau citi şi fostele misiuni ale lui Pointdexter. Subofiţerul luă deodată poziţia de drepţi şi se întoarse spre plutonul său.

— În regulă, bandă de trântori ce sunteţi! Gata cu prostiile. Pe loc repaus! Staţi prin zonă!

Dădu liber plutonului aruncând peste umăr o privire respectuoasă spre Charlie, cu braţul pe jumătate ridicat într-un salut, îl lăsă repede jos, ruşinat.

Charlie profită de moment pentru a-şi duce braţul stâng în lateral, apăsând într-un lăcaş special, ascuns vederii. Mâna tresări brusc şi rămase nemişcată.

— Nenorocita asta de umezeală! îşi vărsă el năduful.

— Da, distruge toate piesele electronice, se grăbi să admită locotenentul.

Ridică din nou privirea, atent, şi întrebă:

— Ce-i cu papagalul?

Pentru o clipă, Charlie îşi aminti de atac, şi de explozii, şi de fasciculele laser, de oamenii săi ucişi, arzând ca nişte torţe. Îşi aminti cum îi adunase pe supravieţuitori; se chinuise toată noaptea să-i regrupeze, să târască rămăşiţele celor morţi la loc sigur. Îşi aminti cum îl înjuraseră tot timpul, fără răutate.

„Fă-l praf pe locotenent!"… Până atunci, fusese o glumă bună, un joc la care participa împreună cu oamenii săi. Când aruncătorul de flăcări – acea armă ciudată care semăna atât de mult cu un laser şi care acţiona ca pudra albă de fosfor, arzând şi lipindu-se de tot ceea ce atingea – îl lovise în timp ce-i ducea pe supravieţuitori la adăpost, aceştia l-au salvat la rândul lor. Chinuit de durere dar sigur că oamenii săi scăpaseră de primejdie, glumise: „Locotenentul a fost făcut praf!" Pe câmpul de luptă, unde găseai peste tot fragmente de trupuri omeneşti şi carne arsă, şi unde nu-l ajutai decât pe camaradul care te ajuta, gluma era foarte bună. Atât de bună încât întregul pluton (şapte supravieţuitori din cincizeci, câţi fuseseră cu o zi în urmă) a izbucnit în râs; au râs cu toţii de s-au prăpădit.

— Glume cazone, zise el, amintindu-şi.

Foştii lui camarazi veniseră la spital supuşi, respectuoşi, până când unul dintre ei şi-a adus aminte de glumă. Şi-au râs cu toţii. Îi povesti locotenentului, pe scurt, întâmplarea, apoi adăugă:

— A doua zi au venit cu papagalul.

— Acum înţeleg, spuse locotenentul.

Privi din nou papagalul:

— Eşti sigur că nu e artificial?

Charlie îi înfruntă privirea şi minţi din nou:

— Credeţi că am pus-o eu să spună astfel de lucruri? Domnule, eu nu mă joc cu viaţa mea!

Locotenentul ridică din umeri:

— N-am văzut niciodată o pasăre artificială, asta-i tot.

— Nici eu, minţi Charlie cu seninătate.

— Câini artificiali… da, e util să ai un câine. Dar o pasăre proastă? Ce să faci cu ea?

Papagalul întoarse ciocul şi îl ciupi de ureche.

Locotenentul deveni nerăbdător. Petrecuse destul timp cu Pointdexter şi cu… *braţul ăla!*

— Oamenii mei sunt gata de plecare, spuse el. Ai nevoie de ajutor la mâna aia? Tehnicienii mei se pricep destul de bine la chestii din astea miniaturale.

— Nu, nu, mulţumesc, răspunse repede Charlie. Doar că trebuie să o resetez foarte des din cauza mizeriei ăsteia nenorocite!

Învârti braţul teafăr, indicând umezeala dimprejur.

Locotenentul deveni bănuitor.

— Bine, dacă spui tu.

După care întrebă, deodată:

— Totuşi, ce cauţi atât de departe de oraş?

Tonul vocii îl puse imediat pe Charlie în alertă şi făcu eforturi să nu o arate. Spuse, cu o voce nostalgică:

— Am auzit că s-ar putea petrece nişte evenimente pe-aici şi… ştiţi…

Locotenentul nu ştia sigur despre ce vorbea Charlie, însă aprobă totuşi cu o mişcare a capului.

— Mai bine te întorci înapoi în oraş fără să mai pierzi timpul, zise el. Cu ce te ocupi acolo?

— Sunt comerciant, răspunse Charlie. Am o navă în cosmoport.

— Riscantă treabă, mormăi locotenentul. Câştigi bine, probabil.

Charlie îşi stăpâni cuvintele, ridică braţul stâng şi vorbi cu semeţie:

— Cred că am dreptul să mă răzbun pentru asta!

Locotenentul întoarse privirea.

— În plus, adăugă Charlie, altceva nu prea am ce face… Aş putea fi de ajutor.

— În sfârşit, cum crezi, făcu locotenentul.

Se întoarse spre pluton.

— Totuşi, mai bine te-ai întoarce repede în oraş, domnule!

Spusese „domnule“ pe acelaşi ton cu care ar fi vorbit unui civil.

Cu asta, puse capăt discuţiei şi se îndepărtă târşindu-şi picioarele. Blindatele începură să zumzăie, motoarele înfierbântate intrară în acţiune.

— Pasăre blestemată! înjură Charlie imediat ce se asigură că locotenentul dispăruse din câmpul vizual. Ar trebui să-ţi rup gâtul chiar acum!

— Chiar vorbeşti serios, Charlie, băiete? îl luă pasărea în zeflemea.

Vorbise cu un accent de mahala.

— Auzi, artificială! pufni ea.

Pointdexter nu avea timp pentru mândria simulacrului:

— Ai luat toate datele?

— Pe toate, îi răspunse pasărea. Ulei de transmisie suiconic KG-30, cu o hidroscopicitate de treizeci la sută; blindajele sunt delaminate în proporţie de nouăzeci la sută, sistemele de comunicaţie sunt defecte în proporţie de patruzeci la sută, imprecizii de până la sută la sută în toate *head-up display*-urile...

— Echipamentul lor e distrus. Dacă aşa stau lucrurile, atunci au să fie măcelăriţi! exclamă Charlie Pointdexter. Haide, trebuie să ne întoarcem la navă!

— Ce-ar fi să informăm autorităţile? întrebă simulacrul.

— A, nu! În niciun caz! replică Pointdexter, luând-o din loc.

***

Paznicul de la depoul cosmoportului era primul om cu care se întâlni Charlie, de la conversaţia avută cu locotenentul de marină. Tandin, capitala puternicei Isslan, era pustie ca un oraş-fantomă: autorităţile sfârşiseră prin a lua în serios ameninţarea alienilor.

— Prea târziu! declară Arhimede, răspunzând gândurilor nerostite ale lui Pointdexter.

Pointdexter oftă. Totul conducea spre o singură şi crudă concluzie: oamenii aveau să piardă planeta.

— Dacă guvernele locale s-ar fi strâns imediat într-o coaliţie militară, ar fi existat patruzeci la sută şanse de a înfrunta cu succes forţele militare ale inamicului.

Charlie strânse din buze. Problema era că duşmanul se încăpăţâna să *ucidă* toţi oamenii peste care dădea. Această realitate de-abia acum începea să iasă la lumină şi era, totuşi, aprig contestată de majoritatea naţiunilor acestei lumi. Se susţinea că aceasta nu era decât o minciună a Alianţei, pentru a obţine mai mult sprijin militar. Politicienii aveau parcă interes să uite distrugerea şi cucerirea statelor din Coaliţia de Coastă şi evitau să aducă vorba despre Insulele Regale din Anseen. Noua Alianţă Adriatică era compusă din acele state insulare ce înconjurau fosta Coaliţie de Coastă, din care făcuseră parte şi Insulele Regale.

Planeta Skylark începuse a fi locuită de oameni cu câteva secole în urmă. Oamenii au înfiinţat mii de monarhii şi de anarhii pe numeroasele insule ale planetei acoperite în cea mai mare parte de apă. Forţele militare existente fuseseră create doar pentru a proteja diversele naţiuni împotriva unor posibile „neînţelegeri”. Dacă o naţiune manifesta vreodată tendinţe expansioniste, naţiunile din jur se adunau într-o largă coaliţie, oprind statul agresiv. Astfel stând lucrurile, forţele, militare erau întotdeauna insuficient dotate şi trebuiau să rezolve problemele civililor. Echipamentul necesar era inexistent sau defect, aşa cum remarcase Arhimede la marinarii întâlniţi de curând.

— *Trebuie* să existe o soluţie, declară Pointdexter.

Apoi, către falsul papagal:

— Înşiră-mi slăbiciunile lor cunoscute.

Simulacrul îşi zbârli penele, murmurând:

— Să-ţi exprimi mereu gândurile prin cuvinte este un semn de inferioritate.

Pointdexter întinse mâna după simulacru, însă acesta se feri sărind de pe umăr şi spuse:

— Slăbiciunile cunoscute ale Gerinilor…

— Mai bine începe cu *tot* ceea ce ştim despre ei, insistă Charlie.

— Gerinii au fost întâlniţi pentru prima oară pe micuţa insulă Marjea din Insulele Regale. Insula principală a captat doar câteva transmisiuni radio fragmentate de la cei de pe

Marjea, turui Archy. Atunci când navele pazei de coastă au încercat să ia legătura cu insularii, au fost distruse înainte de a putea da raportul. Supravegherea insulei a fost împiedicată de o formă de armament anti-aerian, denumită mai târziu „incineratoare cu jet“. Staţia Spaţială Regală a fost atacată şi distrusă fără avertisment.

Papagalul artificial se aşeză din nou pe umărul călăuzei.

— În această situaţie, o companie a Marinei Regale a fost îmbarcată pe un distrugător, cu ordinul de a reocupa Marjea. Concomitent, au fost iniţiate contacte pentru ca trei dintre cele mai mari republici din apropierea Insulelor Regale să formeze o coaliţie militară. Serviciile Secrete Regale au încercat să determine care dintre naţiunile învecinate avea interes să ocupe Marjea.

Prezentarea făcută de pasărea-robot era scurtă şi rece. Se împlinea o săptămână de când Charlie primise pasărea şi nava. De atunci, nu fusese în stare să-şi dea seama cât de inteligent era papagalul artificial. Se întrebă dacă pasărea îşi amintea că şi el fusese membru în Marina Regală. Însă aceasta continuă fără nicio ezitare:

— Distrugerea companiei Marinei Regale nu a fost totală. La început s-a crezut că trei dintre cei opt supravieţuitori au fost mâncaţi de vreun animal marin necunoscut. Mai târziu, s-a aflat că era vorba de Gerinii înşişi. Staţiile spaţiale învecinate au fost distruse în noaptea primei aterizări a Gerinilor pe insula principală. În trei zile, Gerinii au ajuns la periferiile capitalei, iar naţiunile din jur au căzut de acord să formeze o coaliţie militară, trupele urmând să sosească într-o săptămână.

Charlie fu străbătut de un fior. Fusese prea târziu. Îşi aduse aminte de compania sa anihilată în douăsprezece minute, de plutonul sau distrus care „ţinuse uşa deschisă“ pentru supravieţuitorii Batalionului Regal; de noaptea lungă şi chinuitoare, de agonia braţului său muribund. Forţele dezorganizate ale Insulelor Regale fuseseră evacuate pe cele mai apropiate insule neocupate, însă şi acelea s-au trezit invadate în zilele următoare.

Gerinii atacau în grupuri de câte trei, unul în faţă şi doi în lateral. Cel din faţă era întotdeauna mai bine echipat şi pătrundea printre apărători cu o ferocitate care lăsa în urmă membre şi măruntaie împrăştiate pe o distanţă de câţiva metri. La sol, Gerinii erau de neoprit. În aer, erau dotaţi cu nave sofisticate, capabile să ridiculizeze orice aeronavă comandată manual pe care Coaliţia – şi acum Alianţa – o putea asmuţi împotriva lor. Forţele spaţiale ale Alianţei jucau un rol strict defensiv, acela de a încerca să menţină liniile din exterior împotriva forţelor din interior. Gerinii executau un asediu pe dos – oamenii în defensivă în exteriorul teritoriului cucerit, iar Gerinii extinzându-şi în mod sălbatic cuceririle, dinspre interior.

De deasupra, erau sprijiniţi de forţele lor spaţiale, care păstrau nu doar o orbită de joasă altitudine, ci şi încă două, una geosincronă şi alta de transfer geosincron. Mult deasupra planetei Skylark, războiul era dirijat de o flotilă care se menţinea mereu deasupra aceluiaşi punct. Transporturile plecau dinspre ea pentru a aproviziona flota de asalt, care la rândul ei asigura linii de transport pentru provizii şi avioane de luptă. În mod surprinzător, Gerinii păreau să ignore navele neînarmate care ocoleau zonele de război. Pointdexter închise ochii şi desenă în minte graficele care reprezentau orbitele ca pe două cercuri – orbitele geosincronă şi de joasă altitudine, unite printr-o orbită eliptică de transfer geosincron. Această nouă flotă de asalt, sosită de curând; făcând parte dintr-un plan relativ recent, reuşise să avertizeze în cele din urmă politicienii din statele insulare mai îndepărtate asupra pericolului reprezentat de Gerini. Totuşi, pentru cei aflaţi departe, ameninţarea părea nereală, sau cel puţin trecătoare, şi în nici un caz globală.

— Distrugerea tuturor staţiilor spaţiale va duce la formarea unor coaliţii mai largi, continuă Arhimede. Din nefericire, distrugerea staţiilor şi a celor câţiva sateliţi de comunicaţii a transformat coordonarea Apărării într-o sarcină aproape imposibilă. Deja a redus comerţul de toate formele cu treizeci la sută.

Simulacrul se opri, pentru a face un trilion de noi calcule.

— Estimez că problemele cu comerţul vor creşte în progresie aritmetică, până când planeta va fi cucerită de inamic.

— Forţa de atac se află pe o orbită retrogradă. De ce? îl întrebă Charlie pe falsul papagal.

— Nu se ştie, răspunse acesta. Cel mai probabil, din cauza înclinărilor orbitale iniţiale.

— Ce-mi poţi spune despre alcătuirea forţei OTG? continuă Charlie, încercând să afle ce posibilităţi i se ofereau.

— OTG… formulare… ambiguă, răspunse Arhimede cu confuzia proprie unui computer.

— OTG: orbită de transfer geosincron, explică Charlie oftând.

Simulacrul îi amintea prea adesea de faptul că nu era altceva decât un foarte sofisticat set de echipamente moleculare electronice conectate pentru a forma o excelentă imitaţie a inteligenţei. Doar o imitaţie. Nu putea gândi; nu putea decât să repete ceea ce îi fusese introdus în memorie.

— Informaţiile referitoare la forţele spaţiale ale inamicului sunt clasificate de Alianţă ca strict secrete, declară simulacrul.

— Credeam că te apucaseşi să „intri“ în sistemele alea, insistă Charlie.

— Desigur, răspunse Arhimede. Totuşi, ai ocupat prea mult din capacităţile mele de calcul pentru ca să mai pot realiza accesul.

— Bine, bine! Tac din gură.

Făcu legătura prin radio cu nava sa, *Risky Lady,* pentru ca aceasta să coboare rampa de acces. Odată aflaţi înăuntru, comerciantul apăsă butonul de repliere a rampei şi se îndreptă hotărât spre cabină. Acolo, depuse papagalul ciudat de ţeapăn pe braţul unuia dintre scaunele de pilotaj, iar el se aşeză în celălalt scaun.

Risky Lady era o navetă standard, care păstrase *display*-urile şi comenzile convenţionale, însă era dotată şi cu omniprezentele biolegături furnizate de comercianţii avieni.

Acestea permiteau piloţilor corespunzător echipaţi să se conecteze direct la inteligenţa artificială a navei. Nava nu putea depăşi o orbită înaltă a Skylark-ului, dar îl putea duce oriunde pe planetă, în doar câteva minute.

Charlie se conectă la *Risky Lady.* Vorbi aproape neauzit:

— *Hei, fetiţo! Cum merge treaba?*

— *Toate sistemele funcţionează normal,* răspunse nava cu o voce seacă, bine controlată. *Totuşi, am remarcat pe lungimile de undă ale armatei că a crescut numărul de nave militare aflate în aer şi în spaţiul suborbital, ceea ce înseamnă că...*

— *Da, ştiu. Ne aşteaptă vremuri grele*, o întrerupse Charlie.

Faptul că nava era controlată de un al doilea computer evoluat, programat să aibă grijă în primul rând de propria sa supravieţuire, constituia o problemă.

— *Ce s-a întâmplat cu transportul?*

— *Întreg transportul a fost descărcat cu succes,* rosti nava, adăugând cu o urmă de nemulţumire: *Totuşi, simulacrul Arhimede a condus toată tranzacţia în numele tău.*

— *Şi? A făcut ceva rău?*

— *S-a realizat un profit, dar nu atât de mare pe cât s-ar fi putut.*

Charlie zâmbi. *Risky Lady* era de asemeni programată să maximizeze profiturile.

— *Întreţinerea costă bani!* protestă nava.

— *Archy a acţionat din ordinele mele,* o informă Charlie. *Nu-ţi fă probleme din cauza profiturilor. Mult mai important este să facem rost de informaţii.*

Simţi un şoc tăcut dinspre *Risky Lady.* Cel care o programase era, într-adevăr, preocupat de optimizare.

— *Şi cu încărcătura de la întoarcere?*

— *Şansele de profit sunt cam mici,* răspunse nava, oferindu-i un şir de date preliminare.

Charlie înţepeni involuntar, pe măsură ce datele erau transmise în implantul său. Instantaneu, recepţionă o listă cu mai mult de o mie de articole care puteau fi ridicate din

depozitele automate ale cosmoportului şi valorificate în capitala asediată. Implantul său şi *Risky Lady* deciseseră deja care anume dintre mărfurile înşirate ar maximiza atât profitul cât şi rulajul. Unul dintre articolele depozitate în apropiere îi atrase atenţia:

— *Umbrele?*

— *Umbrele de soare, argintate, doi metri în diametru, senzori solari bimetalici. Se deschid automat la lumina soarelui. „Ideale pentru plajă!“* intonă nava, modificându-şi „vocea”, pentru a reproduce la sfârşit o reclamă comercială.

— *Aici? Dar este o prostie! Pe Skylark nu ai nevoie de umbrelă de soare!* râse Charlie.

Foarte rar apărea soarele pe cerul Skylark-ului… era prea multă umezeală. După toate aparenţele, umbrelele aşteptau să fie exportate pe alte planete.

— *„Aceleaşi umbrele de soare pe care le folosesc cei de pe Skylark!“*

Încă un pasaj din reclamă.

— Am reuşit să fac rost de informaţii despre forţele spaţiale ale inamicului, anunţă deodată Arhimede.

Pointdexter tresări. Conversaţia cu nava durase unsprezece virgulă două secunde.

— Şi? îl invită Charlie pe papagal să continue.

— Datele sunt foarte interesante. Se pare că cea mai mare navă a forţelor spaţiale Gerine aflate pe orbita geosincronă intră întotdeauna pe orbita de transfer geosincron – OTG – înaintea lansării unui atac de importanţă majoră.

— Cât de des este OTG în sincro cu OTJA? se interesă brusc Charlie.

— Termeni ambigui:. Sincro… OTJA… cer clarificare.

Charlie răspunse computerului, întrebându-se cine programase nişte memorii atât de minunate, omiţând să introducă termeni atât de des folosiţi. Sincro: prescurtare de la sincronicitate. OTJA: orbită terestră de joasă altitudine. Sfârşi, cu o voce exasperată:

— Papagal afurisit!

— Am înţeles, răspunse calm Arhimede. Eu sunt un papagal artificial, *nu* unul natural.

Vocea lui parcă sunase un pic ofensată.

Charlie dădu ochii peste cap. Cel care îl programase fusese de asemeni un FDC[1].

— Dă-mi răspunsul mai repede!

— Orbita de transfer geosincron şi orbita terestră de joasă altitudine se sincronizează o dată la şapte orbite terestre de joasă altitudine, aproape în acelaşi timp cu perioada orbitei de transfer geosincron, răspunse simulacrul.

Charlie făcu o pauză pentru a traduce răspunsul într-o formă mai pe înţelesul oamenilor: orbita de transfer se sincroniza cu orbita terestră de joasă altitudine aproximativ o dată la zece ore. Nava aceea mare…

— Dar referitor la comunicaţii? întrebă Charlie.

— Ambiguu…

— Nava cea mare a duşmanului… care este traficul de informaţii? încercă Charlie să se exprime mai pe înţeles.

— Informaţiile arată că nava cea mare are cel mai intens trafic de informaţii, răspunse Arhimede.

Apoi, sesizând concluziile lui Charlie:

— Totuşi, asta *nu* înseamnă că aceea ar fi nava-amiral… ar putea fi foarte bine un spital sau o navă de reparaţii.

— Oricum, ceva important, decise Charlie.

— Trebuie să-ţi amintesc însă că regulile războiului interzic atacarea spitalelor, îl informă Arhimede.

Charlie începu o înjurătură:

— Pasăre nemernică, ăia nu ne…

Se opri, dându-şi deodată seama că ar fi trebuit să irosească mai multe ore încercând să explice simulacrului sensul înjurăturii pe care avea de gând s-o spună.

— Reformulez. Se pare că duşmanul nu joacă după regulile războiului.

Preţ de un moment, se cufundă în gânduri.

— Ai vreo idee când se va afla acea navă din nou în OTJA?

---

[1] Fiu de căţea.

— Acea navă nu intră pe o orbită terestră de joasă altitudine, răspunse cu afectare Arhimede acceptând prescurtarea şi ignorând semnificaţia întrebării.

Charlie oftă din nou, exasperat:

— Când se va afla acea navă din nou la perigeu? întrebă el, reformulând întrebarea iniţială într-o manieră care să poată fi înţeleasă de inteligenţa artificială a falsei păsări.

— Nava va participa probabil la atacul asupra celor trei capitale încă nedistruse ale Alianţei… peste optsprezece mii patru sute cincizeci şi trei virgulă treizeci şi patru secunde.

Arhimede sesiză întrebarea lui Charlie, înainte ca el să o formuleze:

— Sau cinci ore, şapte minute, treizeci şi trei virgulă treizeci şi patru secunde.

— Dacă am putea ajunge la nava aia…

Imaginea soldaţilor obosiţi şi a echipamentelor defecte îl afectase pe Charlie mai mult decât se aşteptase. *Trebuia* să facă ceva.

— Efectul distrugerii acelei nave inamice nu poate fi estimat, din moment ce nu se ştie care este destinaţia sa, afirmă Arhimede. Totuşi, chiar dacă este nava-amiral, nu vor fi puşi în dificultate decât în intervalul de timp necesar aducerii alteia; fără îndoială, atacul lor va continua între timp, diminuat cu un factor încă necunoscut.

— Pasăre, vorbeşti prea mult!

— Scopul nostru aici este să facem rost de informaţii pentru…

— Taci din gură! strigă Charlie, îndreptând degetul spre pasăre pentru a o face să tacă. Ştiu de ce adunăm informaţii despre duşman, dar nu vor folosi la nimic dacă vor distruge întreaga planetă!

— Atâta vreme cât informaţia este stocată într-o formă care să permită accesarea ei la un moment ulterior, nu contează dacă planeta va fi privată de existenţa vieţii umane, răspunse simulacrul fără să manifeste vreun sentiment.

— Pentru oamenii care mor aici, contează, reacţionă enervat Charlie.

Pentru moment, uitase cu cine vorbea. Se calmă:

— De altfel, cum crezi că vom asigura supravieţuirea acestor informaţii?

— Acesta este motivul pentru care am fost conectat cu o fiinţă umană, îi replică simulacrul. Pentru ca ea să ia hotărârile. Asta este funcţia ta, *singura* ta funcţie; eu sunt programat să răspund la întrebările tale.

— Cinci ore, zici? cugetă Charlie.

— *Cum stăm cu combustibilul?* o întrebă el pe *Risky Lady.*

— *Au fost comandaţi combustibili pentru toate etapele de urcare şi coborâre*, *iar rezervoarele sunt încărcate la maximum*, răspunse nava.

Ar fi putut jura că nava sunase un pic mândră de ea. Se lăsă pe spate în scaunul pilotului.

— *Deciziile trebuiesc luate rapid. Situaţia devine riscantă pe măsură ce duşmanul se apropie*, îl dăscăli nava cu o voce dojenitoare.

Charlie se întrebă dacă vocea aparţinea geniului care o programase. Apoi se retrase în sine, gândind. După câteva secunde apăsă pe două butoane aflate pe panoul de comandă şi toate contactele externe se întrerupseră: navă, simulacrul... chiar şi braţul stâng artificial. Evaluă informaţiile primite. Se gândi la copiii care se jucau dincolo de zidurile bazei militare de pe Insulele Regale şi se simţi neajutorat. Predarea nu avea niciun rost, survolările nu descoperiseră nicio urmă de fiinţă umană în teritoriile ocupate de inamic. Lupta era inutilă; inamicul avea să copleşească forţele amărâte ale apărătorilor; şi doar o rezistenţă disperată, la nivelul întregii planete, ar fi avut o oarecare şansă de a ţine pe loc inamicul până la venirea ajutorului din alte lumi ocupate de oameni – *dacă* puteau fi convinse să acorde ajutor. Nu mai era nicio speranţă.

— Afurisit să fiu dacă mă dau bătut! înjură el.

Se aplecă în faţă. Imagini cu oamenii săi, murind în agonie se amestecau cu cele ale ochilor obosiţi de moarte aparţinând locotenentului de marină şi plutonului său... toate prea recente pentru a fi uitate. *Trebuie să existe o*

modalitate de a ne lua revanşa... Sau măcar de-a le da o lovitură.

Se lăsă pe spate, gânditor. Permise unui zâmbet să îi apară pe faţă, apoi râse. Tare şi puternic. Reconectă restul lumii electronice, obligând braţul stâng să ia o poziţie de aruncare şi azvârlindu-l înainte ca şi cum ar fi aruncat o suliţă invizibilă. Ridică braţul în sus, cu o viteză mai mare, apoi se opri.

— Archy?

Simulacrul întoarse ochii spre el.

— Cât durează ciclul cel mai rapid al braţului mecanic? Cât de repede se poate mişca?

— Nu pot preciza. Specificaţiile variază în funcţie de utilizatorul uman, declară Archy.

— Uite, ia-l şi vezi ce poţi afla.

Cedă papagalului controlul asupra braţului artificial. Privi, uşor tulburat, desfăşurarea testului. Braţul se flexă şi se întinse de câteva ori, apoi execută deodată o serie de zvâcniri atât de rapide, încât Charlie avu impresia că circuitele se paradiseră din nou.

— Are un ciclu de aproximativ patruzeci şi nouă de milisecunde, însă nu aş insista prea mult cu acest test; există pericolul apariţiei unor modificări structurale în mecanica braţului.

— Dar opt mii de cicluri? întrebă Charlie.

Simulacrul tăcu, făcând calcule:

— Estimez că braţul artificial poate repeta acest număr de cicluri un timp limitat fără a suferi o avarie imediată.

Charlie se puse brusc pe treabă.

— Cheamă turnul de control şi cere permisiunea de plecare din Phoenicis, îi spuse papagalului.

Apoi se adresă navei:

— *Cumpără umbrelele!*

Acestea se aflau deja într-un container şi nu ar fi fost nevoie decât de câteva minute pentru încărcarea lor.

— *Umbrelele nu sunt profitabile*, se opuse nava pe un ton semeţ.

Însă Charlie ignoră obiecţia, iar *Risky Lady* se mai înmuie:

— *Ar putea fi utile, ca eşantioane pentru prospectarea pieţei. Câte vrei?*

— *Le vreau pe toate!* răspunse Charlie devenind un pic nervos. *Cât de repede le poţi încărca la bord?*

— *Sunt opt mii de umbrele!*

Dacă era posibil ca nişte circuite să pară uimite, atunci nava aşa părea.

— *Ştiu! Cât de mult durează până să le încarci la bord?* întrebă Charlie.

Oare era posibil ca un computer să se simtă jignit?

— *Două ore şi douăzeci şi trei de minute pentru a recepţiona containerul şi a reîncărca toate cele opt mii de umbrele*, îl informă nava după o consultare cu echivalentul ei computerizat aflat în depozitul cosmoportului.

— *Vreau să fie încărcate astfel încât să avem acces la ele dinspre sas,* spuse Charlie.

Risky Lady recepţionă ordinul, revizuindu-şi estimarea la exact trei ore.

— Decolăm în trei ore şi cinci minute, îl informă Charlie pe Arhimede.

Se lăsă din nou pe spate în scaun.

— Turnul de control vrea să plecăm cât mai curând posibil, răspunse Archy. Acţiunile inamicului în afara capitalei încep să pună în pericol traficul aerian.

Pointdexter ignoră avertismentul papagalului, cerându-i în schimb să calculeze o serie de orbite şi manevre orbitale. Arhimede, fie că se apucă de lucru, fie că intrase într-o stare de consternare… în orice caz, nu mai deschise pliscul. Charlie ceru navei date amănunţite referitoare la caracteristicile de reflexie şi absorbţie ale tuturor vopselelor aflate pe piaţă. Găsi în cele din urmă ceea ce dorea, în Phoenicis, care era unul dintre puţinele cosmoporturi încă deschise. Apoi, după ce ignoră obiecţiile navei care susţinea că vopselele respective erau aduse din import şi nu constituiau o încărcătură profitabilă, îi ordonă lui Arhimede să cumpere tot stocul.

În momentul în care *Risky Lady* îşi lua zborul, Gerinii se aflau la periferia capitalei şi simulacrul încheiase un

contract pentru vopsea cu comerciantul Phoenician. Zborul spre Phoenicis ar fi trebuit să aibă loc în atmosferă, însă Charlie Pointdexter alese o traiectorie suborbitală. Lovi simulacrul peste cioc, cu degetul, pentru a-i atrage atenţia.

— Încă nu am terminat calculele de care aveai nevoie! Trebuie să fac câte un calcul pentru fiecare aruncare, protestă papagalul.

— Bine, las-o pe mai târziu, spuse Charlie. Cuplează-te cu circuitele lui *Lady* şi vezi ce informaţii poţi recepţiona de la nava aia mare a Gerinilor. Confirmă-mi că se apropie de OTJA.

— Nu vad ce legătură există între poziţia navei Gerinilor şi siguranţa informaţiilor pe care le posed, se plânse simulacrul.

— Pentru asta se află lângă tine o fiinţă umană, cioc de pasăre!

Arhimede era gata-gata să dea un răspuns, însă se opri. După un timp vorbi din nou, de data aceasta cu o altă voce.

— Nu ai cum să o ataci cu echipamentul de la bordul acestei nave! protestă el. Nava nu are arme, şi nici nu i se va permite echiparea cu armament.

— Tu citeşte informaţiile! ordonă Charlie.

Se cuplă şi el cu *Risky Lady,* prin intermediul implantului bioelectronic, adăugând:

— *Continuă apropierea. Coborâm în zece minute*.

În timpul coborârii, Charlie îşi aminti de toate minciunile cu care îl aiurise pe locotenent. Probabil că tânărul ofiţer era mort acum, împreună cu toţi oamenii săi. Charlie regreta cel mai mult minciuna referitoare la simulacru: nu îi fusese făcut cadou de către supravieţuitorii plutonului.

— Ia-l cu tine oriunde ai merge. Îţi va fumiza toate informaţiile pe care le are sau pe care le va culege, îi spusese comerciantul.

Acesta era membru în CEI şi avea înfăţişare de pasăre.

— Nu-ţi cerem decât să ne permiţi să citim şi noi datele, atunci când vom mai trece pe-aici.

— Şi dacă păţesc ceva? întrebase Charlie.

— Atunci lasă-l undeva la loc sigur. Îl vom găsi noi, îi răspunsese comerciantul.

În schimb, Charlie Pointdexter avu posibilitatea să închirieze, la un preţ uimitor de mic, o navetă capabilă să se înscrie pe orbite geosincrone, putând astfel să trateze direct cu Colectivul Comercianţilor Interstelari. Dacă se vor mai întoarce vreodată în acest sistem solar. Pasărea şi nava erau reprezentantele uneia dintre cele mai stranii tehnologii întâlnite vreodată. Posibilităţile navei îl uimeau, iar simulacrul, care nu era un papagal adevărat, ci o creaţie artificială făcută să semene cu o jucărie a rasei aviene, îi stârnea curiozitatea în cel mai înalt grad. Era ceva în treaba asta care îl râcâia, undeva în străfundurile conştiinţei. Sigur, alienii erau comercianţi, dar pentru ce aveau ei nevoie de informaţii despre atacurile Gerine? Bineînţeles, orice nouă tactică militară putea fi valorificată imediat – inteligenţa din domeniul militar *era întotdeauna* vandabilă. Dar atacurile Gerine nu aveau niciun element de noutate. Veneau întotdeauna într-un număr copleşitor. În plus, comercianţii evitau războaiele, nu se furişau în zonele de luptă doar pentru a face rost de informaţii banale. Însă comerciantul cu formă de pasăre fusese atât de insistent, atât de convingător, încât reuşise să-l facă pe Charlie să accepte.

— *Ne cheamă Turnul de Control din Phoenicis*, îl informă nava.

— *Informează-i că nu stăm decât atât cât este nevoie pentru a ridica încărcătura*, răspunse Charlie. *Şi spune-i comerciantului să stea cu marfa pregătită pentru când vom ateriza*.

Apoi, spre Arhimede:

— Fii pregătit! După aterizare, îi transmiţi lui *Lady* prima orbită pe care ai calculat-o.

Falsul papagal cârâi:

— O să refuze! Iar turnul îi va citi programul şi îţi va refuza permisiunea de decolare.

— Îi ignori, răspunse Charlie calm.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce nava decola cu motoarele în plin, Arhimede, la o comandă a lui Pointdexter,

ignoră inteligenţa navei şi refăcu traseul. *Risky Lady*, după ce replie trenul de aterizare, schimbă imediat unghiul şi porni cu viteză supersonică, în protestele vehemente ale Turnului de control din Phoenicis.

— Războiul e de vină! le spuse Pointdexter.

Sus, în atmosferă, aerul fiind prea rarefiat pentru funcţionarea statoreactoarelor, *Risky Lady* trecu pe boostere, care îi crescură rapid viteza până la Mach 25. În loc să se înscrie pe o orbită Hohmann de joasă energie, Pointdexter ordonă simulacrului să menţină tracţiunea mărită, intrând pe o orbită ascendentă.

— O să dăm peste cap toate programele care optimizează consumul de combustibil, remarcă papagalul.

— Avem combustibil de rezervă. Pe mine mă îngrijorează timpul. Cum stăm?

— Suntem exact acolo unde vrei să fim, răspunse Arhimede. Am consumat mai mult combustibil din cauza încărcăturii suplimentare, dar ne-am încadrat în timp.

Câteva minute mai târziu, *Risky Lady* trecu la propulsia asigurată de rachete, arzând o combinaţie alcătuită din combustibilul standard – hidrogen – şi oxigenul de la bord. În câteva secunde se înscrise pe o orbită precisă, circulară, la trei sute de kilometri altitudine. Fostul ofiţer de marină activă magneţii din podea şi desfăcu sistemul de fixare în scaun.

— Riscăm să fim detectaţi de duşman, remarcă papagalul. Ar fi mai înţelept să intrăm pe o orbită retrogradă.

— Aşa le va fi şi mai uşor să ne detecteze, îl informă Charlie. Pregăteşte sasul.

Se îndreptă grăbit spre cală. Odată trecut de sas, Charlie îşi puse o casca ermetică, apoi deschise poarta care lega magazia cu nişa sasului. Folosindu-se de implant, sări peste câteva proceduri standard şi comandă evacuarea aerului din incinta realizată prin alăturarea magaziei şi a sasului. Găsi repede vopseaua în magazie şi o trase înspre sas, aşezând cu grijă unul peste altul containerele magnetizate. Apoi privi grămada de cutii în care se aflau umbrelele.

— Timpul! strigă el spre Arhimede nemailuând în seamă implantul.

Neprimind niciun răspuns, repetă în implant:

— Al doilea program rulează?

— Afirmativ. Timpul este şapte opt zero, şapte-nouă, şapte-opt…

Charlie întrerupse turuiala simulacrului şi începu să deplaseze o grămadă mare de cutii cu umbrele prin magazie, înspre nişa sasului. Folosindu-se de implant, porni conveierul navei. Fără a mai aştepta să vadă rezultatul, apucă altă grămadă şi o puse pe direcţie. Oarecum, papagalul era acum separat de el.

— Ce-ai de gând să faci, omule? întrebă simulacrul pe un ton îngâmfat.

Charlie nu răspunse, punând în mişcare ultimul grup de cutii cu umbrele. Arhimede continuă:

— Chiar presupunând că viteza relativă dintre această navă şi navele inamicului ar fi de douăzeci de kilometri pe secundă, umbrelele nu au suficientă masă sau rigiditate pentru a ridica vreo problemă inamicului.

— Nu-ţi fă tu griji! îl puse la punct Charlie.

Se căţără pe grămada de umbrele şi apăru în deschiderea sasului, cu câte o umbrelă în fiecare mână. Se opri, privind în jos la toate celelalte cutii care trebuiau desfăcute. Ridicând din umeri, culese cu braţul artificial o umbrelă nedesfăcută, o puse pe direcţia cea bună şi o azvârli spre partea întunecată a Skylark-ului. Privi aprobator cum umbrela nedesfăcută, semănând cu o suliţă subţire, se mişca în sens opus navei, mărind mereu distanţa.

— Traiectoria nu a fost corectă, se auzi vocea mustrătoare a lui Arhimede. Pentru un corect aliniam…

Nava începu să se rotească în linişte, pe măsură ce jeturile de comandă şi apoi jeturile de manevră intrau în funcţiune.

— Timpul? întrebă Charlie.

— Şapte cincizeci şi trei, răspunse automat Arhimede.

Apoi:

— Omule, nu are cum să meargă!

— Ba are să meargă, îl contrazise Charlie. O umbrelă la fiecare şaptezeci şi nouă milisecunde…

În timp ce vorbea, Pointdexter aruncă o altă umbrelă:

— … cât parcurgem înclinarea de la plus douăzeci şi opt virgulă cinci la minus douăzeci şi opt virgulă cinci.

Încă o umbrelă.

După câteva zeci de umbrele, Charlie începu să-şi simtă umărul suprasolicitat. Deşi „braţul“ se mişca aproape prea rapid pentru a putea fi urmărit cu privirea, mecanismul nu păţise nimic. Însă carnea şi sângele începeau să cedeze. Făcând o pauză doar cât să deschidă o altă cutie de cinci sute de umbrele, Charlie îşi continuă activitatea.

Ajunse cu numărătoarea la două sute de umbrele aruncate şi umărul îi tremura dureros. Încă două sute… Durerea se răspândise, acum îi venea greu şi să respire. După alte cincizeci de umbrele, o uşoară dâră de sânge i se prelinse pe pieptul chinuit de durere. Totuşi, nu se putea opri… într-adevăr, *nu* se va opri. La un moment dat, încercă să-şi ia gândurile de la durere strigând în minte apelul nominal al fostului său pluton. Chinul părea să dureze la nesfârşit.

— Şase sute de umbrele, notă pasărea, şi de fiecare dată se consumă mai mult timp.

— Nu mă pot opri, răspunse Pointdexter.

Încă o umbrelă.

— Optzeci şi opt milisecunde, îl certă Arhimede. Şi cea de dinainte a fost de…

— Ai o idee mai bună? întrebă Charlie, întinzându-se să apuce o altă umbrelă.

— Computerele nu au idei, ele rezolvă probleme, îl corectă Arhimede. Soluţie: leagă braţul mecanic de o suprafaţă fixă.

Charlie Pointdexter se zgâi la simulacru.

— Ai dreptate! exclamă el.

Desfăcu rapid conexiunile fizice cu braţul artificial. Pielea îi era jupuită şi umărul îi sângera acolo unde trebuise să scoată firele din muşchi şi piele. În alte condiţii, această procedură l-ar fi paralizat de durere, dar nu acum. Acum nu

avea timp. Douăzeci de secunde mai târziu, Charlie Pointdexter, cu un singur braţ, ridica umbrelele până la braţul artificial, la capătul căruia se afla Arhimede pentru a controla cu precizie viteza şi direcţia. Cu ajutorul papagalului poziţionase braţul cu precizie, prin câteva coliere magnetice, apoi fixase atât papagalul cât şi braţul de învelişul exterior al navei. Două minute mai târziu, după o sută şi douăzeci de secunde, simulacrul numărase o mie cinci sute nouăsprezece umbrele lansate.

Charlie descoperi curând că trebuia să meargă în magazie pentru a împinge umbrelele şi a le aşeza în sistemul de prindere al conveierului navei. Deasupra lui, prin legătura radio, Arhimede îl ocăra mereu pentru că nu aproviziona suficient de rapid braţul.

— Asta a avut o întârziere de douăzeci de microsecunde, iar orbita ei a deviat cu o miime de grad, cârâi falsa pasăre.

Charlie se strâmbă, împingând alte umbrele cu braţul disponibil.

— Mai dă! strigă pasărea.

— A fost ultima, răspunse Charlie.

Transpirase abundent. Urcă scara pentru a ajunge în exterior, însă nu reuşi să zărească ultima umbrelă. Toate cele opt mii se pierduseră deja în întuneric.

— Sunt pe traseu? întrebă el pasărea.

Îşi cuplă din nou braţul. Fără el, se simţise cam neajutorat.

— Da, răspunse papagalul.

Îi pasă lui Charlie controlul asupra braţului şi adăugă după o lungă pauză:

— Nu reuşesc să calculez…

Arhimede amuţi deodată. Braţul artificial îl prinsese, aruncându-l fără veste într-o direcţie opusă faţă de cea a umbrelelor îndepărtate.

— Informaţia este în siguranţă! strigă Charlie în urma păsării care dispărea.

Circuitele lui Arhimede fuseseră prea preocupate să analizeze motivele nebuniei lui Pointdexter, care aruncase în calea duşmanului umbrele, ca pe nişte ace cu gămălie. În

consecinţă, nu sesizase momentul în care se realizase conexiunea între om şi braţul artificial. Acum, plutind neajutorat în spaţiu, simulacrul fu (pentru puţin timp) surprins de faptul că un creier uman lent, chiar îmbunătăţit cu implanturi, reuşise să ia prin surprindere un simulacru bine programat.

La bordul lui *Risky Lady*, Charlie privi multă vreme în direcţia păsării artificiale.

— Acum am timp berechet, şopti el.

Apoi râse:

— Mamă! Pasărea aia afurisită probabil că nu mai poate de ciudă.

Desprinse de pe învelişul navei colierul magnetic al braţului artificial fixându-l din nou, cu atenţie, în umăr. Oftă, îndoind braţul o dată, de două ori, după care zâmbi, încă o dată stăpân pe sine. Se întunecă deodată la faţă, dojenindu-se:

— Şi *Lady?* O să se supere.

Se grăbi să ajungă pe punte şi dezactivă toate restricţiile impuse de Arhimede asupra modulului inteligent care în mod normal controla *Risky Lady.*

— *NU EXISTĂ NICIUN PROFIT ÎN ASTA!* strigă imediat *Risky Lady*, tipărind mesajul, cu majuscule, pe fiecare monitor din cabină. *Trebuie să aduci din nou nava în stare de perfectă funcţionare!*

— *Îmi pare rău, fetiţo!* spuse Charlie. *Nu ai de ales*.

Se întoarse cu faţa spre sensul de înaintare.

— *Soarele va răsări în curând*, *iar noi ne vom afla pe o orbită polară,* remarcă el ca pentru a face conversaţie cu *Risky Lady.*

— *Cum ai putut irosi atât de mult combustibil?* întrebă nava.

— *Nu contează*, Lady.

Oftă mulţumit, întorcându-se din nou pentru a privi prin babord partea întunecată a planetei. În momentul acela, avansau spre partea luminată. Braţul îl durea încă, însă nu peste mult timp se va vedea dacă efortul său folosise la ceva; avuseseră noroc că nu fuseseră depistaţi de vreo

patrulă Gerină. În curând se vor afla în zona de observaţie directă a flotei Gerine. După mai mult de un minut, vorbi:

— *Ascultă, în aproximativ zece minute se va face foarte cald. Vreau să-mi faci o ultimă favoare.*

— *Nu văd cum poate fi schimbat proprietarul navei şi dreptul de decizie asupra integrităţii ei*, răspunse computerul. *Vei spune navelor Gerine că aceasta este o navă comercială, cu scopul paşnic de a obţine profit! Poate că atunci nu ne vor distruge. Eu nu sunt programată să atac*. *Doar navele militare sunt capabile de aşa ceva.*

Charlie sesiză această informaţie surprinzătoare, apoi răspunse:

— *Chiar adineauri ai fost împuternicită să execuţi misiuni militare.*

Se aştepta să fie ignorat, ori arestat pentru piraterie. La urma urmelor, nava era *închiriată*. Surprinzător, *Risky Lady* răspunse cu o altă voce:

— *Din ordinul cui?*

Pointdexter rămase perplex. Nu se aşteptase niciun moment ca programul navei să fie capabil de o asemenea schimbare. În cele din urmă, reuşi să spună:

— *Din ordinul meu, care am fost ridicat la rangul de ofiţer de către regele Insulelor Regale.*

Trăsăturile sale se întunecară deodată. Încercă să nu-şi aducă aminte că Insulele Regale fuseseră cucerite cu şase săptămâni în urmă.

— *Este în regulă*, acceptă nava. *Ce doreşti de la mine? Putem ataca inamicul şi probabil*...

Charlie descoperi că diferenţele dintre programele de comerciant şi cel militar erau surprinzătoare:

— *Nu. Vreau să rămâi pe acest curs până când îţi voi spune eu, după care să te năpusteşti direct înspre formaţia inamicului. Şi tot timpul să le trimiţi mesaje cum că suntem comercianţi interesaţi să le vindem informaţii. Probabil că au mai avut de-a face cu trădători.*

— *Inamicul ne va distruge dacă ne vom apropia prea mult sau dacă rămânem aici*, îl informă nava. *Acest plan de luptă nu este bun*. *Aş putea sugera o mulţime de alte soluţii*

cu probabilităţi mai mari de succes. *Una dintre ele are o probabilitate de aproape unsprezece la sută de a distruge cu succes nava de război Gerină.*

Charlie ridică o sprânceană. Era oare posibil ca *fetiţa* să fi fost programată pentru operaţiuni militare? se întrebă în sinea sa. Bineînţeles, decise el. Dacă pot îngrămădi toate cărţile scrise vreodată într-un *chip* de un centimetru pătrat, de ce să nu bage şi nişte tactici militare de bază într-o navă comercială? Mai ales că aceasta, era sigur, fusese construită de acei comercianţi din CEI cu creier de pasăre în scopul de a îndeplini nişte misiuni mai deosebite. Păcat că avea să o piardă.

— *Planul meu va funcţiona,* răspunse Charlie.

Între timp trecuseră pe deasupra liniei de demarcaţie dintre zi şi noapte, intrând în zona luminată de soare.

— *Navele inamice sunt la şapte mii de kilometri depărtare şi se apropie,* îl informă nava.

— *Contact în nouă minute,* răspunse Charlie.

— *Şi optsprezece virgulă cinci secunde,* îl corectă nava. *Bazându-mă pe informaţii anterioare, estimez că ne vor detecta peste două sute douăzeci şi patru virgulă şapte-opt secunde.*

— *Anunţă-mă când se va realiza un contact ferm*, răspunse Charlie. *Şi, imediat ce îţi voi spune, începi acea manevră*.

— *Cât de mult vrei să mă apropii?* vru nava să ştie.

— *Suficient de mult ca să-i sperii,* răspunse Charlie.

Coborî pe scară:

— *Manevrează astfel încât acest sas să fie îndreptat spre o traiectorie de interceptare.*

Jeturile tuşiră… stelele se rotiră… jeturile tuşiră din nou… şi în cele din urmă stelele se stabilizară.

— *S-a făcut.*

Charlie privi afară, însă nu zări nimic deosebit. Cu mare atenţie se aşeză în centrul semnelor de docare. Cu braţul artificial începu să arunce, pe rând, cele două sute de cutii, fiecare conţinând câte patru litri de vopsea. Umărul începea să-l doară din nou, însă durerea era suportabilă. Nu

îndrăznea să îşi administreze un medicament analgezic din cauza moleşeli pe care i-ar fi produs-o.

— *Arunci vreo armă secretă pe care ai încărcat-o în timp ce eram inactivă?* întrebă nava.

— *Cam aşa ceva,* răspunse Charlie lansând încă o cutie.

— *Contact radio! Ne-au descoperit!* îl avertiză computerul navei.

— *Perfect. Nu te mişca.* Charlie arunca în continuare. *Nouăzeci, nouăzeci şi unu, nouăzeci şi doi*, numără Charlie pentru sine.

— *Detectez arme de calibru mic trimise înspre proiectilele tale*, îi spuse nava. *Au vaporizat primele patru.*

— *Minunat!* Charlie îşi permise un zâmbet. *O sută patruzeci şi doi*, *o sută patruzeci şi trei…* număra el, în timp ce arunca vopseaua afară din magazie.

Începu să gâfâie. Chiar dacă braţul artificial se ocupa cu aruncarea, restul trupului suporta greutatea cutiilor şi contracara reculul. Încă o dată, îl copleşi durerea.

— *Fascicule energetice! Am intrat chiar adineauri în raza lor,* îl avertiză nava.

— *Dacă trag în noi*, *execută acea manevră!*

O sută optzeci şi nouă. Dintr-o dată, imaginea începu să tremure şi se simţi aruncat şi presat la podea. Noul contact violent nu era de natură a-i face umărul să se simtă mai bine.

— *Au tras în noi*, explică nava. *Fasciculele lor ne urmăresc! Au lansat o rachetă! O sută de secunde până la interceptie!*

Sasul străluci puternic, apoi deveni incandescent. Charlie Pointdexter îşi acoperi ochii, năpustindu-se înspre scară pentru a ajunge pe punte. Nu reuşi să ajungă.

Mult departe în spaţiu, simulacrul Arhimede detecta amprenta termală a armelor cu plasmă care distrugeau învelişul exterior al lui *Risky Lady.* În câteva secunde, din navetă nu mai rămase decât o masă informă, topită. Fără vreo urmă de sentiment, simulacrul observă că făcuse calcule corecte. Vopseaua – atât cea împrăştiată din navă cât şi cea în care trăseseră Gerini – se vaporizase,

transformându-se într-un nor uriaş care învălui flota duşmană precum cerneala neagră a unui calmar. Pe măsură ce flota ieşea din nor, simulacrul observă că unele dintre, nave, inclusiv cea mai mare, fuseseră bine acoperite cu vopsea neagră. Avu nevoie de câteva secunde pentru a calcula creşterea medie a temperaturii, dacă Gerini nu aveau să întreprindă nimic pentru a înlătura vopseaua. Decise că această creştere se va încadra în limite standard. Nu va avea niciun efect. Mai mult, estimă că vopseaua nu va produce suficiente interferenţe pentru a reduce capacitatea inamicului de a detecta şi evita atacul miilor de umbrele care în curând vor ieşi din zona umbrită a planetei şi…

Însă, ca într-o străfulgerare, foarte sofisticatul computer cunoscut sub numele de Arhimede înţelese. Aproape că *îşi dori* să se întoarcă şi să vadă umbrelele deschizându-se.

Fiecare umbrelă, neutră din punct de vedere electric şi aparent inofensivă, plutea uşor pe orbită înspre duşmani. Flota Gerină şi roiul de umbrele care o urmărea ieşiră gradat din zona umbrită a planetei. Umbrelele se încălziră uşor până când arcurile bimetalice atinseră temperatura critică. Una câte una, dar în număr din ce în ce mai mare, se deschiseră pentru a prinde razele soarelui, formând o parabolă strălucitoare având ca focar nava-amiral a flotei Gerine!

Cu o viteză deosebită, simulacrul efectuă toate calculele. Fiecare umbrelă era acoperită cu o suprafaţă reflectantă aproape perfectă. Remarcase de multe ori că oamenii iroseau cele mai bune materiale pentru a-şi confecţiona inutile produse de lux. Aproximativ cinci mii de umbrele, fiecare la un metru depărtare faţă de cealaltă, îşi păstraseră aliniamentul. Diametrul unei umbrele era de doi metri, iar intensitatea luminoasă a soarelui la această distanţă era de o mie patru sute de waţi pe metru pătrat. Rezulta o energie totală reflectată de patru mii trei sute nouăzeci şi opt de waţi pentru fiecare umbrelă. Pe măsură ce intrau în bătaia soarelui, umbrelele – altfel inofensive – se deschideau şi concentrau lumina asupra navei Gerine,

încă neprotejată. Aceasta, nefiind ameninţată de echipamente electronice sau de vreun corp suficient de masiv pentru a-i atrage atenţia, nici măcar nu intrase în alertă.

Simulacrul privi pata albă care se formase pe acea navă mare. Pata strălucea, în timp ce învelişul exterior devenea din ce în ce mai fierbinte. Douăzeci şi doi de megawaţi se concentrară timp de trei sute de secunde în acea pată. Nava-amiral începu să se dilate şi în cele din urmă explodă, cu o viteză de-a dreptul periculoasă, într-un impresionant nor de resturi. Învelişul exterior fusese perforat pe neaşteptate.

Cu o voioşie aproape omenească, Arhimede croncăni spre fărâmele aflate în răcire, care nu demult formaseră *Risky Lady:*

— Nava-amiral a fost făcută praf! Nava-amiral a fost făcută praf! Crauuu!

GERINII

Alienii sunt, prin definiţie, diferiţi. Au o structură fizică aparte faţă de noi şi adesea s-au dezvoltat în medii total opuse. Caracteristicile aparte ale Gerinilor au făcut din ei un duşman de temut. Iar asemănările au condus inevitabil la confruntarea cu omul.

Gerinii sunt amfibieni şi octopozi – adică au o simetrie radială şi opt braţe. Aceste braţe sunt mult mai puternice decât ale oricărui octopod din lumile locuite de oameni, fiind adaptate pentru ridicarea greutăţilor şi pentru locomoţie. Fiecare braţ se termină cu două „degete”. Gerinii cântăresc în medie peste o sută de kilograme şi sunt mai puternici decât oamenii. Un ochi mare, dispus în centru, este capabil să distingă detalii foarte fine, fiind sprijinit în funcţia sa de două organe fotosensibile mai mici, de-abia vizibile, undeva mai sus pe „faţă“.

Gerinii au evoluat în oceane asemănătoare celor din Pliocenul Pământului, pline cu creaturi mai rele decât orice rechin terestru. Au existat probabil foarte puţine momente când strămoşii Gerinilor s-au simţit în siguranţă. Pentru a putea supravieţui, aveau nevoie de un puternic instinct de conservare. De asemenea, ca amfibieni, populaţiile primitive de Gerini erau constrânse să trăiască doar în apele mai puţin adânci din apropierea ţărmurilor. Acest lucru a dus la o acerbă competiţie între Gerini, pentru cucerirea zonelor prielnice vânătorii.

Gerinii, ca indivizi, se lasă conduşi de instincte în mai mare măsură decât oamenii. Printre acestea, o puternică influenţă o are nevoia de a-şi proteja rasa. Ei nimicesc orice intrus care apare pe teritoriul „lor“. Datorită aceloraşi instincte, un războinic Gerin nu se predă niciodată. Însă mai mult decât orice altceva, Gerinii sunt conduşi de nevoia personală – şi a rasei – de a domina sau distruge orice formă de opoziţie.

Şi în bătălii, de asemeni, instinctele îi fac să lupte după metode stabilite în ape, cu multe milenii în urmă. Reflexele

dezvoltate în oceane fiind tridimensionale, acestea îi ajută în spaţiu. Dar pot fi folosite şi împotriva lor; în sensul că devin predictibili.

În aproape fiecare situaţie de luptă, Gerinii evoluează în formaţii de câte trei. Cea mai mică unitate a lor este triada. Aceasta este condusă de un războinic experimentat, sprijinit de doi Gerini mai tineri, al căror statut este similar celui unui scutier din secolul al doisprezecelea. Tema triadelor apare şi la nivele mai înalte, fiind însă adesea sacrificată, dacă situaţia o cere. Comanda este centralizată, iar eşecul aspru pedepsit; în asemenea situaţii, unii Gerini se sinucid. Întreaga rasă este condusă de o Triadă Supremă ale cărei decizii sunt implementate de alte trei triade, servite la rândul lor de nouă triade, într-o nesfârşită ramificaţie de câte trei.

O conjunctură datorată lărgirii frontului de luptă şi întăririi rezistenţei umane a dus la încetinirea celui de-al doilea atac Gerin. În acest moment, multe dintre planetele oamenilor dispuneau de forţe navale micuţe sau slabe. Forţele planetare erau compuse doar din câteva distrugătoare sprijinite de nave de asalt fără scut, cu experienţă mai mult în misiuni de salvare decât de luptă. Peste tot în Stelele Îndepărtate, oamenii se străduiseră să producă nave capabile de autoapărare. În această perioadă crucială, întreaga povară a căzut pe cele câteva nave pregătite pentru luptă, conduse de ofiţeri competenţi.

EROUL

de Peter Morwood

ERA UN OM SCUND, cu părul rar, ochii trişti… şi cu un fiu mort. Venise la sediul flotei din Skandurby într-o zi cenuşie de iarnă. Ploaia cădea din cerul plumburiu.

Naveta militară ateriză făcând o pauză de câteva minute, doar atât cât era necesar pentru debarcarea singurului pasager civil care avea treabă aici. După care acţionă motoarele ionice, ridicându-se fără zgomot de la sol şi pornind înspre stratul de nori. Pasagerul rămase o clipă locului, urmărind decolarea, apoi privi în jurul său cu o expresie neajutorată, până când zări soldatul care stătea de pază la poartă.

Privirile lor se întâlniră; însă numai santinela se simţea în siguranţă. În spatele vizorului udat de ploaie, trăsăturile soldatului păreau tot atât de dure ca şi arma din dotare. Omuleţul îi întinse cartela de identitate cu o mână care tremura nu doar din cauza vârstei, apoi îşi scoase pălăria şi începu să şi-o mototolească între mâini, aşteptând un verdict. Picăturile de ploaie îi curgeau pe faţă ca nişte lacrimi.

Preţ de câteva clipe, soldatul studie atent documentul, ridicând de două ori privirea pentru a compara holograma cu micuţa siluetă ce stătea în ploaie. Apoi îi înapoie cartela şi prezentă un salut, însă atât de brusc, încât picăturile de ploaie de pe platoşă se împrăştiară ca nişte false diamante strălucitoare. În spatele vizorului, expresia se mai îndulci puţin, trădând un fel de compasiune distantă. Apăsă un buton, activând sistemul de comunicaţie al căştii, rosti câteva cuvinte, apoi deschise uşa postului de gardă:

— Domnule, Prescott, sunteţi aşteptat. Fiţi bun şi intraţi, nu mai staţi afară. Imediat va sosi un ofiţer, ca să vă conducă.

— Mulţumesc, ăăă… caporale.

— Sergent, domnule.

— Oh… Eu… Mulţumesc.

Greşeala amplifică starea de stinghereală a omuleţului; intră înăuntru şi se aşeză într-un colţ. Din înfăţişarea sa, părea că încearcă să dispară pe-acolo. Sergentul îi oferi ceai – care fu refuzat; apoi, cu o mare îndrăzneală – pentru că fie şi numai faptul de a avea la tine aşa ceva în timpul serviciului atrăgea o aspră sancţiune – scoase la iveală o gamelă şi o sticlă de coniac.

— Doar în scopuri medicale, domnule, explică militarul.

Dacă muşchii feţei nu ar fi uitat de mult cum se compune o expresie mai blândă, sergentul ar fi trebuit acum să pară timid.

— Te fereşte de frig la fel de bine ca şi lenjeria electrică, continuă el, însă nu se compară la gust.

— Mulţumesc, sergent, glăsui omuleţul.

Privi câteva momente scrijeliturile de pe gamelă, care spuneau din ce unitate făcea parte soldatul. Apoi o întinse, pentru duşca de coniac promisă:

— Armagnac adevărat, de pe Pământ?

— Aş vrea eu, făcu sergentul, punând din nou dopul la locul lui. Nu, i-am zis aşa pentru că sintetizatorul a pregătit ceva care putea fi numit coniac. După ce Johnny a scos băutura asta din el, atunci noi... Mă scuzaţi, domnule Prescott. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Nu face nimic. Mă bucur că s-a simţit bine. A fost un băiat bun.

— Da, domnule.

Sergentul se-ntoarse, puse sticla de coniac înapoi şi scrută întinderea cenuşie a terenului de aterizare. Nu mai rămăseseră decât câteva nave parcate ici şi colo; restul se aflau pe undeva prin pântecele unui crucişător sau în acţiune, măcelărind Gerinii. Sau, dimpotrivă, fiind măcelăriţi. Însoţitorul veni să-l conducă pe tatăl lui Johnny Prescott. Sergentul răsuflă uşurat; tăcerea începuse să devină penibilă.

Ofiţerul care intrase pe uşă purta la guler însemnele de căpitan. Răspunse regulamentar la salutul sergentului, fără a întrerupe nici un moment ritmul în care-şi scutura picăturile de ploaie de pe umeri. Dădu mâna cu omuleţul,

arborând un zâmbet la fel de regulamentar: un echilibru agreabil între o primire binevoitoare, un regret oficial şi un sentiment personal încă nedefinit.

— Sunt căpitanul Piper, domnule Prescott, începu el pe un ton vioi. Aghiotantul escadronului. Îmi pare rău că nu m-aţi găsit aici aşteptându-vă. Am fost informaţi despre venirea dumneavoastră, însă nimeni nu şi-a bătut capul să afle ora precisă a sosirii... Bun, aţi ajuns nevătămat, iar şeful vrea să vă vadă. Aveţi bagaj?

Omuleţul clipi, uşor descumpănit de amabilitatea tânărului ofiţer. Apoi reuşi să se adune:

— Nu, căpitane. Eram în trecere prin zonă şi... acesta fiind... ultimul popas al lui Johnny, i-am cerut comandantului de escadron permisiunea de a face o vizită.

— Într-adevăr... înţelegem foarte bine. Acum, dacă doriţi să părăsim această gheretă...

Căpitanul Piper se dădu la o parte pentru a-i face loc omuleţului să iasă. În ochii săi se oglindea acelaşi amestec de sentimente. Apoi, întorcându-se către sergent:

— Ei bine?

— Avem ghinion, domnule. Nu ştie.

— Ce porcărie!

— Da, domnule.

Nu de puţine ori, sergentul visase să ajungă ofiţer. Însă şi de mai multe ori îşi dorise să rămână un simplu sergent. Şi niciodată mai aprig ca acum.

— În regulă. Mulţumesc pentru cum te-ai purtat cu el. Şi, un ultim amănunt.

— Domnule?

— Nu am un simţ al mirosului foarte bine dezvoltat, însă cred că ar fi cazul să aeriseşti puţin pe-aici. Oameni ca Provost de Kuypers îşi pot imagina cele mai ciudate lucruri.

— Domnule!

— Executarea, sergent!

***

Cele câteva echipaje de zbor aflate în sala ofiţerilor fuseseră avertizate de venirea domnului Prescott. În consecinţă, atunci când vizitatorul îşi făcu apariţia, nu se

produse o întrerupere penibilă a conversaţiei: de obicei vorbeau tare, cu o veselie forţată sau reală; însă acum nu se auzeau decât şoapte. Iată de ce liniştea, care se răspândi ca nişte vălurele pe un iaz liniştit dinspre uşa deschisă, nu inspira bănuială, ci respect. Unul dintre piloţii navelor lăsate la sol puse băutura pe masă, ridicându-se în picioare; apoi încă unul, apoi al treilea, apoi toţi militarii care astăzi nu participau la misiune. Priveau în tăcere micuţa siluetă mototolită care se oprise, stânjenită, în cadrul uşii.

Cineva, nu se ştie cine, ordonă:

— Escadron doi-unu-şapte, *atttennn-ţie!*

Spinările obosite se îndreptară şi călcâiele cizmelor de luptă se ciocniră, sunând ca o mică rafală de gloanţe. În încăpere nu se purtau berete, deci nimeni nu salută, însă tinerii rămaseră neclintiţi, ca la paradă, în timp ce tatăl lui Johnny Prescott trecea printre ei; până când uşa cealaltă se închise în urma lui. Apoi se relaxară din nou, întrebându-se la ce folosise oare gestul lor.

***

Întotdeauna aceleaşi lucruri, îşi spuse maiorul Yevgeny Alexandrovich Nakashima, împingând micuţa cutie peste birou spre domnul Prescott, că să o deschidă. *Am împachetat nenorocitele astea de cutii de prea multe ori, şi mereu am găsit aproape aceleaşi lucruri.*

Un ceas de mână, murdar şi zgâriat cu numărul escadronului gravat pe brăţară; metalul era pe alocuri presărat cu mici pete strălucitoare. Un pachet de scrisori, atât *cip-uri* cât şi hârtii tipărite, legate cu un plastic solid; nişte bani; o pipă şi o punguţă cu ceva ce semăna a tutun de Hekla; o eşarfă de mătase roşie cu buline albe; o cutie lungă cu panglici pentru medalii şi, înăuntru, decoraţiile corespunzătoare; şi zgarda unui câine.

Fuseseră şi două videodiscuri, acum distruse. Există unele aspecte în viaţa intimă a unui om care nu trebuie să-i supravieţuiască. Nakashima mai făcuse şi înainte pe cenzorul. Era bun la aşa ceva, avea experienţă. După întoarcerea celor plecaţi acum în misiune va face din nou

chestia asta, aşa cum va considera el, fără remuşcări, gata să răspundă în faţa superiorilor pentru deciziile sale.

Domnul Prescott privi vreme îndelungată pipa, întorcând-o pe toate părţile în mână, şi lustruind partea mai bombată folosindu-se de eşarfa roşie cu buline albe.

— Este ca ceva venit din istorie, murmură el.

— Istorie, domnule?

— Da. Din vechile războaie aeriene. Când piloţii erau fuduli şi se-mbrăcau într-un anume fel ca să arate că erau… diferiţi.

— Obiceiul s-a păstrat, domnule Prescott.

Însă aproape întotdeauna sfârşesc îmbrăcaţi într-un sac de cauciuc cu fermoar… Asta dacă au noroc. Nakashima se simţi deodată stingherit de prezenţa acestui bătrânel; ştia că starea avea să continue până când va reuşi să capete răspuns la câteva nelămuriri.

— Domnule, i se adresă celuilalt fără a-şi trăda speranţa de a scăpa mai repede de el, n-aţi vrea să faceţi o plimbare prin unitate?

— Este voie?

— Cu permisiunea mea, da. Nu aveţi nimic important sau secret de văzut. În momentul de faţă, majoritatea secretelor…

Nakashima arboră un zâmbet fals:

— … sunt probabil angajate în luptă.

— Îmi veţi prezenta unitatea, domnule maior?

Nakashima nu-şi exterioriză şocul produs de această idee.

— Mi-ar face plăcere, dar…

Arătă spre biroul său, destul de ordonat însă aglomerat cu maldăre ameninţătoare de *cip-uri,* probabil doldora de date:

— … ca să nu am probleme cu treburile astea trebuie să muncesc şi deja am cam întârziat.

Preţ de câteva clipe, căută în memorie nume şi chipuri pentru a se decide care era candidatul cel mai sigur, apoi anunţă în microfon:

— Locotenent Glass, căpitan Piper, vă aştept la mine în birou. Prezentaţi-vă. Imediat!

Cei doi ofiţeri sosiră atât de repede, încât Nakashima bănui că pesemne se aşteptaseră la acest lucru… Piper din cauză că era aghiotantul escadronului şi oricând putea fi chemat de către şef, iar Glass pentru niciun alt motiv decât că avea spirit de observaţie şi era inteligent.

Tânărul Phil Glass ştia că fusese înrolat în 217 ca înlocuitor al lui Johnny Prescott. Comandantul Nakashima îl credita cu suficient bun simţ. Îşi dădea seama că prezenţa lui devenise necesară în situaţia creată, pentru că era tânăr, îi lipsea experienţa, deci putea spune foarte cinstit: „Nu cunosc nimic despre asta, domnule.“

— Locotenent Glass, îl atenţionă Nakashima la sfârşitul sumarei ceremonii de prezentări, ţi-aş fi recunoscător dacă l-ai conduce pe domnul Prescott într-un tur oficial al unităţii, rezervat oamenilor de seamă, politicienilor, şi tuturor celor de la care aşteptăm să voteze fonduri pentru noi atunci când se va pune problema următorului buget pentru apărare.

Zâmbi uşor spre bătrânul civil: tocmai îl inclusese într-o glumă cazonă.

Nu se auziră râsete, pentru că nu era o glumă prea bună, indiferent din care parte o priveai. Apoi Glass îl conduse pe tatăl lui Johnny Prescott afară din birou, pentru a-i arăta baza acum pustie, dar în care fiul său îşi trăise ultima parte a vieţii. Sentimentul de uşurare care însoţi plecarea domnului Prescott era aproape la fel de jenant pentru Yevgeny Nakashima ca şi stinghereala de dinainte.

— Crezusem că împreună cu Prescott am îngropat şi chestiile astea. (Bătu cu degetul în micuţa cutie cu efecte personale, cu o privire absentă.) Dar, după cum se vede, n-am făcut-o. Îmi pare rău că sunt obligat să scormonesc iar prin rahat, Jochen, însă va trebui să facem un raport oficial…

— Un raport despre ce anume, şefule? spuse Jochen Piper. (Şi dădu din umeri, considerând problema ca fiind

fără importanţă.) A trăit, s-a luptat cu inamicul şi-a murit. Nimic deosebit în vremuri de război.

Nakashima puse în funcţiune sistemele de securitate şi se ridică în picioare, punându-şi bereta pe cap. Cu acest gest deveni nu doar „şeful“, ci comandantul escadronului, cu toate drepturile şi responsabilităţile acestui rang.

— Da, însă ce fel de viaţă şi ce fel de moarte? De data aceasta lucrurile sunt foarte neobişnuite. Trebuie să vorbesc cu oamenii care l-au cunoscut pe Prescott mai îndeaproape… Vino cu mine!

Piper îl urmă în linişte şi fu martor la o şedinţă în sala ofiţerilor. Şedinţă care în curând deveni aproape un afurisit de interogatoriu. Fostul căpitan John E. Prescott nu era un subiect despre care tinerii escadronului, de obicei vorbăreţi, ar fi dorit să discute. Maiorul Nakashima descoperi destul de curând care era motivul.

***

— A ajuns aici împreună cu Wollacott şi Vass, domnule, spuse Nick Hudson. Printre ultimii. Aproape în acelaşi timp cu majoritatea celor din contingentul B, dacă stai să te gândeşti…

— Ticălosul a venit cu un flitter personal, se amestecă în discuţie unul dintre ceilalţi piloţi.

Nakashima ridică o sprânceană, invitându-l să dezvolte subiectul. Ştia despre flitter, dar nu se întrebase ce credeau ceilalţi membri ai escadronului despre el.

— Era un aparat vechi, desigur, continuă pilotul. Cei de teapa lui Johnny Prescott nu s-ar sui vreodată într-un vehicul sport *nou*. Un Boulton Turbo-Zece ’28. Îl conducea ca un dement.

— Şi, interveni altcineva, avea un câine.

De data aceasta, maiorul Nakashima clipi rapid de câteva ori. Masca impasibilă a figurii oficiale făcu loc perplexităţii. Promovat şi detaşat pe Skandurby doar cu câteva luni în urmă, nu ştiuse nimic despre câine – iar pe Prescott îl cunoscuse foarte puţin.

— Un câine? repetă el.

— Da, domnule. Un fel de terier. Îi spunea Toby.

— S-a pişat pe cizmele mele, răsună o voce din spatele grupului. De două ori.

— Faceţi-mă să înţeleg, insistă Nakashima.

Cu mult timp în urmă fusese pasionat de istoria militară şi astfel ajunsese să îmbrace uniformă. Imaginile unor războaie petrecute cu secole în urmă rezonau în mod straniu cu ceea ce auzise adineauri, făcând zarvă în mintea lui. Era deja foarte zăpăcit.

— Omul ăsta avea un câine, fuma pipă, purta eşarfe de mătase, şi conducea un… (Cotrobăi prin memorie după arhaism…) un automobil sport?

— Îşi lăsase totuşi mustaţă, interveni Jochen Piper.

— A, perfect!

Maiorul Nakashima se dădu pe spate şi spuse maliţios, ca şi cum pilotul mort făcuse fiecărui militar din escadron câte o glumă proastă cu efect întârziat:

— Sunt foarte bucuros să aud că nu era complet sărit de pe fix. Deci, vorbiţi-mi despre el. Daţi-mi toate detaliile…

Roti lent privirea, oprindu-şi-o asupra fiecărui membru al Escadronului de Atac 217 al Ligii:

— … care nu au fost menţionate în raportul oficial.

***

Johnny Prescott fusese transferat la Escadronul 217 într-o perioadă de acalmie a războiului, imediat după ce victoria de la *Zece Luni* îl transformase pe amiralul MacDonald dintr-un comandant de flotă capabil într-un adevărat erou. Din navetă coborâseră opt noi echipaje de zbor – opt – şi Prescott. Era deja faimos, cu pieptul plin de decoraţiile care arătau cât de curajos şi de norocos fusese, şi cât de mult reuşise să rămână în viaţă. Se spunea că şi el, la rândul lui, era un fel de erou; desigur, Johnny avea grijă să se comporte în consecinţă.

În primul rând, îşi conducea automobilul sport Boulton până la limita structurală; şi era capabil să bea până băga tot escadronul sub masă, fiind totuşi gata de zbor în zori, arătând mai proaspăt decât oricare altă fiinţă umană atunci când sistemul de spionaj al alienilor trăgea cu ochiul la orizont. Mai era, de asemenea, şi felul în care zbura, ca un

înger negru. Toată lumea vroia să fie de faţă atunci când Johnny Prescott urma să plece în prima expediţie împotriva Gerinilor, cu Escadronul 217. Şi nimeni, dar absolut nimeni, n-ar fi dorit să se afle în acea zi în pielea Gerinilor.

Evenimentul avea să se producă destul de curând.

***

Sirena dădu alarma de luptă pe Skandurby, apoi se opri cu un sunet strident, simultan cu pătrunderea crucişătorului Escadronului 217 în sistemul Heckla-ei. În momentul în care LEC-1702 *Lanoe Hawker VE* se încadră pe o orbită geosincronă de înaltă altitudine, toate navele nominalizate pentru misiune erau pregătite, verificate, urcând deja prin atmosferă pentru *rendez-vous ş*i plecare.

— Ce zici, puştiule, am fost suficient de rapizi? făcu Prescott spre copilotul său.

Miklos Istvan, unul dintre cei sosiţi împreună cu Johnny, dădu năuc din cap. Cu şapte minute în urmă încă mai dormea îmbrăcat în uniformă. Fusese trezit brusc şi trimis în camera de verificare. Apoi urcase în navetă, decolând spre crucişătorul aflat pe orbită. Oricine ar fi fost impresionat, mai ales dacă de la transfer încoace n-ar fi făcut altceva decât să admire personalitatea actualului său coechipier de zbor.

— Bun! Johnny Prescott deplasă în spate scaunul de comandă şi activă un canal de comunicaţie cu puntea crucişătorului. *Hawker* Mayfly Control, sunt Ranger Zero Trei. Interceptez traiectoria de docare peste şaptesprezece secunde. Puntea de docare Bravo-Doi confirmă permisiunea. Terminat.

Nu primiseră încă răspunsul, când Johnny îşi luă mâinile de pe manşele de comandă ale pilotului, zâmbind înspre copilot:

— Preiei comanda.

— Dar domnule, eu…! chiţăi Istvan.

Apoi prinse comenzile copilotului, introducându-şi degetele în locaşurile special concepute:

— Am preluat comanda, domnule!

— Zero Trei, aici Mayfly. Poţi veni la docare, Bravo-Doi confirmă accesul liber, răspunde, terminat.

— Zero Trei, am primit mesajul, terminat. Bun, ai auzit ce-a zis doamna, spuse Prescott.

Se lăsă pe spate, arătând în mod ostentativ relaxat; bineînţeles, pe cât i-o putea permite costumul presurizat:

— Bagă-ne înăuntru!

În echipamentul de comunicaţie al căştii auzi pe altcineva râzând – echipajul navei de atac era compus din patru membri – şi zâmbi.

***

Mai târziu zâmbea din nou, dar de data aceasta fără niciun pic de umor. Doar o grimasă care îi dezvelea dinţii. Sistemul de urmărire încadrase ţinta: cabina echipajului unei nave de escortă Gerine.

Cele două nave se vânaseră una pe alta într-o urmărire nebună, timp de cincisprezece secunde, în care toate navele de escortă Gerine şi cele ale Ligii apăruseră pe ecran, dispărând apoi ca nişte fulgere, prin toate laturile acestuia. Nava mult mai manevrabilă a *sushi*-ului trăgea mereu, prinzând nava Ligii ca într-un cleşte strâns, stânga-dreapta, pentru a o forţa să se încadreze în dreptunghiul ţintei.

Cu alţii probabil că ar fi mers, dar nu cu Johnny Prescott. Râse de strădaniile duşmanului, execută un ruliu divergent, apoi, în loc să intre într-o manevră S standard de evadare, făcu o nouă rotaţie căzând în spatele Gerinilor... în poziţia de acum. Duşmanul era încadrat în dreptunghi. Timp de două secunde lungi cât eternitatea, stătu, stătu, fără să facă nimic.

— Oare de ce nu trag? izbucni el deodată.

— DCOS, domnule, răspunse Miklos.

Era inteligent, se prinsese repede. Distrugeri Cauzate de Obiectele Străine, adică fragmentele unui inamic pulverizat de la o distanţă mică: puteau nenoroci o navă de luptă; ar fi însemnat acelaşi lucru cu intrarea în poziţia greşită, adică în bătaia tunului inamic. Imediat după ce dădu replica, tânărul copilot acţionă flapsurile pentru a reduce viteza, deşi

atmosfera era foarte rarefiată, după care inversă jeturile reactoarelor, pentru a mări distanţa.

Laserul Gatling prins de burta lui Zero Trei intră în acţiune. În ciuda ţevilor sale aparent multiple, laserul pe bază de deuteriu şi fluor nu se rotea, ca anticul aruncător de proiectile de la care împrumutase numele; însă energia sa cu lungime de undă variabilă *se rotea* totuşi, emisă din fiecare gură de tragere cu o frecvenţă de şase sute de cicluri pe secundă şi cu o putere medie de zece gigawaţi.

Nu se puteau distinge fascicule letale. În adâncul spaţiului nu era de văzut nimic altceva decât avaria produsă în punctul de impact. Aici, imediat deasupra atmosferei, nava lui Prescott era legată de ţinta Gerină printr-un fir subţire de scântei, datorită ionizării aerului rarefiat în prezenţa energiei descătuşate.

Pilotul Gerin se ioniză şi el. Deveni *sushi* – numai că de obicei *sushi* era nefiert, pe când acesta era de-a dreptul ars. Nava sa scăpă de sub control, penetră în atmosfera densă pe o pantă prea abruptă şi explodă. Văzută de jos, desena încă o pată strălucitoare pe cerul plin de stele.

― Gata, ne-am făcut norma!

Apelul venea din partea lui Matt Devlin, de la postul de monitorizare şi CME[2].

― Băieţi, pe ecran n-a mai rămas niciun *sushi. Hawker* a investigat tot domeniul. Să mergem înapoi aca…

Şi atunci a lovit torpila rătăcită.

Poate că era a Ligii, sau poate că era Gerină. Însă pentru torpilă nu conta nimic altceva decât că, deşi încărcătura propulsivă se epuizase, capetele erau activate şi în conul de detecţie intrase un obiect. De asemeni, nici pentru nava-ţintă nu mai avea vreo importanţă cine lansase torpila…

***

… Johnny…

Johnny…

― *Johnny?…*

Reveni din întuneric printr-o perdea de foc. Simţi aerul rece şi proaspăt atingându-i pielea arsă. Costumul şi

---

[2] Contra Măsuri Electronice.

spătarul blindat al scaunului preluaseră cea mai mare parte a efectului exploziei, după care intraseră în acţiune ejectoarele automate, proiectându-l afară. Zero Trei se mişca năucă, învârtindu-se, executând câte o rotaţie pe secundă. Îşi pierduse motorul principal în explozia produsă de torpila cu plasmă.

Scaunele ejectabile erau programate să acţioneze secvenţial, astfel încât rachetele unuia să nu pârjolească pe ocupantul scaunului de alături. Intervalul dintre ejecţii era de un sfert de secundă. Johnny fusese primul, apoi Matt, apoi Miklos, şi în cele din urmă Jules, care se afla în compartimentul din spate, destinat navigaţiei. Johnny fusese aruncat faţă de planetă vertical în sus, în zona spre care echipajele de salvare se îndreptau deja, căutând ultima poziţie cunoscută a navei. Datorită rotaţiei navei, Matt, Miklos şi Jules fuseseră aruncaţi în direcţii diferite.

Copilotul avusese noroc: Miklos fusese aruncat vertical în jos, prin atmosferă, cu o acceleraţie de cincisprezece g, şi supravieţuise probabil mai puţin de şapte secunde. Ceilalţi doi fuseseră aruncaţi tangenţial, în direcţii opuse, plutind deasupra stratului atmosferic, astfel încât gravitaţia avusese nevoie de mai mult de un minut pentru a-i atrage în jos, acolo unde frecarea cu aerul avea să facă ceea ce nu reuşiseră boosterele. Costumele nu îi protejau decât împotriva vidului; nu se produsese nici măcar o scamă de foc pentru a le marca trecerea prin atmosferă.

Însă Johnny văzuse totul. Şi, până la încetarea deplină a urletelor din aparatul de comunicaţie auzise… Totul.

Medicii l-au verificat în amănunt, declarându-l intact. Superiorii i-au oferit o medalie. După care l-au trimis din nou să lupte.

***

— *Buckshot Red Leader spre Buckshot Red Flight, am douăzeci şi ceva de bandiţi la verde doi-zero-cinci, distanţă unu-patru-nouă-şapte, se apropie repede, am nevoie de ajutor, repet, am nevoie de ajutor.*

— Red Leader, aici Red Two, am primit apelul tău, spuse Johnny Prescott. Nu sunt decât trei de fiecare.

Apoi se întoarse pe jumătate spre copilot. Echipajul noii nave era compus din trei oameni.
— Ai mai zburat vreodată într-o misiune de atac, puştiule?
Nguyen Van Bay dădu din cap.
— Nu, domnule, asta-i prima oară, spuse el, incapabil să-şi ia ochii de la dansul hipnotic al punctelor-ţintă afişate pe ecranul principal.
— Este destul de simplu: noi suntem aici, ei sunt acolo. Pui o salvă de torpile pe vectorul care se apropie de noi, după care îl urmăreşti cu fasciculele. Ai înţeles?
— Ăăă, da…
— Atunci preiei comanda.
— *Ce…*
— Ia-o, puştiule!
Prescott eliberă consola de comandă, apoi îşi desprinse centurile şi prinse mânerul de deasupra capului, îndreptându-se spre locul liber de lângă staţia navigatorului. Dave Westley îl privi cu ochi îngrijoraţi, dar Johnny zâmbi:
— S-a întâmplat ceva, Dave?
Westley privi fix înspre postul de zbor apoi comută pe canalul special de comunicaţie:
— Johnny, este prima misiune a lui Van Bay. Eşti sigur că vrei să faci una ca asta?
— Nu ai încredere în decizia mea, locotenent?… murmură ameninţător Prescott.
Deşi zâmbea în continuare, era zâmbetul pe care-l purta de obicei atunci când prindea ţinta duşmană în sistemul automat de urmărire.
Westley ridică sprâncenele. Ameninţarea i se păruse inutilă şi îşi înăbuşi iritarea. Nu se aşteptase la aşa ceva din partea lui Prescott
— Ştii bine că am încredere. Dar tu eşti marele erou, iar el…
— … nu va avea niciodată şansa să devină erou dacă nu trece prin aşa ceva. Iată cea mai bună ocazie, când…
Zâmbetul deveni mai cald:

— … un mare erou se află la bord, lângă el, supraveghindu-l cu atenţie.

— Ha!

— Şi nu am de gând să stau lângă el ca să-i suflu în ceafă. Dacă are nevoie de ajutor, ştie unde mă aflu.

Johnny Prescott luă loc în scaunul liber, îşi prinse centura, privi în faţă, ca să vadă încotro îndrepta Van Bay nava, după care făcu ceva foarte ciudat. Îşi polariză vizorul căştii, opacizându-l, şi decuplă toate canalele de comunicaţie. Westley fu tentat să spună ceva, oricât de riscant – având în vedere proasta dispoziţie a lui Johnny – însă chiar atunci apăru prima navă de luptă Gerină, cu un întreg detaşament în spate. Conversaţiile de orice fel fură lăsate baltă.

***

— Am preluat comanda! rosti Johnny Prescott revenind în scaunul pilotului.

Locotenentul Van Bay îi aruncă o privire rapidă şi încuviinţă cu o mişcare a capului. Însă îi trebuiră mai multe secunde pentru a-şi desţepeni degetele rigide din locaşurile de pe manşă, şi mult mai mult pentru a scoate câteva sunete.

— Aveţi c-c-comanda, d-domnule, spuse el în cele din urmă.

Vocea îi tremura, şi era atât de multă transpiraţie în interiorul costumului său, încât sistemul de aclimatizare nu reuşise încă s-o elimine în întregime. Un nor argintiu de transpiraţie plutea în imponderabilitate, imediat înăuntrul vizorului.

— Câţi am distrus? întrebă Johnny.

Apoi râse. Iar dacă râsul său păruse un pic forţat, nu era nimic surprinzător în asta.

— Vreau să spun, câţi ai distrus *tu?*

— Trei, domnule. Unul cu torpila şi doi cu tunurile.

Van Bay îşi recăpătase controlul asupra vocii şi, în ciuda ceţii care plutea în interiorul căştii sale, părea mulţumit de el însuşi.

Johnny zâmbi înspre el şi, încă o dată, luă mâinile de pe manşă.

— În regulă, veterane! Atunci cred că eşti capabil să ne duci înapoi la *Hawker,* întregi. Dă-i drumul!

Se roti pe jumătate în scaun şi-l privi pe Dave Westley, provocator, încercând să afle ce gândea acesta. Navigatorul îi întoarse privirea în linişte şi înălţă pumnul drept; apoi ridică degetul mare în sus şi începu să râdă.

***

Buckshot Red Two alunecă în jos şi în lateral într-o manevră pe care proiectanţii săi nu o avuseseră niciodată în minte; carcasa sa strălucea puternic, urmărită de o trenă de proiectile şi fascicule infraroşii. Focurile duşmane trase din trei puncte diferite se intersectau acolo unde ar fi trebuit să fie, dar nu era, apoi una dintre navele Gerine explodă; Red Two o luase puternic la stânga şi laserele sale făcuseră o tăietură neregulată prin rezervoarele principale de combustibil ale navei Gerine. Celelalte două nave inamice se iviră prin globul de foc şi de fragmente ale exploziei, într-un viraj nebunesc, cu intenţia de a prinde nava Ligii în sistemul automat de urmărire al uneia dintre ele. Ar fi reuşit, peste trei secunde ar fi reuşit… daca Red Two nu ar fi primit ajutor.

Larry Stewart, pilotând nava Buckshot Red Four, îşi distrusese duşmanul Gerin şi îi văzu pe cei doi *sushi* care se încadraseră pe urmele lui Two; execută un yo-yo în mare viteză, care tăie traseul celei mai manevrabile nave Gerine, despărţind-o de colega sa. Din noroc, sau pricepere, sau calcul, sistemul său de urmărire încadrase deja motorul principal al navei Gerine. Larry zâmbi uşor şi strânse de două ori trăgaciul.

Văzându-şi ucenicul războinic dezintegrându-se, ultimul Gerin ieşi din încleştare cu un semi-loop. Putea fi o încercare de evadare – sau, de asemenea, începutul unei manevre pentru a încercui cele două nave ale Ligii şi a le cădea în spate, într-o poziţie din care nu putea rata. Nu avu noroc. Larry şi Red Four declanşară o foarfecă verticală rotativă, care urmări traiectoria ascendentă a inamicului blocând orice încercare de evadare sau potenţial atac. La început, cele două nave evoluau la acelaşi nivel, dar atunci

când tonourile lui Larry deveniră mai largi, Gerinul căzu în capcană. Încercă o manevră cu viteză redusă, pentru a scăpa din focurile predictorului lui Red Four. Nu trăi suficient de mult pentru a-şi da seama de greşeala făcută.

— Red Two, aici este Red Four: Ce porcărie-i asta, Johnny, ai adormit, sau ce?

Stewart era de-a dreptul furios, o furie izvorâtă din teama de a pierde un prieten şi care nu-şi putea găsi exprimarea decât în zbierăt. Furia sa se stinse rapid, transformându-se în surpriză, atunci când o altă voce decât cea la care se aşteptase vorbi în sistemul de comunicaţii.

— *Red Four, aici este Red Two... ăăă, căpitanul Prescott nu este disponibil în acest moment...*

— Ce tâmpenii sunt astea...? sări iritat Stewart.

Pentru moment, din cauza şocului, uitase care erau procedurile standard de comunicare. Apoi îşi reveni şi spuse, executând o manevră precaută în lateral, pentru a ajunge în spatele lui Two, într-o poziţie de tragere:

— Pilot de pe Red Two, identifică-te! Unde este căpitanul Prescott?

***

Locotenentul Price ascultă îngrozit conversaţia dintre Dave Westley şi întregul echipaj de pe Red Four, strâmbându-se în sinea sa ori de câte ori căpitanul Stewart respingea categoric orice scuză pe care Westley o oferea pentru conduita lui Johnny Prescott. Ambele nave trebuiau să execute o manevră de apropiere pentru antodocare, ceea ce însemna că nici măcar nu se putea eschiva pretinzând că fusese ocupat cu altceva. Price ar fi putut decupla echipamentul propriu de comunicaţie până când Red Four termina discuţia, dar simţi o dezgustătoare curiozitate să audă ce avea de spus Stewart referitor la talentele lui de pilot, de luptător, de a supravieţui misiunii, şi multe altele.

Era aceeaşi fascinaţie pe care o simţea privindu-l pe Johnny Prescott, legat dureros de strâns în scaunul navigatorului B, şi holbându-se... la nimic. O dâră de salivă se scurse din gura bleagă a căpitanului, pierzându-se în

cască. Prescott ignorase totul, începând cu primul atac al Gerinilor, care păruse fatal. Una dintre loviturile care îşi ratase ţinta avariase circuitele din cabină, inclusiv pe cele care asigurau polarizarea hublourilor şi căştilor şi, pentru prima oară de la pierderea echipajului de pe Ranger Zero Trei, faţa lui Johnny Prescott era vizibilă în timpul luptei.

Price fu cuprins de un fior. În timpul antrenamentelor existase întotdeauna un fel de competiţie între noii piloţi, pentru a ajunge copilot pe nava lui Johnny Prescott. Nu se spusese niciodată deschis, dar se zvonea că dacă ajungeai în scaunul din dreapta, şi dacă aveai foarte; foarte mult noroc, Johnny P. te-ar putea lăsa să conduci tu însuţi misiunea de luptă – după care te lăuda că ai distrus singur toţi inamicii. Se întrebă, dar nu dori să afle răspunsul, ce anume făcuse ca figura unui erou acoperit de glorie şi decoraţii să arate ca ceea ce vedea el acum. Apoi locotenentul Westley îl prinse de umăr. Price îşi dădu deodată seama că discuţia se terminase, probabil de câteva minute bune. Înghiţi cu noduri şi îşi dezlipi ochii de pe figura tâmpă a celui ce fusese „eroul Johnny Prescott“.

— N-ai văzut nimic! îl dăscăli Westley.

Vorbea rar şi cu grijă ca unui copil:

— Nu scoţi nicio vorbă. Mă vei lăsa pe mine să explic încurcăturile pe care le-a făcut Red Two. Înţelegi, locotenent Price?

Price încuviinţă muteşte. Era adevărat; înţelegea foarte bine. Chiar dacă era singurul lucru pe care-l înţelesese pe ziua de azi.

***

La înapoiere, Johnny Prescott a fost tras pe linia moartă; însă acest lucru s-a făcut pe baza unui examen medical, înaintea verificărilor ulterioare referitoare la implicarea în distrugerea lui Ranger Zero Trei şi moartea echipajului său. Atunci când cineva era considerat erou, cuvântul „laşitate“ nu era răspândit cu tot atât de multă uşurinţă ca în cazul unui recrut. Reputaţiile trebuiau păstrate: nu numai a eroului, ci şi a celor care îl consideraseră erou, pentru că astfel şi-ar fi putut pierde încrederea în discernământul lor.

Pentru cei care aveau o vechime mai mare – şi aflaseră într-un fel sau altul de micul secret al Marelui Comandament – situaţia creată părea periculoasă. Opinia lor era categorică – fie îl reabilitau pe Johnny Prescott, fie îl făceau de râs în public astfel încât legenda să ia sfârşit; însă, oricare ar fi fost decizia, ea trebuia luată rapid pentru a nu se mai bălăci în semi-îndoială şi vorbe pe la colţuri. Pentru Johnny nimic nu mai părea să aibă importanţă; nici felul în care se comportase, nici felul în care valurile succesive de tineri recruţi îl tratau, cu un respect care adesea părea să se apropie de limita adoraţiei. Eşarfe de mătase roşie înfloreau peste tot ca lalelele în Olanda, unii încercau primele experienţe în fumatul pipei, şi cel puţin doi dintre ei căutau un câine prin Skandurby Town; „orice fel de câine, domnule, numai să vină când îl chem şi să poată aduce un băţ aruncat, aşa cum face Toby, câinele lui Johnny Prescott."

Situaţia s-a prelungit până în ziua în care Toby, urmărind beţele aruncate de băieţii de la întreţinere, a ieşit în câmpul minat de dincolo de gard. Nu mai rămăsese cine ştie ce de îngropat, însă ei au adunat rămăşiţele şi le-au îngropat totuşi, într-un mic mormânt, imediat în afara unităţii. După care s-au prezentat în faţa lui Johnny, împreună cu zgarda câinelui şi cu scuzele de rigoare.

Johnny s-a prăbuşit definitiv.

— Ticăloşi împuţiţi şi laşi! a ţipat la ei.

S-ar fi repezit să-l pocnească pe cel care aruncase băţul, un caporal electronist, dacă Dave Westley şi doi dintre ceilalţi ofiţeri nu l-ar fi prins, obligându-l să rămână pe loc.

— N-aţi avut curaj să mă omorâţi pe mine, aşa ca i-aţi făcut-o nenorocitului ăluia de câine, nu-i aşa?

Pe bărbie îi strălucea salivă, iar la colţurile buzelor avea spume:

— Aşa aţi vrea să mă vedeţi, nu-i aşa? Ciopârţit şi îngropat! Ca şi Toby…

După care începu să plângă.

***

— Câinele era un fel de talisman pentru el, domnule, observase Westley mai târziu, într-o convorbire penibilă cu comandantul escadronului, Kincaid.
— După câte se pare, au fost nedespărţiţi încă de când s-a înrolat, în ’35, şi niciunul dintre ei nu a păţit ceva rău. Până la chestia cu Ranger Zero Unu. Acum…
— Acum crede că cineva a încercat să-i facă intenţionat rău, omorându-i câinele?
Kincaid se lăsă pe spate în scaun şi pufni dispreţuitor:
— Ridicol!
— Domnule, omul ăsta nu prea mai are şanse să câştige onoruri sau decoraţii.
Jochen Piper ezită, pentru că întreaga atenţie a comandantului se aţintise iritată asupra lui. Apoi îşi înghiţi cu greu nervozitatea şi continuă:
— Ar putea avea, pe undeva prin străfundurile minţii, o bănuială…
Cristoase, sună prea teatral, gândi Piper, sperând că superiorul său nu-i va acorda prea mare atenţie.
— … cum că singurul lucru pe care nu l-a dobândit încă este o moarte onorabilă, în luptă. Crede probabil că ar fi trebuit să moară împreună cu echipajul lui Zero Unu, şi s-ar putea să considere continuarea participării la acest război oarecum… nepotrivită.
Maiorul Kincaid îi privi pe cei doi subordonaţi ai săi timp de câteva secunde, apoi inspiră adânc, încet:
— Căpitane Piper, când mă gândesc la tâmpenia pe care ai vomitat-o adineauri, mă întreb dacă nu cumva echipa medicală ar trebui să te verifice pe tine, domnule, şi nu pe Prescott. Puteţi pleca, amândoi.
Cei doi ofiţeri salutară, făcură stânga-mprejur şi ieşiră din birou înainte ca unul dintre ei să izbucnească la fel de violent ca şi Johnny.
— Bătrânul, spuse Piper dezgustat, nu vrea să participe la…
Îşi drese vocea pentru ca tonul să capete o adecvată nuanţă de dezgust:

— … distrugerea imaginii celui ce a fost „Eroul Favorit al Ligii”.

— Dacă nu face ceva în privinţa lui Johnny, tot acolo o să se ajungă.

Dave Westley dădu din umeri.

— Faptul că stă degeaba îl roade ca o bătătură. Îl cunosc suficient de bine pe Johnny Prescott ca să-mi dau seama de asta. Ori îl aduci înapoi, ori îi spui să plece, dar nu-l lăsa în capcană, cu ştreangul prins de gât.

— Dacă l-ar trimite mâine să lupte împotriva Gerinilor, te-ai duce cu el?

— Păi să ştii că m-aş duce!

— Atunci eşti la fel de nebun ca şi el. Pentru că eu nu m-aş duce. Cadavrul lui Prescott nu face altceva decât să caute nişte funeralii potrivite. Nu mi-ar rămâne decât să vă trimit flori, de la distanţă.

— Foarte nostim, Jochen. Foarte, foaaarte nostim.

— Da. Ştiam eu c-o să-ţi placă.

Numai că nici unul dintre ei nu zâmbea…

***

Kincaid termină expunerea misiunii reuşind să adopte o înfăţişare stingherită, şi nu antipatică.

— Misiunea de atac în profunzimile zonei lor de interdicţie este foarte riscantă, spuse el. Fiecare escadron al nostru va fi sprijinit de CME, însă ţineţi cont că nava-sferă Gerină este centrul lor de comandă. Pentru a crea suficienţi vectori de apropiere divergenţi şi a zăpăci defensiva Gerină, cele cinci escadroane implicate în această misiune vor trebui să participe cu toţi piloţii disponibili. În consecinţă, va fi inclus şi căpitanul Prescott.

Prin sala de expuneri pluti un murmur de satisfacţie. Destul de slab, însă categoric. Kincaid nu se aşteptase la aşa ceva. Nu îi plăcea, însă nu avea ce face. Dacă ar fi luat vreo atitudine, ar fi creat o impresie penibilă.

— Domnule, răsună o voce anonimă din spatele său, asta înseamnă că Johnny a fost reabilitat?

Comandantul nu încercă să afle cine pusese întrebarea. În loc de aceasta, dădu simplu din umeri:

— Ţineţi minte ce v-am spus. Nu înseamnă decât că este considerat un pilot disponibil, întrucât până acum nu există nicio dovadă care să arate contrariul. Vă reamintesc că distrugerea centrului lor de comandă, aflat adânc în interiorul a ceea ce inamicul consideră „spaţiu inviolabil” este de o importanţă crucială, atât din punct de vedere strategic, cât şi din punct de vedere al moralului. În vederea atingerii acestui scop, sunt gata să nu iau în considerare zvonurile şi bârfele. Sper că toţi membrii acestui escadron vor face la fel.

Se aplecă pentru a închide holo-proiectorul cu ajutorul căruia le prezentase coordonatele de navigaţie şi ţintele, apoi îşi plimbă privirea peste figurile nerăbdătoare, nervoase, obosite:

— Pentru această misiune, crucişătorul lui 217 va fi LCC-1864 *Frank Luke Jr.* Dacă vă interesează, având în vedere obiectivul misiunii, am înţeles că Frank Luke Jr. a fost un dirijabil faimos în Primul Război Aerian. Zborul de pregătire va avea loc peste opt ore, misiunea va începe peste zece. Liber!

***

Se aflau deja adânc în zona controlată de Gerini, când ieşiră din *Luke* împrăştiindu-se în formaţii de atac, împreună cu navele de vânătoare ale celorlalte patru escadroane; spaţiul era atât de adânc şi de calm, încât nici măcar un singur senzor de avertizare nu înregistra vreo moleculă de hidrogen stelar nelalocul ei. Cel puţin, aşa pretindea Dave Westley. Deşi Dave exagera, se putea spune că nu se vedea vreo patrulă Gerină sau vreun fel de undă emisivă care să trădeze prezenţa lor în acest sector înainte ca interdictorii Ligii să intre în dispozitiv. Părea că cei de la Informaţii se înşelaseră.

— *Inteligenţă militară,* rosti Westley ca şi cum le explica celorlalţi poanta unei glume răsuflate. Nu contează când, nu contează unde, este o contradicţie de termeni.

La care, ca o coincidenţă nemaipomenită, se porni alarma.

Reuşiseră să ia prin surprindere sfera Gerină. Asta nu însemna că *sushi* aflaţi înăuntru erau gata tăiaţi, aşteptând condimentele; departe de aşa ceva. Imensul vas de comandă lansă un roi de nave de luptă mono-loc, care copleşi luptătorii din Ligă cu un raport de cel puţin patru la unu.

— Hey-ho, raportul de forţe este cel obişnuit, spuse cineva în canalul de comunicaţie.

Posesorul vocii părea teribil de plictisit; sau, cine ştie, se pricepea să-şi ascundă bine emoţiile.

— De ce nu fac şi ei din când în când o variaţie, măcar aşa, de dragul schimbării?

Peste câteva secunde, o navă a Ligii şi una Gerină se distruseră reciproc, explodând. În prima parte a luptei nu se ocupa nimeni cu tactici sofisticate, era doar un meci brutal cu torpile, fiecare dintre părţi încercând s-o distrugă pe cealaltă, atâta vreme cât părţile puteau fi considerate separate.

Partea a doua implica experienţa de zbor şi tactica: o agitaţie turbată de nave, fiecare încercând să evadeze sau să împiedice o evadare; dincolo de încăierare, ameninţătoarea navă-sferă şi crucişătoarele manevrau încercând să-şi trimită lovituri grele, decisive.

Dave Westley ar fi dorit să acorde un pic din atenţia sa şi lui Johnny, dar era o speranţă deşartă. Toată concentrarea, tot timpul îi era ocupat cu contramăsurile defensive ale lui Red Two: electronică, proiectile, fascicule şi antilasere. Nu putea decât să spere că Johnny va răsplăti încrederea acordată de întregul pluton. Nu de o întreagă misiune.

Se părea că speranţele sale erau pe cale să se îndeplinească. Cel puţin, nava era pilotată mai mult de Johnny Prescott decât de Sanjit Singh, copilotul, iar Red Two era încă intactă, împotriva tuturor estimărilor care spuneau că atât nava cât şi echipajul ei ar fi trebuit să fie de multă vreme praf şi cenuşă. Mai mult decât atât, dacă Johnny continua să evolueze la fel, probabil vor fi primii, sau singurii care vor ieşi din încleştare, în spaţiul liber. Undeva în faţa lor, dincolo de scutul defensiv Gerin, se afla nava-

sferă. Odată scăpaţi din încăierare se puteau folosi nestingheriţi de torpilele cu plasmă înghesuite în pântecele lui Red Two.

Dacă puteau scăpa…

Dave ridică subit capul de la consola sa de comandă şi se pocni în lateral peste cască, sperând să scape într-un fel de interferenţele care începuseră să zumzăie aiurea în echipamentul audio. În loc de asta, zumzetul crescu în intensitate şi un fior de nelinişte i se scurse încet pe spinare, pe măsură ce zgomotul de fond începu să se desluşească; erau voci omeneşti, asta fuseseră tot timpul.

Ceva îl făcu să arunce o privire monitorului de navigaţie şi ceea ce văzu acolo îi transformă figura într-o grămadă informă de ceară. Executând câteva manevre aleatoare pentru a scăpa de urmăritorii Gerini, Buckshot Red Two se năpustea pe o traiectorie aproape dreaptă prin talmeş-balmeş-ul navelor inamice. Şi odată aflaţi dincolo de încăierare, vectorul de proiecţie era clar ca bună ziua. Nu era o traiectorie de atac asupra navei-sferă, ci pur şi simplu o traiectorie de *coliziune…*

— Johnny, încercă prudent Dave, ce se întâmplă?

Murmurele se opriră, întrerupte de un oftat adânc şi trist.

— Te descurci nemaipomenit de bine, Johnny… dar eşti în regulă?

— Sunt în regulă.

Alt oftat, apoi un sunet semănând cu un suspin sufocat.

— Sunt în regulă. În curând, *totul v*a fi în regulă…

Rahat! gândi Dave după încă o privire spre monitor. Strânse puternic pumnii. Dacă nu ar fi avut mănuşile de protecţie, unghiile ar fi pătruns adânc în palme, făcând sângele să ţâşnească.

— Dar cu noi ce se va întâmpla, Johnny? Cu Sanjit şi cu mine?

— Îmi veţi împărtăşi soarta, răspunse Prescott cu o tristeţe infinită. Îmi pare rău, Dave, Sanjit.. Însă pentru mine asta este singura cale.

— Johnny, mă sperii…

— Eu am fost ani întregi speriat, dar ei nu m-au lăsat să vorbesc despre asta, aşa cum ai făcut tu adineauri. Nu m-au lăsat să scot şi eu nişte nenorocite de cuvinte, Dave. A trebuit să mă ascund după medalii, şi-am stat acolo atâta vreme, încât acum nu mai pot ieşi afară.

— Atunci dă-ne posibilitatea să ne ejectăm, Johnny. Lasă-ne pe *noi* să scăpăm.

— Nu pot. Oamenii şi-ar pune întrebări. Ar vorbi. Dave, nu mi-a mai rămas nimic altceva decât reputaţia. Ăsta este singurul lucru pe care-l pot lăsa în spa…

Fraza se întrerupse cu un icnet, pentru că în tot timpul cât vorbise, Dave părăsise staţia de navigaţie, venind spre el, şi îi pusese lui Johnny un braţ pe după gât, trăgând înapoi cu toată puterea. Ar fi trebuit să reuşească, aproape că *reuşise…* numai că se aflau în spaţiu, în imponderabilitate; erau îmbrăcaţi în costume iar atacul semăna cu o luptă între ursuleţi de pluş; iar Prescott era bine prins în scaun. Mecanismul său de fixare îl săltă pe Dave, în direcţia opusă celei în care ar fi trebuit să meargă Johnny Prescott; şi-atunci când Dave reuşi să se echilibreze, se trezi faţă-n faţă cu Johnny, acum în picioare, având în mână un cuţit de luptă cu lamă lată şi ascuţită, făcut special pentru a tăia un costum, apoi pe proprietarul costumului, dacă vidul sau atmosfera ostilă n-ar fi reuşit între timp să facă treaba în locul cuţitului.

— Căpitane Prescott, spuse calm Sanjit Sirigh, pune jos cuţitul şi pilotează nava.

Prescott flutură cuţitul şi înspre el.

— Ascultaţi, asta este şansa voastră să deveniţi eroi, li se adresă el încercând să pară rezonabil, deşi vocea îi tremura. Nu veţi fi obligaţi să trăiţi sub teroare tot atât de mult timp ca şi mine…

Sanjit nu se repezi să apuce mâna care ţinea cuţitul; în loc de aceasta, lovi încheietura lui Prescott, puternic, cu tăişul palmei. Deşi amortizată de costum, lovitura avu suficientă forţă pentru a trimite arma învârtindu-se undeva în spate.

Apoi alarma se porni. Cu violenţă şi, fără a-l lăsa să mai cugete asupra problemelor care cu câteva secunde în urmă fuseseră atât de importante pentru el, reflexele de luptă ale lui Johnny, bine antrenate, îl aruncară din nou la consola de comandă. Execută o manevră de evadare, ca un tirbuşon. Un moment mai târziu, structura de rezistenţă a rămăşiţelor unei nave Gerine penetră în lateral prin navă, apoi prin puntea de comandă, apoi prin Johnny Prescott, tocmai când începuse să zâmbească, cu zâmbetul pe care îl arbora atunci când se descurca bine.

Johnny nu încetă să zâmbească, niciun moment. Numai că încetă să respire. Şi să fie speriat.

Sanjit îşi introduse degetele în locaşurile manşei auxiliare de comandă, şi intră cu Red Two într-o manevră de evadare care depăşi graniţa subţire dintre inspiraţie şi nebunie. Panourile anti-avarie deveniră o constelaţie de stele roşii, avertizându-i că se depăşise limita de suprasarcină, după care copilotul slăbi presiunea timp de o clipă şi strigă:

— Fii gata să lansezi torpilele!

Dave bănui că simţul spaţial al indianului era rezultatul unei colaborări între nebunia latentă în orice pilot şi zeii înclinaţi spre violenţă din nordul Indiei. Fără a recurge la indicatoarele de captare a ţintei, Singh adusese Red Two într-o poziţie de tragere aproape ca în manual, desigur, tentativa de sinucidere a lui Johnny Prescott contribuise şi ea foarte mult la această apropiere. Cu degetele larg desfăcute, mâna înmănuşată a lui Westley lovi comenzile de tragere. Nava se zgudui la pierderea a zece tone de încărcătură. Unda de flăcări se năpusti flămândă prin spaţiu.

Nava-sferă deveni brusc un mic astru orbitor, stingându-se înainte ca Red Two să ajungă în siguranţă la *Frank Luke,* pe o traiectorie ocolită. Niciunul dintre Gerinii rămaşi nu încercară să-i atace la întoarcere; lipsiţi de nava lor de comandă, *sushi* îşi păstrară energia rămasă şi aerul pentru a evada din încleştare, îndreptându-se spre un adăpost îndepărtat, undeva, departe de nava aceea nebună care nu se mai temea de nimic…

***

Maiorul Nakashima rămase locului multă vreme, nemişcat şi foarte tăcut, pierdut în propriile-i gânduri. Cineva sparse liniştea, o voce mică, nesigură dacă ceea ce spunea era bine sau greşit, sau dacă aprecierile mai aveau vreun sens:

— Domnule, Prescott a fost un laş. A vrut să se sinucidă şi-a încercat să bage în aceeaşi oală atât nava cât şi echipajul. Bătrânul nu ştie. Poate c-ar fi trebuit să i se spună.

— De ce? La ce-ar folosi acum?

— Pentru că ăsta este adevărul, domnule.

— Ai vreo idee cât de departe poate merge adevărul în vremuri de război?

Nakashima desfăcu larg ambele braţe, cu arătătoarele întinse. Apoi le strânse puternic şi spuse:

— Nici măcar atât. Poate că tatăl lui *ar fi trebuit* să afle. Poate că toată lumea ar trebui să afle. Dar cineva trebuie să le-o spună. Iar acel cineva nu sunt eu. Poate vreunul dintre voi?

Militarii Escadronului 217 coborâră stingheriţi ochii şi amuţiră. Niciunul nu îndrăzni să înfrunte privirea comandantului lor.

— Bun, spuse Yevgeny Nakashima după câteva secunde penibile. Deşi a trecut destul de puţin timp, îmi cunosc bine escadronul… şi mă bucur că estimarea mea a fost corectă.

Dădu capul pe spate, apoi se ridică în picioare:

— Domnilor, oaspetele nostru s-a întors. Faceţi conversaţie cu el. Şi…

Mâinile sale schiţară salutul cel mai scurt cu putinţă, după care-şi scoase bereta, devenind un simplu prieten al celor de faţă, un simplu camarad:

— … vă mulţumesc. Tuturor. Am fost… Onorat.

***

Părăsi unitatea din Skandurby într-o zi cenuşie de iarnă. Ploaia cădea dintr-un cer de culoarea plumbului, dar el se îndreptă spre navetă cu capul sus, ca şi cum răcoarea

adusă de ploaie îi făcea foarte bine. Era doar un omuleţ, cu părul rar, ochii mândri şi fiul mort.

Însă fiul său murise ca un erou.

RĂZBOI TOTAL

În următoarele luni, majoritatea lumilor din regiunile Stelelor Îndepărtate trăiră sub o cumplită teroare. Încetul cu încetul, planetele începură să-şi conjuge eforturile pentru o defensivă comună. Nu se gândeau prea mult la răzbunare şi nici la eliberarea planetelor luate în stăpânire de Gerini, ci la propria supravieţuire. Instinctul de conservare şi independenţa încăpăţânată a omului ţineau loc de altruism. Amiralul Chu Lee MacDonald se trezi peste noapte un erou foarte respectat, singurul om care i-a biruit pe Gerini. Străduindu-se să-i prevină pe ceilalţi de ameninţarea Gerină, descoperi repede că politica trecea în faţa deciziilor militare. Înregistrările video înfăţişând atrocităţile săvârşite de Gerini păreau să-i convingă pe oameni că era nevoie de un efort aproape total.

Cu zelul caracteristic unui profet, Mac predică despre unitate şi răzbunare. La alte niveluri, se strădui să reunească forţele defensive ale fiecărei lumi într-o flotă integratoare şi eficientă. Foarte puţine lumi fură de acord cu planul său întrucât aceasta însemna să rămână fără o defensivă proprie. Totuşi, toate lumile fură impresionate de fervoarea lui, contribuind cu câteva nave, astfel încât Mac deveni comandantul unei forţe de peste o sută de unităţi şi două sute de nave de luptă încărcate în câteva nave cargo retehnologizate.

Prima reluare a ofensivei Gerine avu loc la Gemini. Aici, flota locală reuşi să oprească primul atac, oferind răgazul necesar evacuării principalei planete din sistem. Mac avu astfel suficient timp la dispoziţie pentru a-şi aduce acolo navele. La sosire, observă că atacul asupra planetei fusese reluat. Peste trei sute de nave Gerine împinseseră la limita atmosferei planetare cele optzeci de nave pilotate de oameni. Încercând să-i prindă în capcană pe supravieţuitorii rămaşi, flota de atac era constituită într-o semisferă, fiecare navă Gerină având posibilitatea de a-şi concentra focurile asupra scuturilor apărătorilor.

Fără ezitare, Mac se repezi cu toată viteza în spatele formaţiei Gerine. Navele sale formară la rândul lor o semisferă, mult mai subţire. Dintr-o dată, Gerinii se treziră prinşi între planetă şi flota lui Mac. Câteva minute mai târziu, localnicii lansară toate rachetele disponibile iar navele lor trecură la contraatac. Gerinii se dispersară, formaţia lor spărgându-se, pierzând total controlul. Aproape jumătate din navele lor fură distruse înainte de-a putea găsi o cale de evadare în hiperspaţiu.

După această victorie, flota din Gemini trecu integral sub comanda lui Mac. Cu prestigiul şi credibilitatea reînnoite, amiralul MacDonald porni campania de unificare a lumilor ocupate de oameni. Aceştia începeau să găsească în sfârşit modalităţi pentru a ţine la depărtare sau chiar a distruge numeroasele flote Gerine care le ameninţau sistemele.

DRICUL TROIAN

de Robert Sheckley

CURBERUL INTRĂ în biroul comandantului Darfur, luă poziţia de drepţi şi salută. În mână ţinea o telegramă de culoare galbenă.

— Este ceea ce cred eu? întrebă comandantul Malang Darfur.

Celălalt ezită, neştiind cum să reacţioneze.

— Haide, spune-mi. Ştiu că ai citit-o.

— Ordinul de evacuare, domnule, spuse curierul. Ne întoarcem la Point Brave.

Îi întinse lui Darfur telegrama, cu un sentiment de satisfacţie întipărit pe figură.

Comandantul Darfur citi ordinul de evacuare cu sentimente contradictorii. Pe de o parte, era uşurat că micul său grup de oameni şi singurul lor crucişător, *Cochise,* urmau să se întoarcă din misiunea solitară pe Alicia. Erau prea expuşi pericolelor pe această lume neînsemnată, locuită de oameni şi alieni. În ciuda faptului că erau aliaţi ai oamenilor, alicienii nu manifestau prea multă prietenie pentru Darfur şi militarii săi. Pământul începea să-şi facă probleme vizavi de trăinicia alianţelor sale cu lumile de la periferia marii încleştări.

Darfur era cel mai tânăr comandant de crucişător din sectorul Point Bravo. Când începuse războiul, pilota o simplă navă de vânătoare. Navele mici erau numeroase, şi adesea constituiau prima linie în defensiva oamenilor. Pentru pilotarea lor era nevoie de mulţi ofiţeri. Cariera lui Darfur cunoscuse o întorsătură favorabilă în urma unei misiuni de patrulare, dincolo de Steaua lui Lohengrin. După un tur lung şi neinteresant, era gata să se întoarcă acasă, când primi un semnal de la sistemul de avertizare. Coborâse privirea spre panoul de comandă. Da, într-adevăr, inamicul se afla prin apropiere. Putea trage o fugă până acasă ca să aducă întăriri. Sau putea acţiona de unul singur, pe loc.

Apoi apăruse o navă-sferă, din hiperspaţiu. Instinctiv, Darfur se plasase astfel încât să aibă soarele în spate, studiindu-şi duşmanul. Nava-mamă, un glob uriaş, lansase două mici nave de vânătoare bondoace, dispunând de torpile cu plasmă.

Ştia că cel mai bun lucru pe care-l putea face era să lase totul baltă şi să fugă cât mai repede. Navele inamice, una lângă alta, se apropiau rapid, iar sfera uriaşă a navei-mamă venea în spatele lor. Din diminuarea strălucirii stelelor din spatele ei, Darfur trăsese concluzia că-şi activase scuturile.

Acasă, pe Zylene, Darfur era printre cei mai buni în lupta cu cuţitul. Acolo, băieţii îşi începeau viaţa pe marea câmpie care semăna foarte mult cu Câmpia Serengeti de pe Planeta-de-Origine. Cei doi Mtabeles apăruseră deodată din hăţişul spinos. Darfur era singur. Ştia că fiecare dintre bărbaţi îi era cel puţin egal în luptă, cu pangas-urile lor puternice. Dar instinctul îi spunea că singura şansă era să-i atace direct.

Simulă că vrea să fugă... Veniră după el. Pielea lor neagră strălucea, vopsită în dungile războiului: roşu şi ocru. Apoi, când se repeziră în direcţia lui, se roti deodată şi, cu mişcări luate parcă dintr-un balet, intră între duşmani, aplecându-se fulgerător. Pangas-urile reacţionară rapid şi violent. Cei doi Mtabeles se răniră unul pe altul. Înainte să-şi revină din şoc, Darfur le căzu în spate, înjunghiindu-i. Apoi, remarcând că întregul grup de războinici Mtabeles îşi făcuse apariţia în depărtare, o luă la fugă.

Isprava îi adusese o bursă la Academia Spaţială din Zylene. Peste câţiva ani, în confruntarea cu cele două nave Gerine, era gata să încerce din nou.

Cu motoarele în plin, execută un viraj de o sută optzeci de grade. Cei doi Gerini rămăseseră surprinşi văzându-l cum se repede direct spre ei. La trecerea printre nave, Darfur realizase o manevră în coadă de peşte, începând mai întâi către dreapta, apoi spre stânga. Lansă torpilele cu plasmă, apoi îşi continuă drumul.

Gerinii se concentraseră prea mult asupra duşmanului ca să le mai pese că erau în pericol să se lovească reciproc.

Ăsta era un lucru cert la Gerini: erau nişte individualişti feroce, chiar şi atunci când acest lucru le punea în pericol şansele de reuşită.

Una dintre navele de luptă încasase o lovitură, explodând într-o minge de foc strălucitoare. Cea de-a doua reuşise să evite torpila şi îşi îndreptase lansatoarele în direcţia lui Darfur. Acesta executase un viraj disperat, din nou, aşteptându-se să primească o lovitură în plin. Însă nava Gerină fusese distrusă de resturile partenerului său, înainte de a-şi putea lansa torpilele. Camerele automate ale lui Darfur înregistraseră totul, inclusiv retragerea sa grăbită în hiperspaţiu, atunci când sfera de comandă lansase alte cinci nave de luptă. Însă asta nu fusese de natură să primească reproşuri. Reuşise să distrugă două nave inamice, în ciuda unor şanse foarte reduse. Afacerea fusese consemnată în cotidianul escadronului. Comandamentul trimisese numele lui Darfur pentru a i se da o medalie. Asta nu se mai consemnase… în luna aceea se primiseră multe medalii. În schimb, fusese promovat comandant, oferindu-i-se funcţia de comandant pe crucişătorul *Cochise.*

***

Misiunea pe Alicia nu implicase niciun pericol, însă fusese plicticoasă. Principalul oraş al planetei, Morgels, era anost, fără prea mari posibilităţi de distracţie pentru personalul aflat în afara serviciului. Comandantul Darfur se considera norocos că echipa unui circ trecuse recent prin Alicia. Diversele numere de circ şi plimbările de la o scenă la alta reuşiseră să aducă zâmbetul pe buzele oamenilor săi.

Darfur nu avea încredere în circurile spaţiale. Se spunea că circarii nu sunt ca ceilalţi, din cauza talentelor lor deosebite. Să tratezi cu ei putea fi o treabă foarte periculoasă.

Aveau o reputaţie atât de proastă, încât unele dintre ţările Pământului interziseseră circarilor să aterizeze pe teritoriul lor sau să ţină spectacole.

Totuşi, aici nu-i pricinuiseră nici un necaz. Ba chiar îi plăcuseră spectacolele prezentate. Acum avea datoria să-i spună lui Jon Blake, directorul circului, că misiunea sa luase

sfârşit, trebuia să plece, şi că îi putea lua cu el pe circari, asigurându-le protecţia.

Era de asemenea pregătit să înghesuie la bordul crucişătorului oricât de mulţi alicieni ar fi putut. Însă până acum, din răspunsurile evazive date de demnitarii locali, se părea că erau mulţumiţi să rămână pe planeta lor, înfruntându-i pe Gerini. „Îi vor înfrunta alăturându-li-se!“, gândi Darfur furios. Lucrurile stăteau întotdeauna la fel, cu lumile acestea mici şi izolate. Ori de câte ori apărea o dificultate, locuitorii lor uitau de legătura cu Liga Planetelor Libere. Adevăraţii alieni – ca cei din rasa G'tai, de exemplu, sau Neuristi – nu puteau fi acuzaţi pentru o asemenea atitudine. Deşi Liga Planetelor Libere avea mulţi prieteni alieni, nu toţi erau interesaţi să-şi unească soarta cu cea a Ligii. Mai ales acum, când situaţia Pământenilor părea puţin cam nesigură. Însă oamenii adevăraţi ar fi trebuit să stea uniţi cu rasa lor. Aşa gândea Darfur, şi aşa se aştepta să gândească toţi umanoizii cu mintea întreagă.

***

Netezindu-şi uniforma şi punându-şi pe cap bereta sub un unghi ştrengăresc, neregulamentar, comandantul Darfur ieşi din birou, dând liber celor doi soldaţi care trebuiau să meargă împreună cu el. Mărşălui pe prăfuitul bulevard principal până la marginea urbei. Mult înainte de-a ajunge acolo, zări Nava Circului, mare şi bombată, din aluminiu viu colorat. Câţiva alicieni îl salutară cu o mişcare a capului. Darfur avea să regrete că i se lua această misiune în care era singurul comandant; prima misiune de acest fel din cariera sa. În curând se va întoarce la bază, iar acolo nu va fi decât încă unul dintre numeroşii tineri comandanţi.

Nava Circului, lungă de câteva sute de metri, era aşezată pe un câmp de la periferia oraşului. Costase mult (vorbind de combustibil) ca nava să fie adusă jos, pe planetă, în loc să fie lăsată pe o orbită geosincronă. Dar odată ajunsă la sol, nava slujea pentru pregătirea spectacolelor, era cartier general şi-avea unele săli de teatru, acolo unde altădată fuseseră magaziile mari pentru încărcături, pe vremea când făcea parte din Corporaţia Comercială a lui OddJohn.

***

Darfur se îndreptă spre Nava Circului, frumos îmbrăcat în costumul său alb, apretat, şi conştient de demnitatea ce o degaja. Era înalt de aproape doi metri şi zece, slab, cu pielea închisă la culoare, ochii negri. Avea trăsături ferme, moştenite de la strămoşii lui Somalo-Arabi.

În jurul navei era agitaţie, aşa cum probabil se întâmplă întotdeauna, în jurul circurilor. Darfur îşi făcu drum prin mulţimea de tineri ştrengari alicieni, cu ceafa groasă şi cu ochi decoloraţi, care încercau să intre pe furiş, ca mai toţi copiii de pretutindeni. Vânzătorul de bilete îl recunoscu şi-l lăsă să intre, conducându-l până în spatele scenei pentru a-l întâlni pe Blake, directorul.

Aici se părea că brambureala era şi mai mare. Bărbaţii se agitau încoace şi încolo, cărând panouri pictate şi accesorii din lemn, vopsite. Jonglerii îşi repetau numărul, pentru ultima oară; dansatorii îşi făceau încălzirea. Darfur îşi spuse că această lume a circului arăta într-adevăr dubios. Probabil îşi merita prostul renume, acordat tuturor circurilor interstelare. Oare cum trebuia procedat pentru a da de Blake?

— Este în sectorul animalelor, îi spuse un alian cu înfăţişare de şobolan. Unul dintre elefanţi este cam bolnav.

Comandantul Darfur îi mulţumi, îndreptându-se cu paşi mari spre sectorul animalelor. Însă uită să-şi aplece capul la trecerea unui prag. Bereta îi alunecă de pe cap, lovindu-se de un otgon. O ridică în grabă de jos, o perie, după care o aşeză regulamentar… îşi continuă mersul, ţeapăn. Cei prezenţi se amuzaseră pe socoteala sa, îşi dădea seama de asta.

***

Unii dintre circarii pe lângă care trecea erau oameni, mai ales jonglerii şi acrobaţii. Alţii proveneau dintr-un amestec straniu între rasa umană şi cea aliană. Unora li se „umblase“ cu atenţie la gene. Alţii păreau să fie rezultatul unor mutaţii genetice nefericite. Unii purtau pene, alţii blană, unii umblau pe două picioare, alţii pe patru. Apoi mai erau şi oameni înaripaţi, primii pe care îi vedea Darfur, deşi

auzise de ei. Cum ajunseseră aşa? Li se implantaseră aripi? Sau exista o rasă de oameni înaripaţi undeva printre miile de lumi contactate de la începerea explorării spaţiale?

Duşumeaua era plină de rumeguş. Acest fapt îi îngreuna mult mersul, ţinând cont că purta cizme militare bine lustruite, pe care nu vroia să le murdărească.

Un grăjdar transpirat şi murdar, care avea grijă de caii folosiţi pentru numărul cu trăsura cea mare, îl îndrumă în direcţia cea bună. Trecu de un grup de jongleri cu înfăţişare de neanderthalieni, care-şi aruncau câteva mingii micuţe. Apoi introduseră în număr şi alte obiecte, primite de la oameni din afară, până când aerul se umplu de obiecte zburătoare – mingi, scăunele, piepteni, cărţi de buzunar, pahare… şi o mulţime de alte lucruri ce puteau fi ridicate şi aruncate.

Darfur trecu de ei aplecând capul pentru a nu fi lovit şi văzu, undeva departe, un elefant uriaş. Cineva făcea eforturi să-l bage înapoi în cuşcă. Elefantul părea gata să se repeadă la om şi să-l strivească sub tălpile enorme. Omul era Blake. Îl recunoscu, pentru că se întâlniseră şi cu alte ocazii. Blake nu era tot atât de înalt ca şi Darfur, însă avea pieptul bombat şi musculos. Părul său bogat şi rebel era legat cu o bentiţă ţesută cu fir de aur. Domina elefantul prin simpla forţă a personalităţii sale. Deşi animalul părea gata să-l calce în picioare, Blake continua să avanseze înspre el, cu o ţigară în colţul gurii, vorbind calm şi fără teamă:

— Hai, Daisy, du-te înapoi acolo! Ştii că nu are rost să te uiţi la mine cu ochişorii ăia roşii! Eu sunt şeful aici, şi până la urmă tot o să ajungi în ţarcul ăla, unde o să te legăm şi o să ne ocupăm de durerea ta de dinţi. Nu care cumva să-ţi treacă prin cap vreo trăsnaie cu mine, că-ţi trag una între ochi de-ai să vezi dublu!

Agitând biciul, Blake reuşi să împingă elefantul în cuşcă. Apoi se întoarse, în timp ce un grăjdar se repezea să închidă uşa cuştii. Remarcându-l pe Darfur, se îndreptă grăbit spre el.

***

— O vizită de curtoazie, comandante?

— Absolut deloc, replică Darfur. Am venit să-ţi spun că am primit ordinul să părăsesc planeta, împreună cu toţi oamenii mei. Trebuie să mă întorc la Point Bravo.

— Ce să-i faci, aşa e cu serviciul, făcu Blake. Azi aici, mâine acolo…

Darfur era necăjit, dar se strădui să nu o arate.

— La comandament s-a primit o informaţie, şi cred că asta a grăbit plecarea mea, spuse el pe un ton impersonal. Se presupune că o flotă Gerină se îndreaptă încoace. Te voi escorta cu plăcere până la Point Bravo, unde forţele Ligii Planetelor Libere te pot proteja.

— Foarte frumos din partea ta, fiule, zâmbi Blake. Însă eu am alte planuri…

— Pot să întreb ce fel de planuri?

— Nu e treaba ta… Bine, află că merg spre Rhea.

— Rhea? Următoarea planetă din acest sistem? Acolo nu sunt decât vreo câteva sute de mii de locuitori.

— Un public destul de bun pentru circari, comandante, îl atenţionă impresarul.

— Te-aş sfătui să nu rişti. *Există* posibilitatea ca Gerinii să vină încoace.

— Sigur. Există şi posibilitatea să apară într-o sută de alte locuri sau să se învârtă în jurul cozii. Ce mă interesează pe mine? Pe planeta asta am terminat spectacolele. Ne îndreptăm spre Rhea.

— Şi dacă vin Gerinii?

Blake dădu din umeri:

— Ne-am născut în Pelops şi suntem non-combatanţi. Niciunul dintre noi nu provine de pe Pământ.

— Crezi că Gerinilor le pasă unde te-ai născut? Arătaţi ca nişte oameni şi vă vor trata ca atare.

— Eu am auzit, spuse celălalt, că unele dintre lumile ocupate de oameni au trecut de partea lor şi n-au avut de suferit din cauza asta.

— Nu cred că ai fi în stare să faci aşa ceva! se încruntă Darfur. Totuşi, datorezi ceva rasei umane!

— Pentru că *îi* aparţin? Las-o baltă! Aşa, ar trebui să fiu dator unui întreg şir de primate, care-au fost strămoşii

tuturor. Şi rozătoarelor, şi reptilelor de dinaintea lor. Şi tot aşa, până la licheni şi alge, nu? În cele din urmă, ar trebui să fiu recunoscător constituenţilor chimici.

— Da, orice poate fi interpretat astfel încât să sune absurd, constată Darfur. Realitatea ne învaţă însă altceva. Pe oricare planetă te-ai fi născut, eşti totuşi umanoid şi datorezi ceva rasei umane.

— Chiar aşa? se îndoi Blake. Dă-mi voie să-ţi spun că rasa umană nu s-a purtat foarte frumos cu noi. Cunoşti doctrina pelopiană despre Adevărata Rasă?

Darfur făcu un semn că da.

— „Noi suntem aleşii!“

Darfur ştia despre ce anume era vorba. Un *caz* de represiune adesea studiat la colegiul militar. Multe dintre lumile ocupate de umanoizi aveau o populaţie redusă, ţinută sub o comandă dictatorială nemiloasă şi rigidă de către autorităţile auto-alese. Represiunea era în floare pe planeta Pelops, unde clica cunoscută sub numele de Lorzii Forţei îşi impusese dominaţia încă de la întemeierea primelor colonii. Lorzii nu urmăreau doar controlul politic. Erau obsedaţi şi de puritatea rasială. Doctrina lor era numită Adevărata Rasă. Cu ajutorul savanţilor devotaţi acestei doctrine, puseseră la punct un Cod al protocoalelor, care se ocupa atât de atitudinea fizică, cât şi de cea mentală. Primul test, cel mai important pentru un tânăr pelopian, venea în ziua în care era verificat de Consiliul Psihometric. Acesta îi analiza deviaţia de la norma ideală pelopiană. Lorzii aveau idei fixe despre cum trebuia să arate omenirea. Orice talente sau capacităţi neobişnuite (mai ales cele de ordin psihic) erau interzise cu desăvârşire.

Lorzii, învăţând din istoria Pământului, nu doriseră să încurajeze apariţia geniilor. „Noi suntem oameni simpli“, au spus ei. „Aici toată lumea se simte bine. Nu avem de gând să clătinăm barca în care plutim.” Celor care nu treceau testul *li* se recomanda exilul. Beneficiau de o scurtă perioadă de timp în care să-şi încheie afacerile şi să-şi ia rămas-bun, după care erau îmbarcaţi pe o navă şi duşi de pe planetă. Toţi cei care depăşeau perioada de graţie erau

imediat arestaţi şi încarceraţi. După un proces al cărui verdict se cunoştea dinainte, apatridul era executat sumar, ca un criminal împotriva ordinii sociale sau, dacă avea noroc, era exilat pe unul dintre micii planetoizi de la marginea sistemului pelopian. Acolo trebuia să trăiască pe un bolovan care niciodată nu fusese conceput pentru a adăposti viaţa umană. Acestea erau lumi-închisori. O închisoare deschisă: puteai pleca oriunde în altă parte, dacă găseai vreun loc în care să fii primit şi în care să ţi se suporte şederea acolo. Puţine planete le ofereau această şansă. Viaţa era dură pentru toţi; fiecare lume încerca să facă o viaţă mai bună pentru propriii locuitori, nu prea avea timp să se ocupe de exilaţi şi, în plus, avea sentimente nu tocmai plăcute la adresa celor care nu se încadrau în propria sa matrice socială. Viaţa pe lumile străine tindea să fie scurtă, brutală şi dureroasă.

Multe dintre guvernele planetelor ocupate de oameni dezaprobau metodele pelopiene. Într-un univers multirasial, doctrinele purităţii rasiale erau sinistre, imorale, şi puteau conduce în timp la o endogamie fatală. Lorzilor nu le păsa ce gândeau cei de pe alte lumi. Din cauza puternicei încleştări cu Gerinii, flota pelopiană se dovedea deosebit de necesară oamenilor. Atât de proastă era starea Ligii Planetelor Libere, încât guvernul acesteia, de obicei atât de liberal, refuză să se implice şi să accepte exilaţii, de teamă să nu aducă o ofensă Lorzilor.

— Aici, în circ, reluă Blake, trăim laolaltă: oameni sau alieni, mutanţi sau exilaţi. Asta ne asigură că nimeni nu se atinge de noi. Umanoizilor nu le plac oamenii cu capacităţi paranormale. Chiar şi nişte capacităţi minore, cum ar fi citirea minţii, li se par o monstruozitate. Îşi închipuie că le citim gândurile şi aflăm toate secretele lor ieftine. Nu este adevărat; însă asta este una dintre minciunile pe care au grijă să le răspândească la adresa noastră. Am fost alungaţi de pe o grămadă de lumi populate cu oameni. Nu ni se permite accesul pe Airies, nici pe Pământ. Ştiai?

— Nu, nu ştiam, murmură Darfur.

— Îţi spun adevărul. Aşa că, după părerea mea, umanoizii să-şi vadă de drumul lor. Le urez succes, dar cred că de data asta noi vom sta deoparte.

— Dacă Gerinii vor fi de acord, accentuă Darfur.

— Hei, am tratat până acum cu o grămadă de alieni. N-am avut nicio problemă. După ce-şi vor da seama că suntem cu adevărat neutri, ne vor lăsa în pace.

Comandantul Darfur se văzu obligat să renunţe. Părăsi nava, întorcându-se la clădirile cartierului general. Totul era pregătit. Ordinele de plecare puteau sosi în orice moment. Erau cu toţii gata de drum.

Formalităţile fură scurte. După douăsprezece ore, crucişătorul *Cochise* părăsi Alicia, această mică planetă anostă.

***

La puţin timp după aceea, ex-crucişătorul *P. T. Barnum,* scăpând de ultimii gură-cască şi spectatori, trase definitiv cortina. Circarii erau bine antrenaţi în plecări rapide. Uneori se dovedeau necesare, mai ales atunci când lucrurile nu mergeau bine pe lumea în care dădeau spectacole. De data aceasta nu se confruntaseră cu nicio problemă, însă plecară totuşi în grabă.

***

Comandantul Darfur ieşi din hiperspaţiu şi ajunse la Point Bravo, găsind la cartierul general al flotei o zăpăceală generală. Fuseseră rechemate nave din numeroase puncte ale spaţiului. Veniseră atât de multe în acelaşi timp, încât cei de la controlul traficului de-abia mai făceau faţă. De trafic răspundea amiralul Clark Van Dyne de la cartierul general, care comanda Flotila a 4-a a lui MacDonald.

Darfur se văzu obligat să rămână pe loc timp de trei zile standard. Din postul său de observaţie, putea zări navele aşteptând într-un şir lung, luminile lor sclipitoare strălucind ca stelele pe panoplia spaţiului. În sfârşit, sosiră şi ordinele. Darfur îl puse pe navigator să se încadreze pe orbita de parcare şi dădu repaus echipajului. Nu prea aveau ce face până la apropiata întrevedere cu amiralul, în care urmau să primească noi ordine.

***

Calendarul lui Van Dyne se eliberă de-abia după trei zile standard Pământeşti, de douăzeci şi patru de ore. Atunci fu chemat Darfur. Îmbrăcat cu costumul alb cel mai frumos, cu cascheta sub braţ, se îndreptă spre cuirasatul amiralului, unde i se permise accesul la bord.

Van Dyne era un om ocupat. Scund, îngust în umeri, cu burta umflată, n-ai fi crezut că este acelaşi Van Dyne, omul care se umpluse de glorie la Temple Pass. Atunci îşi condusese navele prin culoarele înguste ale ciorchinelui planetar de la Temple Pass, spărgând ambuscada Gerină. Reuşiseră să iasă vii de-acolo pentru a participa şi la alte bătălii. Era cunoscut ca unul dintre cei mai buni amirali ai lui MacDonald, şi aproape toţi ofiţerii considerau că a servi sub comanda sa era un adevărat privilegiu.

La fel şi Darfur. Până la întrevederea cu amiralul.

— Cum adică ai lăsat nava Circului să plece pe Rhea? întrebă Van Dyne.

Sprâncenele se încruntară ameninţător, iar ochii deveniră două fante cenuşii prin care ţâşnea privirea fierbinte. Darfur simţi noduri în stomac.

— Păi, domnule, nici mie nu mi-a convenit să-i las. Însă nu am autoritatea să dau civililor ordine.

— Ce spui? întrebă sec Van Dyne.

Sarcasmul i se scurse apoi printre cuvintele tăioase:

— Deci, articolele Declaraţiei Universale a Stării de Necesitate înseamnă atât de puţin pentru tine?

Darfur recunoscu faptul că nu cunoştea articolele cu pricina. Încercă să argumenteze că în momentul redactării Declaraţiei fusese în misiune. Însă Van Dyne refuză să-l scoată din încurcătură.

— Indiferent ce făceai atunci, ar fi trebuit să ai o copie. Orice om cu măcar un gram de bun simţ ar fi trebuit a şti că avea să fie adoptată, mai devreme sau mai târziu.

— Am… am auzit că a fost un vot cu uşile închise în Consiliu, domnule, marşă Darfur cu prudenţă. Oamenii ziceau că rezultatul urma să fie strâns şi putea da câştig de cauză oricărei tabere…

Îşi simţi obrajii luându-i foc, sub privirea insistentă a lui Van Dyne. Era stânjenit şi furios. Mai ştia de asemenea că trebuia să aibă mare grijă ce spune, altfel…

— Ce-ar fi trebuit să fac, domnule? întrebă el muşcând cuvintele. Vreau să spun, atunci când au refuzat să meargă cu mine…

Van Dyne dădu din cap, dezaprobând naivitatea tânărului comandant:

— Darfur, dacă era necesar, ar fi trebuit să-i aduci aici sub ameninţarea armelor. Pentru trei motive… Unu: nu permitem celor din rasa umană să se lepede chiar atât de uşor de noi; doi: a lăsa pe mâna duşmanului o Navă-Circ civilă este cea mai proastă propagandă care ni se poate face acasă; şi trei: de ce să oferim duşmanului o navă în stare perfectă?

— Înţeleg, domnule, se replie Darfur. Nu ştiam că ordinele îmi permiteau o astfel de soluţie. Nu se va mai întâmpla!

— Uite-aşa-mi placi! ridică tonul Van Dyne. Mergi înapoi, comandante, şi adu aici blestemata aia de navă. Nu mă interesează *cum*. Fără ea să nu-mi vii la bază!

— Am înţeles, domnule!

Darfur luă poziţie de drepţi, salutând. În ciuda tonului aspru al amiralului, ştia că i se oferă o a doua şansă. Mai avea încă posibilitatea de a şterge din dosarul său această eroare.

Amiralul îi răspunse la salut iar Darfur se întoarse să plece.

— Încă n-am terminat cu tine! lătră Van Dyne.

— Îmi cer scuze, domnule. M-am gândit că cel mai bine ar fi să plec imediat, ca să mă ocup de… ordinele primite. Având în vedere că Gerinii dau târcoale, domnule. Aşa că vroiam să-mi pregătesc echipajul pentru o acţiune urgentă.

— Ai dreptate în privinţa grabei, îl aprobă Van Dyne. Însă pentru asta nu îţi trebuie ditamai crucişătorul. Până una-alta, am să las *Cochise* pe mâna secundului tău. Tu vei merge pe Rhea cu o navă de vânătoare. Astfel, dacă ai ghinion, cel puţin nu vom pierde o navă importantă.

— Da, domnule!

— Eşti liber.

Amiralul se concentră din nou asupra hârtiilor. Când Darfur ajunse la uşă, ridică privirea.

— Apropo…

— Domnule? se opri Darfur.

— Succes, marinare!

— Mulţumesc, domnule!

Şi, imediat ce se trezi dincolo de uşa amiralului, o luă la fugă. Erau multe de făcut şi vroia să purceadă la drum în mai puţin de o oră.

***

Planeta Rhea era o lume agricolă, populată cu o specie de fiinţe asemănătoare şopârlelor şi care-şi spuneau „ingoteen“. Fermierii şi pescarii înalţi, blajini, nu stăteau prea strălucit la capitolul bani. De asemenea, localnicii nu înţelegeau foarte bine glumele oamenilor, actoria, dansul, cântecele, mimica şi toate cele ce făceau parte dintr-un spectacol.

Dar, după cum Blake aflase mai înainte, asta nu conta. Distracţia pe aceste lumi izolate era un lucru foarte rar. Oricine, om sau şopârlă, era gata să-şi lase baltă treburile pentru a privi un spectacol sau a asculta muzică… deşi nu înţelegea spectacolul, iar muzica i se părea disonantă.

La fel stăteau lucrurile şi aici. Nu avură nicio problemă pentru a obţine permisiunea de aterizare. Directorul Aterizării îşi manifestase imediat entuziasmul:

— Suntem încântaţi să vă primim printre noi! Doriţi o orbită de parcare?

— Mi-ar conveni să duc nava jos, propuse Blake, ca să am la dispoziţie toată recuzita. Nu vă vom pricinui nici un deranj. Suntem bine dotaţi, avem propriile noastre scene şi săli de spectacole.

Nu-i mai explică *de ce* era mai bine să ai nava la îndemână, atunci când ajungeai pe o lume a cărei psihologie îţi era necunoscută. Nava le dădea siguranţă, în caz că îi ameninţa vreun pericol. Nu era cazul să-i spună

asta directorului de la Aterizare. Probabil că tipul pricepuse şi singur.

Nava coborî încet, maiestuos. Un grup uriaş de curioşi se adunară pentru a căsca gura şi a-i ovaţiona. Era cel mai important eveniment produs pe această planetă de zece ani încoace, când fuseseră în primejdie de a se ciocni cu o cometă.

Blake aşeză nava în locul indicat, negocie cu guvernul profitul maxim pe care îl putea obţine, după care îşi instală cabina de bilete. Înăuntrul navei, circarii se apucară de binecunoscutele proceduri de pregătire a spectacolului.

Blake se odihnea în biroul său, cu o sticlă de vodcă sargassiană adevărată, când auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Îşi făcu apariţia comandantul Darfur, în uniforma sa albă.

— Nu-mi faci o surpriză foarte plăcută, îl întâmpină Blake. Ţi-am spus să mă laşi în pace. Circarii merg acolo unde vor ei.

— Mă tem că nu se poate, i-o tăie Darfur. Am primit ordine să te aduc, împreună cu nava, la Point Bravo.

— Aici nu ai nicio autoritate, îl atenţionă Blake. Nu ne sperii cu crucişătorul tău.

— N-am venit cu crucişătorul, spuse Darfur.

Scoase din buzunar un pistol.

— Am venit singur. Împreună cu asta.

Blake privi neîncrezător la armă, apoi izbucni într-un râs zgomotos:

— Tu mă ameninţi pe mine, măi puiuţ? Am să-ţi iau chestia aia din mână şi-am să te fac s-o mănânci!

Porni spre Darfur, mişcându-se repede pentru un om atât de masiv. Avu un recul brutal, izbindu-se puternic cu spatele de perete.

— L-am reglat pentru un fascicul presor, îl lămuri Darfur. Există şi reglări letale, dar nu cred că vor fi necesare. Dacă nu faci aşa cum îţi spun, am să las arma în poziţia asta, am să te fixez de perete şi-am să pilotez nava înapoi la Point Bravo, de unul singur.

Blake se smuci, însă nu reuşi să scape de sub presiunea fasciculului.

— Îmi pare rău că trebuie să procedez astfel, spuse Darfur. Dar este spre binele tău. Crede-mă, nu ţi-ar conveni să te afli pe aici atunci când vor sosi Gerinii.

— Eliberează-mă imediat! îi ordonă Blake. Altfel am să te ucid de îndată ce scap de-aici.

Darfur nu-l luă în seamă, răsucindu-se spre panoul de comandă. Tocmai se aşezase ca să introducă primele instrucţiuni, când simţi ceva ascuţit apăsându-l în spate. Se întoarse. Silvestre Smoothfoot, şeful clovnilor, se furişase în cabină şi îndreptase ceva spre el. Semăna foarte mult cu o arbaletă.

— Nu se poate să-ţi bagi nasul chiar în halul ăsta prin treburile noastre, bombăni Silvestre. Opreşte fasciculul!

— Nu încerc decât să vă salvez vieţile.

— Ştiu că intenţiile tale sunt bune, continuă Smoothfoot. Dar nu poţi proceda în felul ăsta.

— Nava voastră trebuie să ajungă cât mai repede la Point Bravo, îl informă Darfur.

— Dacă nu pleci de-aici chiar acum, să ştii că trag!

— Nu cred că mă vei ucide, spuse Darfur. Păcat că nu există o cale mai convenabilă.

Ignorând arbaleta, privi mai atent panoul de comandă. Unele dintre lucrurile de-acolo îi erau un pic nefamiliare, însă Darfur făcuse antrenamente pe multe sisteme, atât umane câţ şi Gerine. Avea şanse să se descurce fără mare greutate.

Manevră câteva comenzi. Smoothfoot îşi muşcă buza, cu mâna strânsă pe arbaletă.

— Omoară-l! ordonă Blake.

E greu de spus ce-ar fi făcut Smoothfoot dacă n-ar fi fost întrerupt de un bărbat într-un costum roşu-şi-alb, care năvăli în cabină. Avea caracteristicile unui mutant uman: trăsăturile transparente şi ochi apoşi.

— Sunt aici! gâfâi el. Gerinii! Sunt aici!

Darfur întrerupse fasciculul presor. Blake se îndepărtă de perete şi activă monitoarele. Acestea îi arătau pe soldaţii

Gerini alergând prin trapele deschise ale navei, mişcându-se rapid în ciuda costumelor blindate, cu armele gata de tragere. Năvăleau în formaţii de câte trei, un războinic în faţă, doi scutieri în spate. Circarii fuseseră luaţi prin surprindere.

— Vor fi aici în câteva clipe, comentă Blake.

Deschise un dulap, cotrobăi prin el şi găsi nişte haine vesel colorate. Le aruncă spre Darfur:

— Uite, îmbracă astea.

— Ce vorbeşti?

— Din câte am auzit eu, mârâi Blake, Gerinii ucid pe loc orice soldat uman. Nu eşti un tip rău. Oricum, ai curaj. Alătură-te circului şi-ţi vei salva viaţa.

Darfur nu aşteptă să fie rugat de două ori.

***

Usq-Usq-Tweed, ofiţer superior în armata Gerină, intră încă o dată în piscina portabilă. Fiind sigur că locuitorii de pe Rhea nu opuneau nicio rezistenţă şi că circarii nu prezentau niciun pericol, îşi spuse că lovitura îi reuşise şi că putea face în sfârşit o bine-meritată baie. Scutierii se întoarseră cu spatele şi Usq-Usq-Tweed, scăpat de povara costumului blindat, îşi coborî în piscină trupul octopod, care strălucea într-o culoare albastră minunată, trădând un puternic sentiment de satisfacţie. Această Rhea putea fi o lume foarte preţioasă. Dar şi mai interesantă era nava aceea construită de pământeni, şi care adăpostea circul.

Gerinii nu aveau circuri, însă erau obişnuiţi cu ideea de divertisment. La ei, acest lucru lua adesea forma unor lupte, dar mai erau, de asemenea, şi concursurile muzicale la *resk,* instrument asemănător unui nai uriaş, înzestrat cu foale. Usq-Usq-Tweed învăţase despre circuri la lecţiile de istorie referitoare la Pământ, obligatorii pentru un Gerin din clasa conducătoare, mai ales pentru unul cu înclinări politice. Nu aveai nicio speranţă de promovare decât dacă ştiai ceva despre duşmanul ale cărui planete doreai să le cucereşti.

Usq-Usq-Tweed cunoştea Interlingua, limbajul în care era ţinut jurnalul de bord al Navei Circului. Reuşi astfel să-l citească din scoarţă-n scoarţă.

Ultima consemnare era de mare interes.

„Ni s-a cerut din partea autorităţilor Ligii Planetelor Libere să ne întoarcem la Point Bravo şi să ne punem sub protecţia flotei. Am refuzat. Suntem neutri, aşa că nu avem niciun motiv să fugim.”

— Deci, spuse Usq-Usq-Tweed cu voce tare, au refuzat să se întoarcă. Au crezut că pot trata cu noi. Ca neutri.

Juu’quath, unul dintre scutierii săi, arătă prin strălucirea liliachie a extremităţilor tentaculelor că înţelesese: şeful era pe cale să facă o glumă.

— Noi, Gerinii, nu suntem lipsiţi de milă, comentă Usq-Usq-Tweed. Îi vom trimite pe aceşti sărmani tipi acolo de unde-au venit. Şi nu le vom clinti niciun fir de păr de pe cap.

Juu’quath deveni purpuriu, aşteptând poanta.

— Nu, nu le vom face nimic rău, continuă grijuliu Usq-Usq-Tweed. Dar ne vom juca un pic la navă înainte de a o trimite înapoi, nu-i aşa?

Heliotrop şi stacojiu, culorile prezente în acel moment pe trupul lui Juu’quath, alcătuiesc o combinaţie stridentă. Nu toţi Gerinii o aprobă. Dar în limbajul lor militar, aceste culori spuneau: „Este minunat!“.

— Însă mai întâi să aflăm unde s-a ascuns pilotul care a venit cu nava de vânătoare.

— Credeţi că ar putea fi printre circari, domnule?

— Probabil a ieşit din oraş şi se ascunde în munţi. Însă dacă se află printre circari, vom afla în curând. Trimite-l pe şeful lor la mine.

Ordinul fu transmis. Blake aştepta în biroul său.

***

— Nu, n-ai prins mişcarea, îi spuse Silvestre Smoothfoot lui Darfur.

Bătrânul şef al clovnilor îl antrena pe Darfur de mai bine de o oră, iar tipul ăsta nu arăta nici cea mai vagă

aptitudine. Nici pentru clovneria numărul 4, una dintre cele mai simple şi mai uşor de învăţat.

— Încearcă o expresie mai tristă, îl povăţui Smoothfoot. Tu nu arăţi deloc nefericit, ci furios.

— Dar *sunt* furios, mârâi Darfur.

Îmbrăcase un costum de satin alb cu buline roşii; pantofi mari şi scâlciaţi, de trei ori mai lungi decât laba piciorului; o perucă portocalie îngrozitoare; şi bretele care ar fi trebuit să alunece în lateral, astfel încât pantalonii să-i cadă cu un efect comic, însă care nu reuşeau să se clintească de pe umerii săi zdraveni.

— Lasă colţurile gurii în jos! porunci Smoothfoot. Trebuie să arăţi nefericit şi *comic*, nu ca şi cum ai vrea să mă omori.

Se aflau în cămăruţa de schimb, la Scenei Unu. Fuseseră preveniţi că aveau o oră la dispoziţie pentru a monta un spectacol. Blake intră pentru a se interesa de progresele lui Darfur.

— Gerinii nu bănuie că te ascunzi printre noi, rosti Blake. Le-am spus că îmi cunosc oamenii, lucrez cu ei de zece ani şi toţi sunt meseriaşi buni. Aşa că dacă te dai de gol, am băgat-o pe mânecă. Au să te omoare şi pe tine, nu că mi-ar face cine ştie ce plăcere…

— Dar eu nu mă pricep la clovnerii, reacţionă iritat Darfur. Nu aveţi altceva pentru mine?

— Ca de exemplu? Trapezist? Dansator cu elefanţii? Jongler? Muzician? Saltimbanc? Acrobat? La ce te pricepi?

— Mă pricep să lupt împotriva duşmanului, cu arme… Cunosc tot felul de şmecherii în domeniul ăsta.

— Militarii nu au ce căuta la circ. Ori devii clovn, ori mori.

— Am să devin clovn, se hotărî Darfur.

Însă era o treabă dificilă.

— Acum, mai încearcă o dată căderea aia! strigă Smoothfoot. Vezi cum te rostogoleşti.

Darfur căzu.

— Prea graţios! făcu dezaprobator Smoothfoot. Fii ceva mai stângaci. N-ai niciun pic de spontaneitate?

Darfur îşi dădea silinţa, însă găsea că îi este îngrozitor de greu. Era sfâşiat de sentimente contradictorii. Bineînţeles

că se temea pentru viaţa sa. Dar asta nu era singura lui grijă. Acum era încolţit de un sentiment al eşecului. Fusese luat pe nepregătite de Gerini şi obligat să se deghizeze în clovn. Dacă va reuşi să scape, povestea se va răspândi printre ofiţeri şi va ajunge de râsul tuturor. Va trăi toată viaţa cu pata aceasta pe obraz. Dar să facă pe *clovnul*, într-un moment de dezastru nemaipomenit în viaţa sa – asta era prea de tot! Îi trecu prin minte că mai bine ar muri cu demnitate decât să trăiască executând bufonerii.

Una dintre dansatoare băgă capul pe uşă:

— Haideţi, timpul pentru antrenament s-a terminat. Au ordonat începerea spectacolului.

— Nu este încă gata! reacţionă Smoothfoot disperat.

— N-o să iasă nimic mai bun din el chiar dacă-l antrenezi încă zece minute… N-o să iasă nici dacă-l antrenezi zece zile!

— Neghiobul ăsta ne va aduce tuturor moartea, bodogăni arţăgos Blake. Ce idiot am fost să mă pun în pericol pentru un ofiţer din Liga Planetelor Libere! N-am să mai fac niciodată greşeala asta!

Nimeni nu îi spuse că probabil nu va mai avea şansa. Îl priveau cu toţii pe Darfur care stătea în picioare, înalt şi mândru.

Apoi Smoothfoot ieşi în faţă. Probabil că înţelegea ceva din sentimentele ofiţerului.

Bătrânul şef al clovnilor îi spuse:

— Te rog, Darfur, de dragul meu, poartă-te ca un idiot! N-ai fost idiot nici măcar o dată în viaţă?

Darfur îl privi ţintă. Trăsăturile sale se contorsionară: Smoothfoot chicoti. Apoi Blake ieşi, urmat de ceilalţi.

— Nu pot s-o fac! gemu, Darfur.

— Ba poţi! îl încurajă Smoothfoot.

— Trebuie să mergem *acum!* interveni dansatoarea.

***

Chiar dacă era un spectacol complet străin pentru ei, Gerinii se distrară foarte tare. Un circ este o chestie universală. Erau suficient de deştepţi ca să-şi dea seama că circarii îşi băteau joc de ei înşişi. *Îşi băteau joc de umanoizi!*

Exact ceea ce trebuia pentru a-i bine dispune pe Gerini. Bătură cu tentaculele în scaunele din faţă şi claxonară puternic prin gurile lor înzestrate cu cioc.

Le plăcu mai ales un clovn umanoid înalt, îmbrăcat în alb şi cu buline roşii. Tipul nu-şi găsea niciodată echilibrul. Pe oriunde mergea, dădea peste un alt clovn care-l dărâma. Era într-adevăr nostim pământeanul ăla, slab şi cu înfăţişare de idiot. Gerinii nu se pricepeau la chestii din astea, însă le era evident, mai ales lui Usq-Usq-Tweed că tipul înalt era cel mai talentat din trupă.

***

În ziua următoare, Gerinii au lucrat mult la *Barnum.* Scaunele montate în sălile de spectacol au fost scoase şi înlocuite cu echipament greu. În faţă şi în spate au fost instalate lansatoare pentru torpilele cu plasmă. Tunuri laser ocupară poziţii de luptă, pe platformele lor speciale. Au fost aduşi senzori suplimentari. Zi şi noapte s-au auzit ciocănituri, şuierături ale gazelor folosite pentru suduri; au fost înlocuite scuturile şi întărite părţile cele mai vulnerabile ale învelişului navei.

Au existat câteva incidente regretabile, atunci când circarii s-au apropiat prea mult de Gerini. Câţiva dintre ei au fost omorâţi, zvârliţi de pe pasarele sau izbiţi de uşile de oţel, pentru că Gerinii nu se sfiau să-şi folosească forţa. Restul circarilor aflară astfel foarte repede că era mai bine să nu arunce priviri curioase.

Usq-Usq-Tweed puse în aplicare ultima parte a planului său. Printr-un curier rapid, luă legătura cu flota Gerină din sectorul său. Propunerea sa fu analizată în consilii la nivel înalt, în timp ce pe *Barnum* se făceau ultimele retuşuri. În cele din urmă, primi aprobarea. Era o mare favoare pentru Usq-Usq-Tweed, pentru că el nu provenea decât dintr-o ramură auxiliară a unei familii de nobili. Prin regulile complicate ale statutului social al Gerinului, avea o şansă de a ajunge printre înalţii conducători ai rasei.

Usq-Usq-Tweed era conştient de acest lucru, însă nu reprezenta motivul său principal. Acum avea şansa să distrugă una dintre cele mai mari flote ale Ligii Planetelor

Libere. Dacă ar putea elimina forţa amiralului Van Dyne, se deschidea drum liber către Lumile Interioare, colonizate de umanoizi. Un succes al său putea însemna sfârşitul Ligii Planetelor Libere, putea arăta că înfrângerea oamenilor era ireversibilă şi ar fi dat semnalul instalării hegemoniei Gerine în întreg spaţiul cunoscut.

Era un act îndrăzneţ şi nu lipsit de anumite riscuri. Însă o asemenea şansă nu putea fi irosită. Militarii pământeni se aşteptau ca această navă să ajungă în siguranţă la Point Bravo. Nu se aşteptau să vină înarmată şi înţesată cu luptători Gerini.

Imediat ce trecem dincolo de liniile lor, atacăm! gândi Usq-Usq-Tweed. *Nu vor putea trage în noi, de teamă să nu-şi lovească propriile nave. Va trebui să rezistăm destul de mult timp, ca să atragem asupra noastră atenţia şi toate forţele lor. Dacă o întreagă divizie Gerină i-ar lovi atunci pe neaşteptate... am putea distruge poziţiile lor de la Point Bravo! Cu aceasta, întregul sector ne va sta la dispoziţie.*

În mintea sa fulgerau tot felul de posibilităţi. Dacă ar putea ţine ocupată flota de la Point Bravo suficient de mult timp pentru a da răgazul sosirii unei divizii Gerine, această bătălie ar putea fi câştigată, iar victoria va marca începutul sfârşitului rasei umane.

Zeilor! Acest atac trebuie executat! Întregul război poate fi câştigat chiar aici!

Gândurile lui Darfur erau mult mai întunecate. Pentru el fusese o tortură dintre cele mai chinuitoare, să facă pe clovnul fiind în acelaşi timp conştient că publicul format din acele creaturi octopode erau gata să pună capacul pe coşciugul omenirii.

Stătea singur în cabina sa, cugetând. Şi, în cele din urmă, puse la cale un plan. Îl studie pe toate părţile, în minte... *Da, cred că e bun. Însă mai întâi trebuie să aflu ceva.*

Jon Blake dormea adânc. Totuşi, simţurile sale erau atât de hipersensibile, încât sesizară zgomotul uşor de paşi făcut pe puful adânc al covorului. Se trezi imediat şi puse mâna pe pistolul pe care-l ţinea sub pernă. O siluetă înaltă se repezi la el din întuneric, blocându-i mâna care apucase

arma. Blake se smuci – şi avea o putere deosebită – însă degeaba. Nu putea face nimic împotriva muşchilor de oţel ai celui care se năpustise asupra lui.

— Ai grijă! mormăi Blake.

Arma îi fusese smulsă din mână, aproape rupându-i degetul aflat pe trăgaci.

Omul îl eliberă şi aprinse lumina. Blake ştiuse, din absenţa mirosului caracteristic, că nu fusese atacat de un Gerin. Nu fu deloc surprins să-l descopere pe Darfur, de data aceasta nu în costum de clovn, ci în haine închise la culoare aplecat deasupra lui cu arma în mână.

— Ţi-ai ales bine momentul pentru o crimă! hârâi Blake… Ce naiba te-a apucat?

— Nu-mi pasă dacă te ucid sau nu, şopti Darfur. Trebuie să aflu unde este localizată cutia de joncţiune a cablului principal. Probabil că ai planurile navei pe undeva, pe-aici.

— Pot să mă ridic? gâfâi Blake.

Darfur îl eliberă şi Blake se ridică în picioare, mângâindu-şi ceafa julită.

— Te interesează cutia principală de joncţiune? Nodul energetic? Ai de gând să distrugi nava?

— Exact, aprobă Darfur. Nu ştiu ce ticăloşie au pus Gerinii la cale, dar vreau să-i împiedic cu orice preţ!

— Ştiu ce au de gând Gerinii!

— De unde ştii? se repezi Darfur. Eşti în relaţii destul de bune cu comandantul lor, nu-i aşa?

— N-aş spune că Gerinul ar putea fi în relaţii bune cu cineva, observă gânditor Blake. Însă a fost obligat să-mi spună destinaţia, din moment ce eu conduc această navă. Sub ordinele lui, desigur.

— Şi care este destinaţia?

— Point Bravo.

— S-au scrântit de tot? tresări Darfur. Au de gând să se arunce cu capul în zid? Chiar şi cu armamentul de la bordul acestei nave, nu vor supravieţui mai mult de jumătate de oră de la descoperirea şiretlicului… Sunt convins!

— O jumătate de oră ar putea fi destul, aprecie cu luciditate Blake.

— Destul pentru ce?

— Pentru a păcăli forţele Ligii şi a răspândi confuzia până la sosirea restului flotei Gerine.

Darfur inspiră adânc, apoi expiră încet:

— Crezi că au să implice o întreagă divizie în treaba asta? … Nu te grăbi să-mi răspunzi.

— Usq-Usq-Tweed nu mi-a spus cu atât de multe cuvinte, însă concluziile sunt clare.

— Da… Şi e posibil să reuşească, se întunecă Darfur. Ce porcărie! Dacă i-am putea preveni pe cei de la Point Bravo. Nava mea…

— Nu se mai află pe planetă. Au dus-o la baza flotei lor.

— Deci nu am cum trimite vreun mesaj, descoperi Darfur. Chiar dacă am avea controlul asupra echipamentului de comunicaţie, ceea ce nu e cazul. Bine, deci nu există altă alternativă. Va trebui să distrug nava.

Blake clătină din cap.

— Şi mie mi-a trecut asta prin minte, însă i-am pus pe oamenii mei să verifice. Zona cutiei principale de joncţiune este păzită continuu, la fel ca şi celelalte puncte-cheie.

— Vom încerca un atac sinucigaş, propuse Darfur.

Apoi îl privi pe Blake. Acesta zâmbea.

— Dar am uitat. Tu eşti de cealaltă parte a baricadei.

Blake dădu iar din cap.

— Am spus că eram neutru, însă asta a fost înainte ca ei să înceapă să-mi omoare oamenii. Acum sunt cu totul împotriva lor.

— Foarte frumos! constată Darfur cu amărăciune. Un pic *prea* târziu, totuşi. Singurul lucru pe care-l putem face este să încercăm preluarea controlului asupra navei înainte ca ei s-o ridice în spaţiu. Probabil că ne vor ucide pe toţi, însă cel puţin îi putem întârzia… Şi le vom mai micşora numărul.

Blake îl contrazise violent:

— Sunt supărat pe Gerini, asta e clar. Dar nu înseamnă că sunt pregătit să mă sinucid. Oricum, nu ar servi la nimic. Am o idee mai bună.

Darfur avea pe buze un răspuns furios. Îl înăbuşi. Nu avea niciun rost să se irite. Trebuia să coopereze cu Blake,

oricât de mult îl detesta. Dar va trebui să-l supravegheze, pentru că atunci când un dezertor îşi schimbă părerea, nu ştii ce va face în continuare.

— Care este planul tău? întrebă el.

— Aşteptăm până când nava ajunge în apropiere de Point Bravo.

— Dar este complet absurd! Soldaţii Gerini sunt cu ochii pe noi... şi ne vor supraveghea cu atât mai abitir atunci când ne vom apropia de Point Bravo. Oamenii tăi nu vor avea nicio şansă. Dacă întârziem până atunci, vom fi omorâţi cu toţii fără a realiza nimic.

Blake se lăsă pe spate în scaunul său de comandă, găsi o ţigaretă, o aprinse. Zâmbea, un zâmbet pe care Darfur îl găsea extrem de enervant.

— Observ că nu ştii prea multe despre circari, spuse el. Mai ales despre circari ca noi.

— Ce ar trebui să ştiu?

— Te-ai întrebat vreodată pentru ce suntem nedoriţi pe lumile colonizate de oameni?

— Probabil din cauză că mirosiţi urât.

Blake râse.

— Umorul tău este de-a dreptul pueril. Am să-ţi explic mai târziu. Mai bine te-ai întoarce în cabina ta, înainte ca gărzile să-ţi observe dispariţia. Şi, încă un amănunt...

— Da?

— Îmbracă din nou costumul de clovn. Gerinii s-au obişnuit cu apariţiile tale ridicole şi-ar fi bine să continui tot aşa!

Darfur se întoarse în cabină. Nu avea încredere în Blake, dar ce altceva putea face?

Un lucru era sigur. După ce se va termina totul, indiferent de felul în care se va termina, i-o va plăti cu vârf şi îndesat şefului de circ!

***

În sfârşit, peste câteva ore urmau să ajungă la Point Bravo. Usq-Usq-Tweed îl chemă pe Blake în cabina sa.

— Acum, prietene, ai să ne faci amândurora un serviciu. Ţi-ai dat probabil seama că avem de gând să atacăm şi să distrugem flota de la Point Bravo.

Blake sesiză că fusese instalată o cantitate mare de echipament nou. Privirea îi fu atrasă de un sistem de comandă a armamentului, supradimensionat, cu multe subsisteme separate, care afişau situaţia distrugerilor provocate. Centrul de comandă a torpilelor ocupa de asemeni o poziţie foarte importantă.

— Am recepţionat un semnal de la Bravo, continuă Usq-Usq-Tweed. Vreau să vorbeşti cu ei şi să le spui că vei respecta întocmai toate instrucţiunile lor.

— În regulă, făcu Blake, întinzându-se spre microfon.

— Dar mai întâi vreau să-ţi spun un lucru, îl atenţionă Usq-Usq-Tweed prinzându-l cu un tentacul de mână. Vei face acest lucru corect, domnule Blake, şi convingător, altfel nu vei apuca să trăieşti până la sfârşitul transmisiei. Şi după ce te omorâm pe tine, îţi vom căsăpi toţi oamenii.

— Acest lucru contravine protocolului războaielor interstelare, reacţionă Blake. Nu ai niciun drept să-mi ceri asta şi nici să mă ameninţi. Ţi-am arătat deja actele noastre. Suntem neutri, non-combatanţi…

— Am remarcat, păru de acord Usq-Usq-Tweed. Însă trebuie să-ţi spun că într-o astfel de bătălie nu există loc pentru neutri. Fie sunteţi cu noi, fie sunteţi împotriva noastră. Miza este prea mare!

Sesizând agresivitatea din vocea comandantului Gerin, cei doi scutieri ai săi se apropiară încadrându-l, cu armele gata de tragere, cu tentaculele strălucind puternic în roşu-furios. Blake se trase departe de ei.

— Bine, acceptă el. Care va fi soarta noastră dacă vom coopera?

— În acest caz veţi fi consideraţi aliaţi, îl asigură Usq-Usq-Tweed. Un aliat fără voie, dar totuşi un aliat. Dacă totul merge conform aşteptărilor, am să recomand ca tu şi cu oamenii tăi să mergeţi pe planeta cunoscută de noi sub numele Gu’haorin. Oamenii îi spun Lumea lui Gregor. Acolo veţi fi re-îndoctrinaţi. Când vom considera că ne putem

baza pe voi, veţi primi alte misiuni. Răsplata poate fi foarte mare dacă lucraţi pentru noi, Blake. Însă dacă sunteţi împotriva noastră, vă aşteaptă moartea, înţelegi?

— Desigur, spuse repede Blake.

Încruntat, se îndreptă spre microfon, apăsând pe una dintre tastele aparatului.

— Blake, către Punctul de Comandă a Navigaţiei Flotei… Point Bravo.

— Vă aşteptam, îi răspunse o voce. Dar ştiu că nu prea v-aţi grăbit ca să ajungeţi aici.

— A trebuit să dăm un spectacol de adio pe Rhea, răspunse Blake. Nu puteam dezamăgi plătitorii de bilete, sper că înţelegeţi.

— Ne aşteptăm la un atac din partea Gerinilor! Ştiai?

— Parcă am auzit ceva de genul ăsta, recunoscu Blake.

Aruncă o privire uriaşului alian cate stătea în spatele lui ţinându-i în ceafă un pumnal cu lamă dinţată – mult veneratul *khalifi.*

— Ai detectat Gerini… sau ai auzit ceva despre ei pe Rhea? întrebă vocea.

— Nimic!

— Acum avem un trafic foarte aglomerat. Puteţi aştepta un pic?

Usq-Usq-Tweed căpătă o culoare purpurie şi agită un tentacul: Nu, categoric nu!

— Nu se poate, reacţionă Blake. Avem câţiva accidentaţi la bord care au nevoie urgentă de asistenţă medicală. Una dintre instalaţiile pentru trapez a cedat.

— Aşteaptă un moment.

O scurtă pauză, apoi vocea reveni:

— Bine, vă eliberez un culoar de urgenţă. Puteţi veni chiar acum.

Îi dădu direcţia, şi relevmentul care să-i ducă la hangarele cu alimente şi la spital. Blake îi mulţumi şi întrerupse legătura.

— Te-ai descurcat bine, spuse Usq-Usq-Tweed. Ai fost inspirat să invoci această urgenţă.

— Mi-ai dat foarte clar de înţeles că vroiai să fim introduşi imediat.

— Corect. Sincronizarea este totul. Flota principală a Gerinilor se află deja în hiperspaţiu. Vor apărea aici, gata de a ataca navele Ligii…

Privi la ceas, caraghios legat de mijlocul unui tentacul:

— … peste exact o jumătate de oră. Până atunci, noi vom lupta în zona fierbinte. Surpriza va fi totală!

— Sună destul de bine, murmură Blake.

— În raportul meu, am să menţionez atitudinea ta excelentă. Acum te poţi întoarce la oamenii tăi. Vă veţi relua poziţiile obişnuite pentru o deplasare de rutină şi veţi fi gata să-i ajutaţi pe luptătorii mei în caz că va fi necesar.

— În regulă! acceptă Blake.

Părăsi puntea şi intră într-unul din coridoare.

Comandantul Darfur îl aştepta în sala principală de mese. Părea destul de neliniştit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am luat legătura cu Point Bravo, îl informă circarul. Acum ne îndreptăm spre bază.

— Blestem! făcu Darfur scrâşnind din dinţi. Ce facem?

— Aşteptam momentul ăsta, îl linişti Blake. Gerinii se scaldă acum într-un fals sentiment de siguranţă. Cel puţin… aşa sper. Deja nu ne mai iau în considerare: noi suntem non-combatanţi. În ochii lor contăm mai puţin decât nişte viermi. Se aşteaptă să ne îngrămădim în sălile de mese, aşteptând neajutoraţi deznodământul.

— Şi altceva nici nu poţi face, constată Darfur. Mutanţii tăi din circ nu au nicio şansă împotriva experimentaţilor războinici Gerini.

— Noi, mutanţii, avem mereu un as sau doi în mânecă! Cunoşti toate poveştile despre capacităţile noastre deosebite?

— Mi-ai spus că nu erau decât minciuni răuvoitoare.

— Exact aşa le spunem tuturor. Există destulă ură împotriva noastră. Dacă s-ar cunoaşte întreg adevărul, ar începe prigoana.

— Şi care este adevărul?

— Vei vedea în curând. Şi va trebui să fii pregătit, comandante, pentru că vei juca un rol important în toate astea.

— Ce rol?

Blake zâmbi încăpăţânat:

— Deocamdată nu-ţi spun. S-ar putea să te alarmezi.

Darfur zâmbi şi el. Şeful circului era într-adevăr nebun dacă-şi închipuia că putea exista ceva care să înspăimânte un comandant din forţele Ligii Planetelor Libere.

***

Timpul părea să stea în loc, pe măsură ce *P.T. Barnum* se îndrepta încet spre poziţia Point Bravo. Circarii aşteptau... soldaţii Gerini stăteau pregătiţi la posturile lor. O linişte solemnă domnea peste navă, întreruptă doar de pulsaţia domoală a motoarelor. Trecând pe sistemul de intercomunicaţii al navei, Blake auzi o alarmă la stabilirea contactului vizual. Curând, în imaginea puternic mărită, puteau fi zărite navele Ligii şi în spatele lor o lume gălbuie învăluită de nori. Era planeta Bravo, care servea drept bază şi fortificaţie pentru acest sector.

***

— Nemernicule, îl apostrofă Darfur. Ăştia sunt gata să lovească în flota Ligii. Când ai de gând să vii cu surpriza aia a ta? Sau era doar o poveste de adormit copiii, ca să mă împiedici pe mine să acţionez?

— Te consideri prea important, comandante, replică Blake. Din nefericire, planul meu nu are nicio şansă de izbândă până nu încep ostilităţile. Am nevoie ca energiile lor cerebrale să fie prinse în bătălie, pentru a pune în aplicare planul pe care-l am eu în minte.

Chiar atunci, nava se cutremură dintr-un capăt în altul, şi avu o uşoară abatere laterală. Se simţi o importantă creştere a acceleraţiei, apoi se auzi un zgomot strident de metal – când Gerinii înlăturară camuflajul care ascundea amplasarea tunurilor. În curând, întreaga navă vibra din cauza torpilelor lansate şi a laserelor Gatling.

— Acum! strigă Darfur. Ce faci acum?

— Acum vom prelua comanda asupra navei, răspunse Blake aproape impasibil.

— Dar chiar tu ai afirmat că ăsta este un lucru imposibil! Ce ştiu oamenii tăi despre lupta corp-la-corp?

— Ai fi uimit dacă ţi-aş povesti cu ce am fost obligaţi să ne luptăm pe multe dintre lumile vizitate, căută să-l tempereze şeful circarilor.

— Bine, n-am nimic împotrivă, admise Darfur. Dar ai spus că asta ar fi o tentativă sinucigaşă. Ne vor omorî pe toţi!

— Cred că a sosit timpul să-ţi dezvălui secretul nostru, se îmblânzi Blake. Vezi tu, noi mutanţii avem un avantaj… Putem comunica telepatic.

Darfur îl privi fix, apoi se lumină subit:

— Deci puteţi ataca toţi odată!

— Exact.

— Dar după aceea…?

— Am eu planurile mele! Şi acum, comandante, fii amabil şi stai deoparte până când declanşez eu acţiunea.

Blake închise ochii. Darfur aproape că simţea efortul făcut de bărbatul din faţa sa, în încercarea de a-şi contacta telepatic toţi oamenii, indiferent unde se aflau pe navă. Blake ştiuse că planul trebuia pregătit cu grijă. Probabil că luase legătura cu toţi oamenii săi, spunându-le să fie pregătiţi pentru acest moment. Însă putea contacta *acum?* Telepatia se ştia foarte bine că era ceva incert…

Dinspre coridor se auzi un geamăt. Un geamăt inuman, transformându-se într-un gâlgâit. După care se întrerupse subit.

— Acum suntem gata! spuse Blake.

Scoase un blaster din centură şi-l înmână lui Darfur:

— Să înceapă spectacolul!

***

Gerinii, atenţi la posturile lor, ajunseseră în ultimele zile ale călătoriei să nu mai ia în seamă echipajul umanoid. Circarii păreau atât de inofensivi, atât de dispuşi să execute ordinele încât Gerinii fură luaţi complet prin surprindere. Brusc, într-o fracţiune de secundă, câteva încăierări

izbucniră la bordul navei, circarii repezindu-se simultan asupra Gerinilor.

În primul moment, totul era normal; în următorul, Gerinii se luptau pentru propria viaţă. Circarii, folosindu-se de armele aflate la îndemână, sau de cuţite şi bâte ascunse în costume, loviră deodată, simultan, cu o violenţă fantastică.

Mutanţii primiseră ordinele telepatic, de la Blake, şi la semnalul său acţionaseră la unison. Imediat ce un mutant îşi ucidea adversarul, se repezea să-şi ajute vecinul uman. Gerinii răspunseră sălbatic, însă fuseseră luaţi prin surprindere, într-un moment în care se aflau deja angajaţi în altă luptă, neaşteptându-se la un atac din spate. Sângele curgea pe podele, parte Gerin, purpuriu, parte uman, roşu. Unii dintre Gerini se strânseră laolaltă pentru a alcătui o baricadă. Dar chiar şi atunci, individualismul îi trădă: îşi abandonară refugiul luptând pe cont propriu, astfel încât fură doborâţi unul câte unul, hăcuiţi de către furioşii circari.

Blake şi Darfur alergară pe punte. Acolo, Usq-Usq-Tweed şi cei doi scutieri ai săi încercau să continue lupta cu Point Bravo şi în acelaşi timp să înăbuşe rebeliunea.

Usq-Usq-Tweed îl zări pe Blake.

— Câine! urlă el. M-ai trădat! Pentru asta ai să mori!

Îndreptă un pistol spre Blake. Acesta vru să se ferească dar Darfur trăsese deja. Un blaster nu se folosea aproape niciodată la bordul unei nave, de teamă să nu fie avariată. Însă el reglase distanţa şi era încrezător în posibilităţile sale. Îl făcu bucăţi pe comandantul Gerin care se năpustise înspre ei. Blake pusese mâna pe o altă armă, un proiector laser, şi tăia totul împrejur, cu un efect mortal.

— Fii atent cum umbli cu aia! strigă Darfur.

Laserul îl tăie şi pe ultimul războinic Gerin. Darfur reuşi să decupleze proiectorul înainte ca Blake să perforeze învelişul navei.

— Bună treabă! urlă el.

Se repezi la consola de comandă, dând la o parte din drum hălcile de carne Gerină.

— Acum trebuie să avertizăm flota şi să ne cărăm de-aici!

— Cred că este un pic prea târziu pentru aşa ceva, constată Blake.

Arătă cu degetul spre monitoarele-retrovizoare.

Mult în depărtare, dar apropiindu-se rapid, Darfur zări zeci de nave-sferă Gerine, ieşind din hiperspaţiu.

— Ce propui? întrebă Darfur.

— Ei cred că suntem în continuare de partea lor, se lansă Blake, expunându-şi schema de atac. Ne retragem până când ajungem în raza lor, apoi deschidem focul. Cu puţin noroc, flota noastră o să-şi revină din surpriză şi ne va urma.

Darfur râse, dându-şi seama cât de minunat era planul. Gerinii, prinşi în propria lor capcană! Calul Troian, care trebuia să deschidă drumul spre defensiva Pământului, va servi acum drept Cal Troian şi pentru adversari.

— Un plan măreţ, jubilă el, plimbându-şi degetele pe deasupra comenzilor computerului. Ai făcut-o, Blake! Le-ai rupt gâtul! Acum putem intra în mijlocul lor, ca să-i hăcuim niţeluş...

După care întoarse nava, repezindu-se înspre flota Gerină, care nu trăgea, crezând că Usq-Usq-Tweed şi războinicii săi aveau controlul asupra navei. Sistemul de comunicaţii punea neîncetat întrebări.

Darfur anunţă:

— Am intrat în zona în care putem trage asupra lor. Spune-le oamenilor tăi să fie gata pentru a deschide focul.

— Aici avem o problemă, bombăni Blake.

— Care?

— Oamenii mei nu ştiu nimic despre armamentul greu. Pot mânui o măciucă sau un cuţit la perfecţie, după cum ai observat, însă un tun laser sau o torpilă cu plasmă... habar n-au cu ce se mănâncă!

— Aaarrrhh! îşi ieşi din fire Darfur. Dacă nu ne putem apăra singuri, navele-sferă Gerine ne vor distruge înainte ca flota Pământului să ne vină în ajutor.

Zări de la platforma video câteva nave mici de atac lansate de navele-sferă.

— Ba nu, ne vom lupta cu ei, îl asigură Blake. Ne vom folosi de toate armele pe care duşmanul ni le-a pus cu atâta amabilitate la dispoziţie. Numai că *tu* le vei comanda pe toate.

— Dar cum? Nu-i pot instrui pe toţi, mi-ar trebui prea mult timp. N-avem nicio şansă.

— Cred că putem rezolva şi chestia asta prin intermediul telepatiei. Vei controla toate tunurile, Darfur, prin circuitul telepatic. Te putem lega la reţeaua noastră telepatică… dacă eşti dispus.

— Nu!

Ca mulţi alţi oameni, avea înrădăcinată frica de controlul mental. Ideea ca Blake şi mutanţii aceia să împartă mintea cu el… nu, era ceva de neadmis.

— Trebuie! insistă Blake. Este singura noastră şansă!

— Nu pot face una ca asta!

— Comandante, ar fi bine să-ncerci.

Darfur făcu o grimasă, apoi acceptă posac.

— Bine. Ce trebuie să fac?

— Încearcă să fii receptiv!

Închise ochii. Darfur îşi simţi creierul conectat cu ceva uriaş şi teribil. Rezistă preţ de o clipă, apoi făcu o sforţare pentru a ceda.

Avu un apăsător moment de ameţeală, în care i se păru că înnebuneşte. Apoi, deodată, imaginea îi deveni clară.

Însă acum nu mai privea prin propriii săi ochi. Era în capul lui Blake, privind la propria persoană… la Darfur!

— Bun! făcu Blake. Acum încearcă să acţionezi. Echipajul a fost prevenit. Preiei comanda.

Darfur preluă din nou controlul asupra propriei persoane, extinzându-şi sfera de conştiinţă. Se simţi ca şi cum ar fi traversat o zonă de întuneric. Apoi, dintr-o dată, avu o imagine printr-o sumedenie de ochi simultan. Cu repeziciunea gândului, era într-o grămadă de capete diferite în acelaşi timp. Încercă să pompeze cunoştinţele sale despre armamentul modern în toţi mutanţii, însă în cele din urmă descoperi că cel mai bine era să treacă dintr-o minte într-alta, preluând pentru un moment controlul,

ochind, trăgând, reglând, trăgând din nou pe măsură ce se apropiau de flota Gerină.

Gerinii ezitară, încercând să-şi imagineze ce se întâmplase cu schema lui Usq-Usq-Tweed. Apoi reacţionară violent. Darfur avea acum o altă treabă pe cap, nu numai aceea de a trage, ci şi aceea de a regla permanent scuturile suprasolicitate. Pentru el, totul deveni un dans nebunesc, numărul final dintr-un spectacol al groazei în care el trebuia să dea comanda de tragere, el trebuia să apese pe buton, şi tot el era, de asemenea, racheta năpustindu-se în spaţiu.

Monitoarele navei pâlpâiră, începând să-şi piardă imaginea. Darfur fu obligat să lase deoparte armamentul şi să-şi folosească toată atenţia pentru menţinerea scuturilor. Ştia că în orice moment putea interveni o cădere de tensiune care să anihileze eficacitatea scuturilor, lăsându-i expuşi rachetelor duşmane. Şi ceea ce îl deranja era că nici măcar nu putea răspunde la lovituri. Apoi îşi dădu seama că *răspundea* totuşi, pentru că torpilele cu plasmă treceau pe lângă el, distrugând navele Gerine, încercând să lovească în navele-sferă.

Echipajul învăţase să tragă… Din exemplul său? Imposibil! Şi, oricum, prea multe torpile se îndreptau spre Gerini. Cineva le venise în ajutor!

Se întoarse la platforma retrovizoare şi zări flota amiralului Van Dyne apropiindu-se cu repeziciune. Una dintre navele-sferă fusese distrusă, iar celelalte încercau să se furişeze din nou în hiperspaţiu.

***

— O manevră clasică, un Cal Troian, declară amiralul Van Dyne. Numai că tu ai întors-o împotriva lor. Ai transformat-o într-un *dric* Troian! Trebuie să te felicit, comandant Darfur. Am citit despre astfel de lucruri în istoria vechilor bătălii spaţiale, dar n-am crezut niciodată că am să trăiesc să văd una pe viu.

Se aflau în cabina de odihnă a amiralului, pe crucişătorul său, *Saratoga.* Navele flotei ieşiseră să cureţe acele unităţi ale Gerinilor care nu reuşiseră să se retragă la timp. *Barnum* supravieţuise, pârjolit şi deformat, pierzând aer

prin zeci de puncte, cu un sfert din circari morţi şi o altă treime suferind răni mai mult sau mai puţin grave.

— Domnule, răspunse Darfur, trebuie să vă raportez că am foarte puţine merite în această victorie importantă. Laudele i se cuvin în întregime lui Blake. A fost planul lui, iar circarii au suferit mari pierderi. Eu nu am participat decât la etapa finală.

— În lupta împotriva Gerinilor, vrei să spui? întrebă Van Dyne.

— Da, domnule. Am fost capabil să mă implic, datorită uneia dintre cele mai exotice arme pe care ei au adus-o la bord.

— Da, să ştii că mi-am pus şi eu întrebarea, observă Van Dyne. Cum au fost capabili acei mutanţi să mânuiască armamentul?

Darfur era pe cale să-i povestească lui Van Dyne despre contactul telepatic, însă se opri. Nu dorea să pună în pericol siguranţa precară a circarilor. Dacă s-ar fi răspândit informaţia că circarii erau telepaţi, aceştia puteau intra într-un mare bucluc.

— Am avut mult de alergat, domnule, minţi senin Darfur. Să ştiţi că au învăţat uimitor de repede.

Van Dyne părea gata să spună ceva, apoi se răzgândi. Figura sa brăzdată de riduri reuşi să zâmbească. Un adevărat eveniment!

— Important este că *am câştigat!*

— Vă mulţumesc, domnule. Ce se va întâmpla cu *Barnum*, cu Blake şi cu oamenii săi?

— Circarii au fost duşi deja la infirmerie. Vom face tot posibilul pentru a-i salva. Armurierii noştri vor repara nava. I-am oferit lui Blake un post de comandă în forţele noastre.

— Şi ce-a spus, domnule?

— Nu l-a interesat. Aşa-i cu mutanţii ăştia. Nu-ţi poţi da niciodată seama ce vor ei de fapt.

— Cred că aveţi dreptate, domnule. Probabil că se va întoarce la spectacolele lui de circ.

— Toate la vremea lor, zâmbi Van Dyne. De fapt, mi-a propus să-i readaptăm nava şi să-i dăm permisiunea de a

practica pirateria. Ar putea provoca multe stricăciuni în zonele neutre invadate de Gerini.

— Pare o idee bună, domnule, spuse Darfur. Este un luptător de prima mână… şi un foarte bun circar.

— Îţi place, nu-i aşa?

— La început nu mi-a fost deloc simpatic, însă e greu să nu-ţi placă un om cu care ai luptat alături.

— Aşa m-am gândit şi eu. Blake mi-a zis că ar avea nevoie de un ofiţer competent pentru a întreţine armamentul şi a-i antrena oamenii.

— O idee bună.

— Te-a cerut în mod special pe tine.

— Serios, domnule?

Darfur roşi de plăcere. Nu-şi putea imagina nimic mai plăcut decât a cutreiera spaţiul cu Blake şi circarii lui, în căutarea Gerinilor, pentru a-i ucide, însă imediat fu lovit de un gând.

— Ar fi o cinste deosebită, domnule. Dar mă tem că acest lucru ar trebui lăsat pe seama unui ofiţer cu ceva mai multă experienţă decât mine.

— Am discutat problema aceasta cu Blake, explică Van Dyne. A insistat să te aibă pe tine. A spus că ai şi un talent deosebit; unul care de obicei nu se găseşte printre ofiţerii armatei.

— Ce talent, domnule? întrebă Darfur contrariat.

— A spus că eşti făcut să devii un clovn de primă clasă. Acest talent va fi important dacă *Barnum* va îndeplini misiuni secrete la graniţa teritoriului ocupat de Gerini.

— A spus că sunt un clovn *bun,* domnule? întrebă Darfur complet derutat.

— A spus că *eşti făcut* pentru aşa ceva, accentuă Van Dyne. De ce? Te atrage meseria asta?

— Absolut deloc, domnule, pară copilăreşte Darfur. Însă îmi place ca ceea ce fac, să fac bine. Acum aş putea merge să discut cu Blake?

— Du-te! îl îndemnă blajin Van Dyne. Această misiune poate fi periculoasă. Dar îţi spun ceva… dacă aş fi cu o sută

de ani mai tânăr, aş da orice să mă aflu pe *Barnum,* alături de tine. Poţi pleca!

Darfur se grăbi să-l întâlnească pe Blake. Şi-aşa începură isprăvile nemaipomenite ale corsarilor de pe *P. T. Barnum.*

LIGA PLANETELOR LIBERE

La şase luni după distrugerea planetei sale, Mac a adunat laolaltă nave şi soldaţi din patru lumi. După victoria, de la Gemini, în numai câteva săptămâni, acest număr s-a triplat. Însă chiar şi aşa, Liga Planetelor Libere, care cuprindea planetele cele mai mari, cele mai bogate şi mai bine înarmate din regiunea Stelelor Îndepărtate, se încăpăţâna să lupte pe cont propriu.

Raidul executat de Gerini la Klaremont a semănat cu o misiune de recunoaştere. Una dintre cele mai mari probleme, pentru ambele părţi era descoperirea lumilor duşmane printre miile de planete nelocuite din această zonă foarte puţin densă a galaxiei. Se poate spune că principalul obstacol care-l împiedica pe Mac să-şi conducă forţele într-un atac decisiv de răzbunare împotriva Gerinilor era că nimeni nu ştia sigur unde se aflau aceştia. Desigur, oamenii şi aliaţii lor încercaseră să-i găsească, însă nu reuşiseră niciodată să capete certitudini. În această privinţă nu aveau decât o şansă; iar preţul plătit pentru această şansă era să lase câteva lumi la cheremul duşmanului.

Klaremont era o planetă dintre cele mai neobişnuite, chiar şi înaintea atacului Gerin. Pe ea se dezvoltaseră o mulţime de forme de viaţă aviană, excluzând aproape total celelalte specii. Majoritatea erau puternic colorate, iar limba lor vorbită avea tonuri melodioase. În jurul planetei se roteau patru sateliţi naturali, toţi activi din punct de vedere tectonic, care umpleau în fiecare noapte cerul cu imagini nemaipomenite. Toate acestea, combinate cu un climat ecuatorial blând, reuşiseră să facă din Klaremont o lume destinată divertismentului. De asemenea, pe această planetă se aflau moşiile celor mai bogaţi şi mai puternici demnitari din Liga Planetelor libere.

Ostilităţile au început atunci când o staţie orbitală a anunţat apariţia a trei nave-sferă Gerine (echivalente aproximativ cu nişte crucişătoare uşoare). Forţa de apărare locală era slabă, compusă din câteva nave de vânătoare

pilotate de poliţie şi ofiţeri de la vamă. Totuşi, au pornit la luptă sperând că prin număr, sau prin noroc, vor reuşi să îi distrugă pe invadatorii Gerini. Au fost chemate ajutoare, deşi ar fi fost nevoie de aproape o săptămână pentru ca acestea să sosească. Cu pierderi mari, defensiva locală a reuşit să anihileze o sferă de comandă Gerină, însă nu le-a putut împiedica pe celelalte două să evadeze în spaţiu.

Cererea de ajutor a fost trimisă atât lui Mac, ale cărui forţe se concentraseră în sistemul Gemini, cât şi Ligii. Unii au încercat să-l acuze pe Mac că a ignorat cu bună ştiinţă apelul din Klaremont. El a argumentat că nu era pregătit pentru luptă, forţele sale fiind în plin proces de organizare. Majoritatea istoricilor Ligii sunt de părere că el fusese dispus să sacrifice cei două sute de mii de oameni de pe Klaremont, sperând ca această pierdere să convingă liga de necesitatea unirii eforturilor în cruciada împotriva Gerinilor.

Gerinii s-au întors în număr mare. Forţele Ligii, răspândite pe lumi aflate la mare distanţă una de alta, au ajuns separat şi-au fost obligate să ducă o bătălie necoordonată. Forţele Gerinilor creşteau de asemenea în mod discontinuu, cel mai probabil din cauză că şi ei erau dispersaţi în căutarea lumilor ocupate de oameni.

Deşi majoritatea bătăliilor spaţiale se terminau în câteva ore cea de la Klaremont a durat mai mult de o săptămână, şi s-a sfârşit cu bine pentru oameni doar după ce Mac a sosit în ajutor cu flota sa. În timpul acelei săptămâni Klaremont a fost transformată dintr-un paradis într-un iad plin de cratere. Cea mai mare parte a locuitorilor planetei au fost omorâţi sau răniţi. Printre ei se aflau familiile a mai mult de jumătate din Consiliul Ligii. Chiar şi atunci, politicienii Ligii au avut reţineri în a se alătura lui Mac, pe care, pe bună dreptate, îl considerau un fanatic. În săptămânile de după victoria de la Klaremont, Mac a dus război nu cu nave şi marinari, ci cu articole în presă şi cu propagandă. A întreprins turnee în fiecare planetă a Ligii ducând o campanie mai aprigă decât orice politician.

VOLUNTARI

de Jody Lynn Nye

— HAI, ZÂMBEŞTE! se făcu auzit Vinson.

Vinson era cameramanul de la trivideo şi se adresa sergentului Barlow:

— Trebuie să arăţi că ai încredere în tine. O să-i faci praf pe ticăloşii ăia de Gerini! Arată-mi că ai încredere în tine!

Ce-oi fi căutând eu aici? gândi Barlow arborând o grimasă care-i plăcu lui Vinson. Sergentul era un bărbat îndesat, musculos, cu fălci puternice ca de buldog. Se ghemuia prin tufişuri, cercetând – după părerea lui – cea mai fetidă mlaştină din univers. *Te-ai oferit voluntar, idiotule! Când au cerut voluntari pentru o misiune specială, ai rămas în rând şi i-ai lăsat pe ei să propună: „Tu… Tu. Şi tu.“*

Acum nu mai aveau neastâmpărul ăla de dinaintea bătăliei. Nu, acum se părea că au trac. Nu era chiar cea mai indicată stare de spirit pentru un soldat. Barlow îl blestemă pe căpitanul Avix pentru că fusese de acord cu un proiect atât de cretin: acela de a face un film pe viu despre o bătălie, pentru a fi trimis celor de-acasă.

„Avem nevoie ca Liga Planetelor Libere să ni se alăture“, se scuzase Avix în faţa „voluntarilor”. „Sprijinul lor nu este atât de substanţial pe cât ne-am dori… pe cât avem nevoie. Filmul ăsta va face o publicitate bună, va arăta că strângem rândurile pentru a nimici Ameninţarea Gerină.“ Cei de la mass-media aveau câteva clişee preferate şi le foloseau cu încăpăţânare.

Tracul trebuia eliminat. Necesitatea unui astfel de atac era falsă, iar diferenţa principală dintre această misiune şi una reală consta în modul de alegere a echipei. Căpitanul Avix trecuse pe lângă rândurile de soldaţi fiind însoţit de un civil subţirel, apatic, care aproba sau scutura din cap ori de câte ori îi privea căpitanul. În cele din urmă formară echipa. Numărul oamenilor era bine ales, însă nu şi specialităţile lor. Barlow o ştia, ştia şi Avix. Dintre soldaţii împrăştiaţi în spatele lui printre ferigi, foarte puţini mai lucraseră mai

înainte cu el. Aflase despre ei de-abia în navetă. Erau buni luptători. Niciunul nu avea răni vizibile sau proteze. Producătorul – cel care inspectase trupele alături de Avix – alesese băieţii şi fetele care arătau *bine;* era *bine* pentru imagine, gândise el, probabil. Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost suficient, li se interzisese să poarte costume blindate. Din cauză că nu *ieşea bine* imaginea, ascundeau omul.

Sergentul mai avea o nelinişte: lipsa rănilor putea însemna lipsa de experienţă în lupte. Desigur, un om din lumea spectacolelor nu se sinchisea de aşa ceva.

„Perfect adevărat”, răspunsese Vinson întrebărilor lui Barlow, în timpul drumului spre Skylark. „Pentru filmul ăsta, nu vrea decât *shayna punim.* Pe tine te-a ales tot pentru felul în care arăţi. Ai o înfăţişare dură, de şef nemilos. Inspiri încredere.“

„Pe toţi zeii, pe ăştia nu-i interesează să ne întoarcem teferi acasă?“

Vinson ridicase neajutorat mâinile: „Vor să vadă o victorie. Aduce o publicitate mai bună decât o pierdere. Cel puţin, de data asta nu trebuie să te împiedici de un tânăr locotenent. Tu comanzi. Dacă cineva poate transforma un grup eterogen ca ăsta într-o unitate de luptă, în treizeci de minute, acela eşti tu. Ascultă, sergent, şi eu am fost soldat, însă m-au lăsat la vatră. Acum mă ocup de treburi din astea. Majoritatea echipamentului meu este încorporat în costum, aşa că nu am de cărat bagaje suplimentare. Nu-ţi stau în cale şi, dacă am să fiu rănit, ştiu unde îmi este trusa medicală. Tu fă ceea ce trebuie să faci, iar eu voi înregistra totul pentru băieţii de-acasă.“

„N-aş vrea ca ai mei să mă vadă în filmul ăsta pentru ultima oară“, mormăise soldatul Hotchkiss în microfonul căştii sale, către colegul alăturat, Pete Omaya, care stătea în poziţie de tragere la un metru depărtare.

Vinson auzise comentariul şi zâmbise. Avea părul scurt, grizonat, şi o faţă uscată, brăzdată de câteva riduri fine. Nu i-ai fi dat decât treizeci şi ceva de ani: „Asta depinde de tine, fiule! Eu nu fac ştirile! Eu doar le înregistrez. Tu fă ce-

ţi spune sergentul şi-ai să te întorci teafăr acasă." Hotchkiss roşise, iar Omaya zâmbise maliţios în guler.

Barlow se simţise flatat. Se întrebase dacă nu cumva Vinson încerca astfel să-i alunge tracul. Probabil că pe vremuri fusese un bun ofiţer.

***

Acum Barlow stătea întins în mocirlă, zâmbind pentru aparatul de filmat. Cameramanul stătea ceva mai încolo, rostind comentariul în microfon. Înţelese neliniştea celorlalţi. Dacă misiunea nu avea o configuraţie bine echilibrată pe specialităţi, şansele lor de a ieşi teferi de aici scădeau dramatic; *ştiau* că nu exista o configuraţie echilibrată, indiferent cât de dispuşi erau să coopereze unul cu altul. Cel mai bun cercetaş al său fusese lăsat la bază. Nu arăta destul de bine pentru video, presupuse Barlow. Minkus avea o faţă ca de papagal, însă era dotat cu un simţ special, care îi spunea unde stă ascunsă artileria Gerină şi unde îşi aveau puşi senzorii. Barlow trebuia acum să se descurce cu caporalul Scott, care avea mult mai puţină experienţă însă era foarte drăguţă.

Ascunsă la cincisprezece metri depărtare în desişul ecuatorial, Scott îi dădu alarma prin microfonul căştii. Plutonul trecuse de cercul defensiv exterior şi înainta în grupuri de câte trei sau patru. Scott determinase distanţa până la cercul defensiv interior. Îi spuse că în locul cercului defensiv exterior, Gerinii îngropaseră un fir, formând un fel de inel la care ataşaseră câţiva senzori. Harta topografică pe care i-o pasase prezenta un teren neregulat, înţesat cu capcane. Însă ambele măsuri de precauţie – senzorii şi capcanele – păreau mai degrabă destinate a speria animalele indigene. Probabil că Gerinii nu se aşteptau la un atac. Apoi Barlow recunoscu amprenta termică a unei arme laser automate, mult în depărtare.

Fiind creaturi ale apelor, Gerinii se adăposteau în terenurile cele mai joase şi mai umede. Trupa sa risca să fie atacată dacă mai rămânea mult timp în tufişuri, însă Barlow nu vroia să-şi dezvăluie poziţia înainte de a fi obligat să plece de-acolo. Dacă începeau să se mişte, Gerinii îi puteau

observa şi număra – că doar nu erau idioţi – şi prinde într-o capcană.

Barlow îşi pierdu repede interesul în penetrarea perimetrului Gerin. După invazia Meduzelor, pe suprafaţa Skylark-ului nu mai rămăsese nicio fiinţă umană în viaţă, niciuna. Flota oamenilor ar fi trebuit să arunce bombe neutronice *prin* mlaştini până la dispariţia tuturor Gerinilor. Chiar şi la Cartierul General, toată lumea ura ideea acestei misiuni. Poate chiar de aceea nimeni de acolo nu fusese angrenat în operaţiune. Cu excepţia Omniprezentului Smith.

Barlow ştia care era primul nume al caporalului Smith, însă „Omniprezentul" părea să i se potrivească mai bine. Niciun alt subofiţer nu păruse a fi în mai multe locuri în acelaşi timp… mai ales în acele locuri în care *nu* trebuia să fie. A fost primul cadet despre care s-a aflat că fusese la băutură în oraş, atunci când sergentul său ar fi putut jura că-l văzuse dormind în bunker… în plus, două doamne, aflate în colţuri opuse ale oraşului, au pretins fiecare că au făcut dragoste cu el în acea noapte.

Smith era foarte mulţumit de prezenţa regizorului. Îşi întorcea din când în când vizorul spre cameră, afişând o expresie greţos de nobilă sau un zâmbet încrezător. Când Barlow dăduse ordinul de înaintare, Smith se aruncase pe burtă şi pe coate chiar în faţa lui Vinson, începând să se târască. Barlow nu-şi făcea probleme în privinţa lui Smith; tipul era un veteran, participase la multe campanii. Doar că-i necăjea pe toţi cu înfumurarea lui.

Bruiajele intrară în funcţiune şi oamenii trecură dincolo de linia senzorilor. Scott îi transmise printr-un clic rapid că senzorii Gerini nu le detectaseră prezenţa. În interiorul perimetrului, umiditatea crescu brusc. Pământul de sub picioare era saturat de apă şi spongios. Echipaţi complet de luptă, purtând sisteme de comunicaţie şi raniţe, oamenii lăsau urme adânci, ovale, care se umpleau cu apă înainte ca următoarea cizmă sau următorul cot să atingă pământul. Senzorii olfactivi ai lui Barlow îi aduseră o undă de miros umed, de mlaştină, care-i strâmbă nările. Deocamdată nu

se vedea niciun semn că Gerinii ocupaseră o poziţie defensivă. Comandoul ajunsese la cincisprezece metri depărtare de inelul interior. Meduzele credeau probabil că acea linie defensivă le asigură protecţia.

Marinarii se conduceau după deviza: „Fă ceea ce trebuie şi după aia cară-te imediat!“ Chiar dacă misiunea era idioată, aveau totuşi la ei un explozibil nou, puternic, de profunzime, proiectat special pentru a fi folosit împotriva bazelor Gerine. Trebuiau să-l testeze. Cilindrii care adăposteau încărcătura explozivă erau mici ca o creştere a preţurilor şi grei ca povara păcatului, dar provocau o explozie foarte puternică atunci când erau expuşi unui psi corect. Barlow era foarte curios să vadă ce efect aveau aceste încărcături pe terenul de luptă. Orice şmecherie care le putea uşura misiunea însemna un punct câştigat. Însă considera că nu era potrivită purtarea echipamentelor grele de artilerie într-un exerciţiu cu caracter publicitar. Principalul neajuns o reprezenta perechea de cilindri ai încărcăturilor ce se rostogoleau în bagaje, dezechilibrând soldaţii care le purtau. Mai devreme, după ce aproape se prăbuşise peste o mină de teren parţial vizibilă, unul dintre oameni se plânsese prin reţeaua de comunicaţii despre acest neajuns. Barlow lătrase rapid spre el, închizându-i gura.

Omniprezentul căra un aruncător de mine ale cărui cartuşe le umpluse cu pudră de sare şi alaun. Ceilalţi aveau şi ei ceva specialităţi de-ale lor, pe care în mod normal nu ar fi avut permisiunea să le poarte, însă aceasta era o misiune specială. Barlow îşi spuse că dacă tot îşi riscau viaţa pentru o cauză stupidă, măcar să o facă distrându-se. El însuşi, pe lângă armele de foc regulamentare, baionetă şi sabie, purta un cuţit cu lamă ascuţită ca briciul într-un buzunar metalic al raniţei.

Continuară să se târască pe burtă prin grămezile de vegetaţie putrezită. Mirosurile deveniră şi mai greu de suportat pe măsură ce se apropiau de perimetru. În cele din urmă, Barlow trebui să renunţe la senzorii olfactivi. Oricum, nu-i puteau da informaţii utile. Unora le veni să vomite.

Până şi atmosfera le era duşman! Chiar şi cu senzorii olfactivi dezactivaţi, aerul filtrat era prea umed, înceţoşându-i vizorul. Casca avea o instalaţie de condiţionare a aerului şi o puse în funcţiune. O dată cu aceasta, multe dintre mirosurile fetide aveau să fie eliminate.

La est, printre copaci, îşi făceau apariţia zorile, trimiţând ace de lumină prin frunzişul abundent de deasupra. O rază de soare străluci puternic pe *head-up-display,* şi preţ de câteva clipe nu mai reuşi să citească datele telemetrice. Scott răspunse întrebării sale, transmiţând printr-un clic că se aflau la doar un metru şi jumătate depărtare de linia defensivă principală. Ţintele ei fuseseră localizate încă din momentul în care-şi făcuseră apariţia la orizontul planetei. Signatura fierbinte a armelor laser din copaci arăta că Meduzele ştiau de venirea lor, însă nu se încumetau să iasă la atac. Preţ de câteva momente, sergentul speră că nu existau prea mulţi combatanţi în Bază. Asta ar fi dat oamenilor săi şanse mai mari de supravieţuire. Gerinii luptau întotdeauna în formaţii de câte trei. Doi învăţăcei încadrau un războinic experimentat, care ducea greul atacului. Dacă războinicul era omorât, învăţăceii deveneau victime uşoare.

Loviturile laser sunt silenţioase şi invizibile cu ochiul liber. Dacă senzorii căştii nu sunt selectaţi pe infraroşu şi dacă nu priveşti spre locul respectiv în scurta perioadă de timp – de ordinul milisecundelor – în care se trage, poţi foarte bine să nu vezi atacul. Ecranul lui Barlow afişă o linie roşie trecând printre lianele verzi-negre. Imediat se auzi strigătul lui Scott:

— Păzea!

— Rostogoliţi-vă! zbieră Barlow în reţeaua de comunicaţie.

Pământul erupse în faţa lor, iar vegetaţia încasă loviturile, sărind în aer. Micul ecran de sub vizor afişa deja starea costumului unuia dintre oamenii săi. Piciorul fusese lovit de o rază laser. Fasciculul nu distrusese integritatea

costumului, însă căldura prăjise circuitele scutului şi în mod sigur ridicase temperatura în interior.

— Retragerea! Răspundeţi cu focuri! Vreo arsură, Clarke? strigă el.

Plutonul se conformă prompt. Laserele desenau linii în mocirla din faţa lor, ridicând stropi fierbinţi. Se retraseră cu toţii zece metri, apoi laserele Gerine îşi încetară brusc atacul.

— Nu, domnule, răspunse marinarul în microfon. Nimic grav. Însă mi s-a făcut cam cald.

Barlow atinse un buton cu obrazul, pentru ca întreg plutonul să aibă acces la frecvenţa sa:

— Raportaţi dacă este cineva rănit.

Câţiva se plânseră de arsuri ale costumelor, însă numai doi fuseseră răniţi de barajul laser. Unul nu-şi mai putea simţi mâna stângă, iar celălalt fusese ars pe spate… În viitorul apropiat nu le prea putea fi de ajutor. Din fericire, fibra cristalină aflată pe stratul exterior al costumului preluase cea mai mare parte a loviturilor.

— Camera aia a ta are filtre pentru infraroşii? îl întrebă Omniprezentul pe cameraman. Altfel, ai să ratezi toată distracţia.

— Linişte în radio! strigă Barlow la secundul său. Toate unităţile laser sunt încă intacte! Unde se află?

— Le-am localizat, domnule! interveni Scott. Trei amplasamente laser în imediata apropiere. Ridicătura de teren dinspre vest ne apără de laserele din acel sector. Nu le pot vedea, nu am decât amprentele lor termice.

Scott îi trimise harta; laserele duşmane erau reprezentate prin puncte roşii.

— Sunt prea împrăştiate ca să le ţintim ca lumea şi lovesc cu o putere nemaipomenită, se plânse Barlow. Meduzele alea nenorocite probabil că au un generator nuclear zdravăn. Kaun, Smith, doborâţi-le! Aruncaţi copacii în aer!

— N-o să iasă cine ştie ce pe video, observă timid Vinson, gata-gata să-şi trădeze emoţia.

Smith se aşezase în poziţie de tragere, armându-şi aruncătorul de mine.

— Te-a întrebat cineva ceva? răspunse Barlow peste umăr, puţin arogant, puţin sarcastic.

După care se făcu roşu până-n vârful urechilor, dându-şi seama că remarca sa fusese înregistrată pe disc şi toţi şefii aveau s-o vadă.

Vinson zâmbi prin vizor, înţelegând stânjeneala sergentului, şi atinse partea laterală a căştii:

— Am şters deja porţiunea asta, sergent, îmi pare rău. Bănuiesc că nu vrei să tragem o dublă, nu-i aşa?

Încă o dată, înălţă partea mobilă a videocamerei sale, un cilindru micuţ.

Imaginându-şi o campanie nesfârşită de misiuni inutile, Barlow se înspăimântă, trădându-şi gândurile:

— Nu cred că vor îndrăzni să ne trimită din nou într-o porcărie ca asta!

— Putem să dăm un spectacol în toată regula, se oferi Smith, ridicând aruncătorul de mine. Kahn şi cu mine am câştigat medalii de trăgători de elită.

— Bine! Da' terminaţi-vă mai repede treaba, şuieră Barlow. N-am chef să-mi petrec restul vieţii pe-aici!

Dinspre Scott, ascunsă în tufişurile din stânga, apăru Kalin, târându-se pe coate şi genunchi, ţinând cu grijă aruncătorul de mine în sus, ca să nu-l murdărească de noroi. Era un bărbat subţirel, cu faţa ascuţită. Purta în raniţă una dintre încărcăturile explozive experimentale. Se aşeză lângă Smith.

— Şi-acum ce trebuie să facem? întrebă el cu interes. N-am mai apărut niciodată la trivideo.

Vinson intui probabil starea de spirit a lui Barlow, astfel încât se grăbi să răspundă:

— Nimic special. Distrugeţi amplasamentele, ca şi când eu n-aş fi aici.

Barlow numără până la zece, după care expiră şi dădu din cap spre cei doi marinari.

Amprentele termice arătau că laserele defensive reveniseră la starea de alertă, însă dacă nu detectau ţinte,

nu erau cu adevărat active. Kalin ridică din umeri şi îşi alese o poziţie de tragere cu faţa în jos, lângă Smith, care reglase deja distanţa.

— La comanda „foc"… FOC! zbieră Barlow.

Loviturile explozive spintecară frunzişul de deasupra, îndreptându-se spre două dintre amprentele termice şi împrăştiind sfere de foc însoţite de un zgomot asurzitor.

— Ce porcărie! strigă Kalin.

Văzu prin senzorii în infraroşu fasciculele laser năpustindu-se direct spre el, crestându-i o dunga fumegândă pe mânecă.

— Credeam că am ieşit din raza lor de acţiune.

Bătu cu mâna peste dunga făcută de laser şi-şi scufundă mâneca într-o groapă cu noroi, pentru a o răci.

— Asta probabil că este de tipul celor care trag spre poziţiile din care vin loviturile, lansă Smith o presupunere. Cred că ai ratat, Kalin. Vezi copacul ăla? Dă-te vreo zece metri în spatele lui şi mai trage o dată.

Ascultător, celălalt marinar se rostogoli spre copac şi ţinti spre frunzişul în care credeau că se afla echipamentul laser. Privi înspre Smith, care încuviinţă din cap… Trase. Barlow văzu pe ecranul său că lovitura lui Kalin explodase la câţiva milimetri *sub* centrul ţintei. Imediat după aceea, copacul în spatele căruia se ascunsese Kalin fu asaltat de fascicule de culoare roşu-aprins. Smith se ridică şi trase din picioare, de pe umăr, spre laser. Lovit din plin, acesta explodă, răspândind prin aer o mulţime de fragmente. Apoi se făcu linişte.

— S-a terminat? întrebă Barlow prin microfon.

Ultimele ecouri ale exploziei se stinseră.

— Mai era o a treia amprentă termică. De ce nu trage în noi?

— Am analizat-o, domnule, spuse Scott din spatele unui tufiş cu frunze late. Nu este laser. Este o cameră video.

— Măi să fie! Uite că fac şi ei un film pentru cei de-acasă! exclamă Barlow. Haideţi, înainte!

Din dreptul şanţurilor fumegânde lăsate de lasere, terenul continua să coboare. Barlow ordonă tuturor, răniţi

sau nu, să înainteze. Ascunse printre grămezile de frunze putrezite, liane groase se agăţau pe neaşteptate de picioare sau de echipamentul greu, pe măsură ce se îndreptau spre fortificaţiile Gerine. Ajunseră la o albie secată de râu, umplută cu frunze, care cobora cu o pantă constantă de şaizeci de grade.

Barlow simţea cum moralul începea deja să scadă. Nu numai Vinson îi înregistra, ci chiar şi *duşmanul.* Nicio misiune la care luaseră parte până acum nu fusese atât de atent supravegheată. Scott identifică alte două sau trei camere video suspendate în copacii din calea lor! Kalin le distruse cu lovituri dibace, venind în urma ei. Un pârâiaş neaşteptat care le ieşi în cale umezi echipamentul unuia dintre răniţi; circuitele săriră în aer cu scântei puternice şi contactul audio deveni intermitent.

— Mergem mai departe! ordonă Barlow.

Înaintară prin umezeala provocată de pârâiaşe, dând la o parte plantele de culoare verde-greţos care le cădeau pe vizoare şi pe umeri. Strigătul puternic al unei creaturi răsună în liniştea care până atunci fusese deplină; toţi marinarii aveau sunetul dat la maxim, astfel încât zgomotul aproape îi asurzi. Ca la un semnal, celelalte animale şi păsări ale mlaştinii începură să strige pe limba lor, scoţând sunetele cele mai ciudate. Să fi însemnat asta că ajunseseră în preajma duşmanului?

Brusc, intrară într-un luminiş.

— Aici este, domnule, spuse Scott.

Veni în urma lui, ţinându-şi harta de teren larg deschisă. Omniprezentul îşi făcu şi el apariţia, urmat de Vinson care filma totul.

— Aici este?… Ce este aici? întrebă Barlow, neîncrezător.

— Baza. Tabăra lor.

— Şi Gerinii unde sunt? Credeam că locul ăsta va fi plin de combatanţi.

Scott ridică din umeri:

— Telemetrul localizează aici forme de viaţă cu caracteristici asemănătoare Gerinilor.

Ceilalţi marinari se înghesuiră în jurul lor. Barlow le făcu un gest să stea deocamdată la fereală, în tufişuri. Până una-alta, dorea să facă o inspecţie.

Luminişul nu arăta cine ştie ce, nici ca bază militară, nici ca spaţiu pentru divertisment, nici ca loc în care să merite să mori. Arăta ca o groapă în care să arunci florile de birou, uscate. Peste tot te împiedicai de papură subţire, elastică, galbenă, înaltă până la brâu. Dedesubt, solul clipocea de umezeală, îngreunând mersul. Frunze uriaşe, ca nişte limbi, se tolăneau obscen peste bolovanii acoperiţi cu muşchi şi peste buturugile putrezite. Deloc potrivite cu ambianţa, flori albe, deosebit de frumoase, creşteau în unele porţiuni mari, de un verde strălucitor. Barlow ştia că sub crusta de alge groasă de un centimetru se afla apă, insecte de mlaştină îi bâzâiau strident în urechi. Plantele nu reuşeau să ascundă o trapă construită din plastic extrudat. Puteau pătrunde prin ea, însă cel mai sigur era să o arunce în aer. Undeva în lateral se afla sistemul energetic, o cutie micuţă, care scotea un zumzet de-abia auzit. Barlow ridică privirea. Pentru prima oară reuşea să zărească cerul. Însă nu pierduse nimic. Avea o culoare gri-purpuriu şi era aproape în întregime acoperit de nori. Încercă să facă un pas mai departe şi descoperi că intrase în mocirlă până la genunchi.

— Peste tot sunt urme, îi şopti Scott.

— Deci, unde sunt? întrebă Barlow.

— În baltă, domnule!

Balta era o masă mare de apă stătătoare, acoperind mai mult de jumătate din luminiş. Suprafaţa ei era perfect netedă, cu excepţia micuţelor cerculeţe produse de insectele care veneau în contact cu ea. Din centru ieşea un promontoriu stâncos neregulat, ca un recif. Scott îşi consultă din nou bancul de detecţie, apăsând un buton aflat pe suprafaţa translucidă.

— Am numărat douăzeci şi unu de Gerini… Da, confirmat!

Douăzeci şi unu… Tot atâţia erau şi ei. Barlow se întrebă dacă nu cumva căpitanul Avix cunoscuse numărul exact al duşmanului atunci când îşi alesese voluntarii. O luptă unu-

la-unu poate că părea foarte frumoasă în filme, însă aici, în condiţii reale, se putea solda cu multă vărsare de sânge. Încă o dată, îi blestemă pe şefi pentru că-i trimiseseră într-o misiune atât de stupidă.

— Kalin, pregăteşte-te să arunci o încărcătură de profunzime, ordonă el furios.

— Ăăă, domnule, răspunse şovăielnic Kalin, nu ne-au dat nimic altceva. Arma este prea nouă; încă n-au proiectat un lansator.

— Atunci du-te şi arunc-o *tu* în apă, soldat! zbieră Barlow.

Vinson puse un genunchi jos şi îşi fixă obiectivul camerei pe umăr, urmărindu-l pe Kalin care lipăia prin papură. Sute de creaturi de mlaştină, deranjate, începură să danseze în jurul său, scoţând sunete ascuţite. Luat prin surprindere, Kalin îşi pierdu echilibrul şi scăpă încărcătura grea în iarbă. Fiecare îşi ţinu răsuflarea şi se lipi de pământ, protejându-şi căştile. Încărcătura nu explodă. În timp ce Barlow înălţa priviri rugătoare spre cerul înnourat, Kalin recuperă bomba şi traversă restul drumului până la baltă, aureolat de insecte. Aruncă o privire peste umăr, aşteptând ordinul, însă ochii nu îl căutau pe Barlow, ci pe Vinson.

— Arunc-o! ordonă sergentul, încercând să-l ignore pe omul de la trivideo aflat la picioarele sale.

Kalin duse braţul în spate şi-apoi aruncă cilindrul spre apă.

O mulţime de tentacule sparseră suprafaţa apei. Unele se grăbiră să apuce cilindrul, însă nu reuşiră. Trei tentacule îl apucară pe Kahn, trăgându-l sub apă. Câţiva Gerini răsăriră din baltă, rostogolindu-se hotărâţi spre oamenii lui Barlow. De fapt, nu se rostogoleau, nici nu mergeau, nici nu se târau, ci mai degrabă executau o combinaţie între aceste trei mişcări. Nu există o expresie care să redea în termeni umani forma lor de deplasare.

— Kalin! strigă Barlow.

Apoi trecu pe comunicaţiile radio:

— Kalin, răspunde! Circuitul tău de recirculare a aerului respirat funcţionează?

— Domnule sergent, am fost prins de o triadă Gerină. Pot să respir, nu am probleme în privinţa asta. Am cuţitul şi un pistol laser, însă războinicul din faţa mea este şi el înarmat la fel, iar două dintre picioarele lui sunt prevăzute cu gheare metalice. Nu mă pot retrage foarte mult, din cauza scutierilor. Stai, zăresc undeva încărcătura de profunzime. Încă nu a ajuns la fundul apei...

Vocea lui Kalin se întrerupse brusc. În mijlocul bălţii se ridică o bulboană clocotindă, făcând zgomot ca la lansarea unei rachete. Valuri de apă fetidă împroşcară, plutonul şi pe Gerini, doborându-i pe toţi, pe unii de pe picioare, iar pe ceilalţi de pe tentacule. Barlow se rostogoli însă nu se ridică, cerându-le celorlalţi să deschidă focul asupra triadelor Gerine care se îndreptau spre ei.

Oameni şi Gerini se căutau cu focuri laser printre apa şi bucăţile de piatră care cădeau din aer. Barlow îşi dădu seama că stând cu panta în spate, el şi ai lui erau dezavantajaţi. Nu profitaseră să-şi aleagă o poziţie avantajoasă, iar asta era o greşeală care-i putea costa pe toţi viaţa. Sub focurile de acoperire trase de două triade şase Gerini, cu războinicii mult în faţa scutierilor, se apropiară de ei. Barlow le ordonă lui Hotchkiss, Omaya, Ivorse, ca şi altor trei, să înceapă lupta cu primul trio Gerin.

Meduzele se unduiau spre oameni într-un mod graţios, hipnotic, precum un copac în bătaia vântului. Un soldat putea fi uşor ucis dacă-l fura priveliştea. Aceşti Gerini erau îmbrăcaţi în costume cu opt tentacule, construite dintr-un amestec de cauciuc, de culoare maron strălucitor. Din unduirile suplimentare, Barlow îşi imagină că majoritatea costumelor fuseseră umplute cu apă, pentru a proteja carnea Gerină la contactul cu aerul. Apa mai constituia, de asemenea, un al doilea strat protector în faţa unei mine sau unei lovituri laser. Asta însemna minimum trei lovituri, în loc de două, pentru a ucide: una pentru a perfora costumul şi a permite apei să se scurgă, una pentru a răni şi cealaltă pentru a termina treaba.

Ochii mari, neastâmpăraţi, îi priveau pe oamenii lui Barlow prin vizoarele rotunde. Peste tot în jurul sergentului,

compania îşi despacheta armamentul special. Arme interzise de Convenţia Jupiter erau acum scoase din rucsaci şi raniţe. Barlow aruncă peste umăr o privire rapidă, curioasă, apoi se concentră din nou asupra luptei. O femeie înaltă, pe nume Ricci, dispăru din luminiş ducând cu ea o bobină de fibră sintetică.

Hotchkiss părea nervos. Ratase prima lovitură cu aruncătorul de mine. Camaradul său deschise focul cu o puşcă laser, trasând o dungă vizibilă de-a lungul „gâtului“, pe costumul primului războinic Gerin. Materialul era mai dur decât estimase Barlow. Apa curgea încet pe genunchii creaturii ghemuită în papură, însă fasciculul nu tăiase decât superficial materialul costumului. Hotchkiss armă din nou şi trase, însă triada era deja peste ei. Războinicul îl dădu la o parte din cale, împingându-l în braţele scutierilor săi. Un tentacul cu vârf de oţel pătrunse prin costumul lui Omaya şi ieşi, lăsând în urmă sângele să se prelingă. Soldatul coborî stupefiat privirea, după care se prăbuşi. Hotchkiss scoase un urlet şi făcu o gaură mare în capul scutierului care-l ţinea prizonier. Se zbătu să scape din tentaculele lipsite de vlagă şi încercă să-şi facă drum până la cadavrul prietenului său.

— Soldat Hotchkiss, fii atent ce faci! strigă Barlow.

Ţinti şi trase, propulsând o încărcătură explozivă exact în vizorul celui de-al doilea asistent Gerin, care era gata-gata să-l perforeze pe Hotchkiss cu un tentacul – la fel cum păţise şi prietenul său. Se auzi o clipoceală îngrozitoare, un zgomot sfâşietor, şi Gerinul căzu ca un sac plin cu rufe murdare, cea mai mare parte a capului fiindu-i aruncată deja în aer. Marinarul se îndreptă clătinându-se spre pâlcul de papură şi se aşeză direct în nămol, evident în stare de şoc. Între timp, ceilalţi patru îl uciseră pe războinicul rămas neprotejat. Barlow şi restul traseră focuri de acoperire pentru retragerea lor şi-a lui Hotchkiss, care acum nu se mai vedea. Lupta de-abia începea. În spatele lor, Vinson înregistra totul.

Barlow comandă unui alt grup de oameni să atace a doua triadă. Scott îşi împachetase echipamentul de telemetrie şi

trăgea acum asupra trio-ului Gerin din stânga. Arma ei arunca gloanţe de formă hipodermică, destinate a perfora materialele mai uşoare, cum ar fi cauciucul sau izolaţiile, sau carnea, după care explodau la contact. Unul dintre Gerini avea o rană caracteristică pe corp, imediat sub zona torsului. Carnea, expusă vederii, alterna între roşul furiei şi verdele suferinţei. Două dintre tentaculele sale aplicară o pânză albă pe rană, în timp ce alte două trăgeau aiurea asupra grupului cu fascicule energetice. Omniprezentul îi explică amabil camermanului:

— Vezi, într-o luptă unu-la-unu, omul are şanse mai reduse să-l învingă pe Gerin – ştii, ăştia au mai multe mâini…

Introduse două încărcături diferite ca volum în aruncătorul de mine.

— Însă cu o combinaţie corectă, continuă el, îi poţi da jos de pe picioare… Uite, aşa!

Îşi puse arma pe umăr, ţinti şi apăsă pe trăgaci. Încărcătura cea mică lovi costumul cauciucat al Gerinului – în partea superioară. Acesta opri rafalele adresate marinarilor şi încercă să aprecieze paguba produsă, expunând lui Smith puţin din partea de jos a corpului. Cu un strigăt de triumf, acesta trase. Încărcătura cea mare lovi Gerinul în plin, în partea de jos, proiectându-l în aer. După ce căzu din nou la pământ, Meduza întinse toate cele opt tentacule, spasmodic, le strânse şi rămase nemişcată.

— Smith, păstrează-le pentru ţinte, mormăi necăjit Barlow.

În urechi încă îi mai răsunau strigătele de moarte scoase de câţiva dintre marinarii săi, care fuseseră scoşi din costume şi strangulaţi de alt războinic Gerin. Un puşcaş spintecă Gerinul cu o salvă de mine şi-i seceră pe ambii scutieri derutaţi, rămaşi deodată fără conducător. Răniţii se retraseră din linia de luptă, pentru a fi înlocuiţi, însă Barlow ştia că rezerva de oameni se diminua rapid. Vroia să termine cât mai repede şi să iasă din porcăria asta.

— Poţi să te-ntorci uşor cu faţa-ncoace, sergent? întrebă Vinson. Aş vrea să-ţi înregistrez reacţia la lovitura măiastră a lui Smith. Scuză-mă că te deranjez!

Barlow se-ntoarse, dorindu-şi ca toţi înfumuraţii şi cameramanii să fie îngropaţi adânc, la trei metri sub mlaştină, însă atent să nu-şi trădeze gândurile prin expresia feţei. Smith repetă figura, asupra unui alt războinic Gerin. Sergentul fu obligat să admită că era o tehnică impresionantă. Îl va pune pe caporal să dea lecţii tuturor trăgătorilor. Însă până una-alta trebuiau să scape de aici. Ceilalţi marinari se îndreptară spre scutierii rămaşi fără comandant, roşii de frică. Barlow conduse atacul în zona grupului din stânga, în care mai rezistau un războinic şi învăţăcelul său. Picioarele i se scufundau în sol la fiecare pas, punându-l aproape în imposibilitate de a mai avansa. Dezgustat, desfăcu legăturile raniţei cu o mână, din alergare, abandonând bagajul greu. Acesta turti iarba şi rămase să plutească pe frunzele mari, bombate.

Din cealaltă parte a terenului mlăştinos se auziră strigăte de triumf. Soldaţii săi învinseseră. Până acum muriseră zece Gerini, dar şi cinci oameni.

Războinicul de-aici era mai bine înarmat decât ceilalţi trei şi le dădea de furcă.

— Hei, sergent! strigă o voce în sistemul audio. Nu aşa! Priveşte în sus!

Barlow ridică privirea. Ricci se afla la cinci metri înălţime, cocoţată într-un copac, agitând un lasou prins bine de craca de deasupra ei. Îi făcu sergentului un semn, cu ambele degete mari în sus.

— Bravo, Ricci! Prinde-l pe blestematul ăsta de războinic. Nu ne putem apropia de el.

Barlow făcu alt gest, cu palma.

Încă doi dintre oamenii săi căzură loviţi de grenade. Apoi şuieră lasoul. Înainte ca Gerinul să poată ridica privirea în sus, Ricci strânse bine bucla şi trase de capătul liber. Războinicul fu ridicat în aer, cu faţa roşie de furie, braţele agitându-i-se ca un candelabru scos din poziţia de echilibru.

Îşi păstrase pistolul laser, însă aruncătorul de grenade, îi scăpase dintre tentacule.

Din nefericire, Gerinul avea o alonjă destul de impresionantă, chiar dacă atârna la doi metri deasupra solului. Îşi repezea cele două tentacule cu vârf de oţel către oricine se apropia de el. Trăgătorii umani îl loviră cu nenumărate încărcături, pe care le tratā cu dispreţ, deşi apa şi sângele îi curgeau prin găurile făcute în costumul de cauciuc. Scutierul său, apărut nu se ştie de unde, sărea nebuneşte în faţa tuturor, trăgând isteric cu arma strânsă între tentacule, încercând în acelaşi timp să-şi tragă stăpânul în jos. Barlow auzi un strigăt sălbatic în sistemul audio: gheara de oţel a războinicului penetrase garnitura dintre casca lui Ivorsen şi costum. Metalul probabil că perforase vena jugulară. În câteva secunde, energiile vitale ale lui Ivorsen ajunseră la zero. Soldatul se prăbuşi.

— Mai sus, Ricci! strigă Barlow, aruncându-se înainte pentru a ajunge la cadavrul lui Ivorsen.

— Bine, sergent, însă acum e la numai un metru şi jumătate depărtare de mine!

Cu un efort, femeia trase de frânghie, puţin câte puţin. Gerinul, luat prin surprindere, încetă deodată să mai mişte. Tentaculele sale, care şfichiuiau ca nişte biciuri, se înmuiară. Însă nu avea să rămână multă vreme în starea asta. Îşi reveni, atacând-o pe Ricci cu toate puterile, lovind-o şi trăgând cu arma asupra ei. Ricci făcea tot posibilul pentru a se ţine de frânghie şi a sta pe poziţie. Sângele-i curgea prin costum ca nişte panglici strălucitoare, prin zeci de răni.

— Smith! strigă sergentul.

— Îl văd, sergent! veni vocea voioasă a acestuia.

În momentul în care Ricci părea să cedeze, se auzi încărcătura unui aruncător de mine, şuierând pe deasupra. Gerinul explodă în interiorul costumului, exact în momentul în care mâinile femeii cădeau fără vlagă. Ricci se prăbuşi lângă trunchiul copacului. Capul îi alunecă într-o parte, iar frânghia, lăsată liberă, ţâşni în sus. Trupul neputincios al

războinicului căzu cu zgomot la pământ, în faţa scutierului său.

Plescăind, Gerinul supravieţuitor scăpă de marinari şi se rostogoli disperat spre haltă. Plonjă sub o ploaie de gloanţe şi dispăru lăsând în urmă o dâră de sânge purulent la suprafaţa apei.

— Laşule! strigă Barlow în urma lui… Bună lovitură, Smith. Ricci, ai păţit ceva?

— Sunt în viaţă, sergent! se auzi şoapta prin reţeaua audio. Dacă nu ai nevoie de mine, parcă aş sta deoparte… o vreme.

Semnele ei vitale arătau că era probabil în stare de şoc. Barlow îi ordonă să-şi administreze un relaxant din trusa medicală şi se întoarse spre câmpul de bătălie. Toţi Gerinii vii se aflau acum sub apă.

— Au mai rămas zece, domnule, răspunse Scott întrebării lui Barlow. Trei triade şi scutierul pe care l-am ratat adineauri.

— Probabil că ăia sunt grade superioare, speculă Barlow. Aveau de gând să aştepte până mueam noi, apoi ieşeau la suprafaţă şi terminau treaba, urmând să pretindă că *ei* obţinuseră victoria!

„Ofiţerii, indiferent cum ar arăta, sunt peste tot la fel”, gândi el.

— Însă nu mai primesc semnale de căldură biologică, interveni Scott. Ori au scăpat printr-un canal subteran, ori au vreun mecanism de răcire în costume, ca să treacă neobservaţi.

— Şi atunci cum îi putem detecta?

Scott îşi dădu cu părerea:

— Poate că dacă s-ar mişca din poziţiile lor…?

— Aruncă-le a doua încărcătură explozivă de profunzime, sugeră Smith. Este la Hotchkiss.

Hotchkiss îşi revenise după moartea prietenului său şi era dornic să se răzbune pe Meduze. Agită micul cilindru.

— Nu, se opuse sergentul. N-aş vrea s-o pierd dacă ne-am înşelat şi acolo jos nu sunt Gerini de aruncat în aer.

Ochii săi căzură asupra cameramanului şi videocamerei:

— Ia ascultă, Vinson, nu vrei să iei nişte imagini nemaipomenite? Vino-ncoace.

Îl târî pe cameraman – care protesta vehement prin ierburile zdrobite până la marginea bălţii şi-l obligă să îngenuncheze:

— Hai, aruncă o privire acolo…

Îi smulse obiectivul din mână şi-l scufundă în apă.

— Nu se vede nimic, sergent, spuse Vinson. Apa este prea tulbure.

— Au recunoscut forma cilindrică, domnule! Caută să scape, anunţă Scott.

Imaginile transmise ajunseră pe ecranul lui Barlow:

— Sunt acolo jos. Toţi zece, în partea de nord a bălţii.

— Hotchkiss! Pregăteşte-te să lansezi încărcătura de profunzime!

Cu un zâmbet feroce, care îi dezgolea dinţii, tânărul marinar îşi luă avânt şi aruncă bomba în apă, cu ambele mâini. Privi atent, adâncindu-şi genunchiul în mocirlă. Încărcătura explodă aruncând în aer cea mai mare parte a apei mizerabile. Fu înghiţit de un val puturos. Când totul se linişti, Barlow văzu că promontoriul stâncos din mijloc dispăruse. Însă Hotchkiss stătea în continuare la marginea bălţii.

— Nu au mai rămas forme de viaţă în apă, domnule, anunţă Scott în strigătele de veselie ale celorlalţi. I-am terminat pe toţi!

— Un final exploziv, dacă se poate spune aşa, îi complimentă Vinson. O să arate fantastic la video.

Veselia se stinse şi marinarii supravieţuitori priviră obosiţi unul la altul. Mulţi dintre ei uitaseră de prezenţa lui şi-l priveau de parcă ar fi fost o Meduză. Până şi Smith îi aruncă o căutătură cruntă.

— Astăzi au murit oameni *adevăraţi,* bărbaţi şi femei, spuse Barlow. Nu au jucat teatru. Au *murit!*

Ştia că fiecare dintre marinari simţea la fel ca şi el.

— Prieteni de-ai mei… Adolescenţi, unii dintre ei. Am să te arunc în apă, împreună cu camera ta cu tot, cu un

bolovan legat de gât, pentru ca moartea lor să nu fie mediatizată în mod obscen şi zgomotos printr-un videodisc.

— Cei de-acasă trebuie să afle de realitatea brutală a războiului cu Gerinii, se scuză Vinson aruncând un braţ protector asupra camerei de filmat. Avem nevoie de sprijinul lor pentru a câştiga acest război. Da, cei care au murit au fost soldaţi adevăraţi, la fel ca şi voi. Poate nu ştiţi că celor din planetele mai îndepărtate, care n-au văzut niciodată un Gerin, acest război li se pare o fantezie. Discul ăsta este pentru ei!

— Ce miros îngrozitor! bombăni încruntată Ricci.

Se îndrepta împleticindu-se către dânşii. Sângele de pe costum îi fusese spălat de gheizerul artificial provocat de Hotchkiss, însă chipul său păstrase o paloare bolnăvicioasă.

***

În timp ce-şi croiau drum înapoi spre punctul de îmbarcare, Barlow se lăsa purtat de gânduri. Era de-acord cu multe dintre spusele lui Vinson, deşi nu-i plăcuse ceea ce auzise. Într-adevăr, armata nu avea bani sau echipamente, deoarece comitetele de finanţare de acasă nu înţelegeau ameninţarea de pe frontul de luptă. Pentru ei, dacă ceva nu îi afecta în mod direct, nici nu exista. Puştii aceştia îşi dăduseră toată silinţa. Comandoul, deşi nerodat, eterogen, se descurcase foarte bine. Va fi mândru să-i conducă şi de acum încolo în misiuni speciale. Îşi dorea să arunce discul în baltă şi să-i împiedice pe şefi să facă un alt film până când nu vor veni chiar *ei* în persoană să se pozeze cu Gerinii.

Majoritatea marinarilor fuseseră răniţi, mulţi fără speranţe de vindecare completă. Încercară să creeze o atmosferă cât mai destinsă, fără prea multe suspine, în timpul aşteptării navei care avea să-i ducă înapoi la bază. Unii îşi vor purta cu mândrie cicatricile. Protezele vor înlocui membrele distruse. Ca de obicei, Smith Omniprezentul ieşise cu faţa curată, fără nicio zgârietură, dar era aproape singurul. Barlow avea ciudă pe el, avea ciudă pe Vinson, însă cel mai mult îi ura pe şefii tâmpiţi care trimiseseră o companie eterogenă şi nesudată pe o planetă unde n-ar fi trebuit să meargă.

Barlow încă nu se hotărâse dacă să facă sau nu o gaură în discul cameramanului... când nava de transport sosi să-i ridice.

MAC

Războiul are multe efecte. Poate transforma nişte oameni normali în laşii cei mai abjecţi; poate face eroi din cine nu-ţi vine a crede. În timpul unui război, ştiinţa trece pe primul loc, iar afacerile înfloresc. Pentru Chu Lee MacDonald, Războiul Stelelor Îndepărtate a fost o vendetă personală. Născut şi crescut pe Lumea lui Castleman, Mac, aşa cum îi spuneau aproape toţi, a condus rămăşiţele flotei şi a încercat să o apere. Vă puteţi face o idee despre caracterul său aflând că a ordonat navelor să rămână în luptă, deşi erau copleşite într-un raport de zece la unu, până când nu a mai rămas nicio şansă de a evacua supravieţuitorii. Reţineţi că ordinele sale au fost ascultate, chiar şi într-o astfel de situaţie disperată!

Din punct de vedere fizic, Mac nu ieşea deloc în evidenţă. Era puţin mai înalt decât media şi avea o conformaţie fragilă. A moştenit de la mamă un păr deosebit de bogat, negru şi strălucitor. Trăsăturile sale erau regulate. Cei care îl cunoscuseră înainte de evenimentele de la Castleman, spuneau că pe atunci zâmbetul îi apărea adesea pe faţă. Ochii amiralului pluteau într-un albastru atât de adânc, încât puteai spune că sunt negri. Pe înregistrările de la trivideo, ochii aveau o privire fermă, însă şi o tristeţe care părea că nu va seca niciodată.

În săptămânile negre de după căderea Lumii lui Castleman, Mac era un simplu ofiţer. A reorganizat navele supravieţuitoare şi le-a folosit pentru a intimida alte lumi, în scopul de a contribui la întărirea forţelor sale. Viaţa subordonaţilor săi era foarte dură. Însă nu se puteau plânge, pentru că îşi aplica şi lui acelaşi tratament. Fiind ultimii supravieţuitori ai Lumii lui Castleman, oamenii săi erau des vizitaţi de stafii, aşa că cel mai bine pentru ei era să muncească până cădeau epuizaţi în hamace,

Mac avusese odată o familie, deşi în urma dezastrului de la Castleman pozele dispăruseră de pe birou. Chiar şi după victoriile de la Gemini sau Klaremont, Mac trudea până

cădea epuizat. Războiul cere un conducător de excepţie; uimitor de des, acesta apare. În trecut fuseseră Churchill, apoi Wainford şi Ben Aleef, şi Fleisher, cel care a salvat Pământul la începutul expansiunii omenirii. Războiul Stelelor Îndepărtate l-a creat pe Mac şi, în multe aspecte, Mac a transformat acest război într-o răzbunare – având nevoie de ea pentru a-i umple vidul din interior.

Oamenii duceau lipsă de un diplomat şi un erou, pentru a-l urma. Mac a satisfăcut această necesitate printr-un calcul foarte atent. După primele victorii, obsesia de a uni omenirea devenise tot atât de importantă ca şi distrugerea Gerinilor. După ce a făcut curte Ligii Planetelor Libere, obligând-o să se alăture forţelor sale, nimeni nu şi-a închipuit că altcineva decât Mac va conduce armata: amiralul fără patrie devenise atât de celebru, încât toate lumile oamenilor i s-au alăturat în cruciadă. Câteodată, tacticile sale erau puse la îndoială; şi mai adesea, erau ignorate de oameni mult mai preocupaţi de supravieţuirea în faţa viitoarelor atacuri Gerine. Deşi a lăsat mii de colonişti să moară neajutoraţi pe Goldsack, această faptă a fost uitată în furia Bătăliei de la Zece Luni şi în euforia unei victorii mult muncite.

SIDDHI

de Steve Perry

A FOST O PLANETĂ, numai că nu-mi amintesc numele ei. Probabil că făcea parte dintr-un sistem, undeva, dar nici asta nu-mi aduc aminte. Lepădăturile care o locuiau erau rebeli, oameni, un fel de sectă religioasă, asta *ştiu sigur.* Au refuzat să ni se alăture în lupta împotriva Gerinilor, i-au spus amiralului Chu Lin MacDonald să-şi ia Liga şi să se… cu ea. Erau nişte potlogari, nişte trădători, şi mai degrabă ar fi murit până la ultimul decât să fi trimis fie şi-un singur soldat să lupte într-un război imoral, aşa spuneau ei.

Îmi amintesc şi asta.

Mai sunt şi alte lucruri de care-mi amintesc.

Cel puţin, aşa cred.

***

Stăteam ascunşi în tufişuri, privindu-i pe soldaţii din luminiş. Soldaţi umani. Aerul era fierbinte şi umed, iar insectele încercau cu insistenţă să treacă de scutul nostru chimic. Nu muşcau, da’ bâzâiau. Nu-mi prea plăceau misiunile în junglă.

Cele patru santinele nu purtau scuturi, însă erau dotaţi cu carabine Stein de doi mm, cu tambur. Tambururile aveau fiecare câte cinci sute de încărcături explozive ultra-rapide, fără cartuşe. Armele aveau o cadenţă foarte mare: o apăsare neglijentă pe foc automat ar fi despicat un om într-o clipită. Costumele noastre nici măcar n-ar fi atenuat loviturile.

Am scos patru săgeţi şoc-tox din sac şi le-am aranjat în cruce pe solul fierbinte, lângă mine. Chiar dacă nu provoca moartea, şoc-tox-ul putea doborî rapid un om, lăsându-l în nesimţire. Efectul se făcea simţit în maxim o jumătate de secundă şi dura suficient de mult; dacă vroiam să-l omor, aveam timp berechet. Am inspirat adânc, apoi am expirat încet.

— Nu, m-a oprit Brici. Sunt ai mei.

Am coborât arcul construit din fibră de grafit:

— În regulă! Este spectacolul tău.

Într-adevăr. Eu eram bobocul, cel mai nou membru în hex. Atât de nou încât nici măcar nu căpătasem o poreclă. Pentru a primi un hex nume trebuia să-ţi dovedeşti talentele, iar eu nu aveam suficientă vechime. Asta era prima mea misiune. Înlocuiam o femeie poreclită Peşte. Nu aflasem despre ea decât că fusese „neatentă” cu o triadă alienă.

— Stai aici, Peel, a şoptit el. Îţi fac semn după ce termin.

Eu am dat din cap că da.

Cuţitul lui – *tanto*-ul – stătea liniştit în teaca de delrin prinsă pe coapsa stângă. L-a scos uşurel şi s-a ridicat în picioare. Refractorii pentru camuflaj aflaţi pe soft-costumul său au început să-şi modifice culoarea, însă încet, ca întotdeauna. Claia lui scurtă de păr negru şi sprâncenele groase îl făceau să semene cu un demon antic japonez. Şi-a sărutat cuţitul aşa cum un bărbat îşi sărută iubita. Lama armei era de un gri marmorat, fiind născută din îndoirile, forjările şi călirile unei tehnologii care transforma oţelul, făcându-l să-şi păstreze tăişul ascuţit şi, în acelaşi timp, să rămână flexibil. *Tanto*-ul era lung de douăzeci de centimetri, gros în lungul axei şi cu vârful încovoiat. Era „un produs de Damasc”, cu o tehnologie veche de mai bine de două mii de ani. Mânerul fusese acoperit cu un fir de mătase negru, foarte strâns ţesut. Brici îşi făcuse cuţitul singur, cu mâna lui.

Cele patru santinele erau foarte precaute şi bine înarmate. Aveau câmp liber de tragere douăzeci de metri în jurul lor. A încerca să le iei gâtul cu un simplu cuţit, la lumina zilei, părea o tentativă de sinucidere.

Brici a pornit către ei. *Siddhi*-ul[3] lui se concretiza în miraculoasa însuşire de a prevedea viitorul. Ştia ce urma să se întâmple în următoarele zece secunde. Aşa spunea el, deşi băieţii de la *creiere* n-au reuşit să se convingă. Dacă putea sau nu, cine să ştie? *Credea*, iar asta îi era de folos. Nu-l văzusem niciodată la lucru, însă isprăvile lui

---

[3] Siddhi – putere fizică, psihică, mentală sau spirituală cu totul extraordinară (paranormală) (n. trad.).

deveniseră celebre. Nu purta altă armă în afară de cuţit; era cel mai tare dintre toţi, şi-i *plăcea* să omoare. Odată, a ucis o pereche de războinici Gerini complet înarmaţi, împreună cu cei patru scutieri ai lor. Asta *demonstra* ceva.

Cuvântul „mut“ are mai multe sensuri. Poate însemna „tăcut“. Poate fi, de asemenea, şi o prescurtare, de la „mutant“. Oricum, cei din trupele regulate caută un loc unde să scuipe după ce pronunţă cuvântul ăsta. *Muţii* intră în echipe de şase persoane, numite Hexe Experimentale. Ei lucrează sub două imperative: RRDT şi DMO – „Rupe-i Rău De Tot“, şi „Dacă Mişcă, Omoară-l”. Nu, nu „ei“. Noi. Acum sunt şi eu de-ai lor. Eu şi arcul meu. Trebuie să umblăm pe apă, să zburăm, să ne evaporăm, iar scopul nostru este ca inamicul să facă pe el de frică. Muţii mănâncă soldaţi obişnuiţi la micul dejun, marinari la desert şi se scobesc între dinţi cu comandanţi de nave. Ne *sc*obim între dinţi.

Prima santinelă a căzut după o lovitură în inimă.

Al doilea inamic a primit lovitura de *tanto* în ochiul stâng.

A treia santinelă, o femeie, şi-a adus arma în faţă, însă n-a mai avut şansa să apese pe trăgaci; s-a trezit cu o lovitură sub bărbie.

A patra santinelă era atât de perplexă, încât stătea acolo, ca un animal la abator. Nici măcar n-a schiţat vreun gest când Brici i-a tăiat beregata.

Trecuseră vreo nouă secunde din momentul în care Brici se ridicase în picioare şi până la prăbuşirea ultimei santinele. Până atunci, văzusem mulţi maeştri în artele marţiale, însă nimeni nu-l putea egala în viteză pe Brici. Era un adevărat monstru.

Da, lui Brici îi plăcea să omoare. A rânjit spre mine şi mi-a făcut semn cu cuţitul însângerat. După spusele lui Sticlă, Brici avea nişte lubrifianţi speciali cu care-şi ungea cuţitul de fiecare dată când îl folosea. Probabil că ucisese de foarte multe ori iar sângele alian ataca oţelul.

Lăsasem săgeţile afară, pentru orice eventualitate. Le-am strâns, apoi am ieşit din adăpostul junglei, în luminiş. Era dimineaţă devreme, însă soarele dogorea deja. Dacă nimeni nu descoperea cadavrele, la noapte aveau să fie

gata umflate. Iar când le vor găsi, probabil că vor avea un efect înfricoşător. Patru soldaţi morţi, tăiaţi unul câte unul, în mijlocul unui luminiş, fără să se fi tras vreun foc. *Cum?*

Este război, am gândit eu, privind la cele patru cadavre: trei bărbaţi şi o femeie. Acum nu mai erau oameni adevăraţi, ci doar nişte păpuşi stricate, din care ieşea ulei roşu. Pentru ei, timpul nu mai exista. La fel de bine puteam fi eu în locul lor. M-ar fi împuşcat fără niciun avertisment, dacă aş fi intrat în raza lor vizuală. Este război. Oamenii sunt omorâţi. Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să trădeze.

Şi eu vroiam să dovedesc că sunt *bun.* Probabil că toţi din hex îşi doreau asta, însă lui Brici îi plăcea prea mult.

— Haide, a spus el. Trebuie să ajungem la punctul de întâlnire. Am întârziat şi Spaimă o să ne tragă şuturi.

Spaimă, şeful nostru din hex, era un bărbat care nu zâmbea niciodată. Mic, slab, aproape inofensiv la prima vedere, cu ochi de un verde spălăcit. Toată lumea din hex îi ştia de frică, chiar şi Brici; încă nu-mi dădeam seama de ce, însă mă speria şi pe mine. O simţeam undeva în subconştient, o amintire primordială de pe vremea când noi oamenii încă mai trăiam în peşteri, şi *ceva* bântuia pe-acolo zbârlindu-ne părul pe ceafă. Ceva prea oribil pentru a fi înfruntat cu suliţa sau cu focul, mai ales în întuneric. Ăsta era *siddhi*-ul lui Spaimă.

Ne-am deplasat cu grijă prin tufişuri. Sectorul ăsta se presupunea că este curat, cu excepţia postului de santinele pe care Brici tocmai îl eliminase, dar nu puteai fi niciodată sigur pe ce-ţi spuneau cei de la *Informaţii.* Amândoi purtam aparate de bruiaj, însă erau grele şi nu prea foloseau la nimic. Un aparat de bruiaj bine acordat putea păcăli – o dată din cinci încercări – un simadam nemaipomenit de cretin folosit de periscoapele cu infraroşii, sau de vreun detector de mişcare; nimeni nu avea încredere în ele. Tehnologia aparatelor de bruiaj mai avea mult până să ajungă la un nivel satisfăcător.

O oră mai târziu, am ajuns la coordonatele stabilite; eram cei dintâi. Ceilalţi au sosit pe parcursul următoarei jumătăţi de oră.

Primii au fost Spaimă (şeful) şi Sticlă. Sticlă era un tip banal, nu avea nimic deosebit – genul de figură pe care o uiţi imediat după ce-ţi întorci privirea de la ea. Dar îndreaptă-ţi-o din nou şi n-o vei mai găsi acolo. Poveştile pe care le-am auzit spuneau că Sticlă se putea ascunde în miezul zilei, sub soarele strălucitor, într-un câmp deschis, fără niciun echipament de camuflare; în comparaţie cu el, cel mai bun ninja putea să pară de-a dreptul lipsit de talent. El m-a luat sub aripa lui ocrotitoare. Mi-a povestit despre ceilalţi. Nu-i plăcea să ia viaţa oamenilor, afirma el, mai degrabă prefera să omoare Meduze, dar ce să-i faci, erai obligat să mergi acolo unde te trimiteau şefii şi să faci treaba pe care ţi-o dădeau ei.

Ultimii au venit Matahală şi Viperă. Matahală a năvălit în tabără de parcă întreaga planetă ar fi fost a lui, iar Viperă a apărut prin surprindere în spatele nostru. S-ar fi putut lua la întrecere cu Sticlă în a deveni invizibilă, însă nu ăsta era principalul ei talent. Putea arunca un stilet otrăvit de la cincizeci de metri, lovind o ţintă cu dimensiuni şi forme umane; la această distanţă, procentul de reuşite era de nouăzeci la sută. Avea la ea un pistol cu săgeţi de şase mm – o sculă silenţioasă, de rezervă – dar nimeni nu a văzut-o folosindu-l. Cel puţin, aşa mi s-a spus.

Pentru a întinde coarda arcului meu trebuie să tragi cu treizeci şi cinci de kilograme-forţă, pentru că nu are alte pârghii ajutătoare. Am fost antrenat să-l folosesc şi cu dreapta, şi cu stânga, alternând destul de frecvent, astfel încât lucrez pe ambele părţi cam cu aceeaşi uşurinţă. M-am antrenat ani de-a rândul. Asta mi-a dat muşchi puternici în braţe şi umeri. Nu sunt o slăbătură.

În comparaţie cu Matahală, totuşi, aş putea fi luat drept un schelet. Omul ăsta a deplasat greutăţi serioase pe distanţe mari, şi dacă cineva avea de gând să pună pariu că se putea ridica de ciuf cu o singură mână, eu nu m-aş fi

băgat. Povestea spune că s-a luptat corp la corp cu un Gerin, zdrobindu-l. Şi să ştiţi că Meduzele sunt *puternice.*

Matahală are o puşcă silenţioasă, de opt mm, cu cartuşe explozive şi o toporişcă dintr-o bucată, cu partea superioară de forma unei picături de apă, făcută din 660-Diamant-dural negru, anodizat.

Arma de bază a lui Spaimă era un aruncător de săgeţi de şase mm, Immelhof.

Sticlă purta o pereche de pistoale DW de zece mm, aruncătoare de rachete subsonice.

Muţilor nu li se dau arme. Primesc fiecare câte un soft-costum, o canistră mică pentru distilare, o trusă medicală, ochelari şi-un aparat de bruiaj. Nimic altceva. Dacă vrem să mâncăm, trebuie să vânăm şobolani sau să facem rost de la localnici. Noi ne realizăm singuri echipamentul de luptă, pe baza a două criterii: unu) armele trebuie să fie mortale, şi doi) nu trebuie să facă zgomot. Dacă audiometrul arată mai mult de 20-aud la doi metri distanţă, înseamnă că ai greşit pe undeva. De aici ne vine nouă numele. Dacă auzi o explozie şi camaradul cade mort lângă tine, mai e cum mai e, te descurci. Dar atunci când îţi vorbeşte încet şi se trezeşte dintr-o dată cu o ţepuşă sau un stilet sau o săgeată înfiptă în el şi tu nu vezi, te sperii îngrozitor. Iar teama este contagioasă, se răspândeşte foarte repede. Nu ştiu dacă şi nenorociţii ăia de alieni cauciucaţi gândesc aşa, dar oamenii sigur. Gerinii sângerează şi mor la fel ca şi noi, deci *trebuie* să ştie ce înseamnă frica.

Restul echipamentului este de provenienţă militară standard şi uneori se dovedeşte util, deşi, prin comparaţie cu ceea ce folosesc trădătorii locali pare provenit din evul mediu. Soft-costumele noastre ar trebui să reziste la proiectile explozive de viteză medie sau mare dar nimeni, chiar dacă ar avea doar o jumătate de creier, nu şi-ar risca viaţa ca să verifice asta. Echipamentul de camuflaj funcţionează, însă lent. Radioul e bun la ceva numai atunci când operatorii de la cele două capete se cunosc bine unul pe celălalt. Canistrele de distilare îţi pot furniza apă potabilă în orice atmosferă unde umiditatea este mai mare

de zece la sută. Trusa medicală are un aparat de pus comprese care este bun la răni sau infecţii obişnuite, însă se strică repede. Ochelarii lucrează cel mai bine într-un mediu cu strălucire sub cea normală, dar dacă-i îndrepţi dintr-o dată spre o sursă luminoasă puternică, câteva secunde după aia nu mai vezi nimic. Într-o situaţie critică, aparatul de bruiaj poate fi folosit doar pentru a strivi o insectă; sau mai bine îl arunci, pentru a distrage atenţia duşmanului. Dacă ar fi să mă limitez la un singur echipament, aş lua canistra pentru distilare. Apa potabilă este foarte utilă pe câmpul de luptă. Dar chiar şi aşa, pe planeta asta noi reprezentam nişte miracole tehnice. Şi o ştiam. Ţinând cont de echipamentele şi de talentele noastre, ni se putea scuza aroganţa pe care o afişam uneori. Eram capabili să trecem prin băştinaşi, ca laserul prin fum. Deşi eram boboc, aveam mare încredere în capacităţile mele.

— Bun, ia să scoatem aparatul, a spus Spaimă.

S-a aşezat pe vine şi a scos din centură un aparat de holo-proiecţie cu unică folosinţă, apoi a pornit cronometrul. Ne-am îngrămădit curioşi în jurul lui. De data asta aveam o misiune adevărată, nu doar o chestie RRDT. O „lucrare de artă".

Aerul a început să vibreze la picioarele lui Spaimă, şi o imagine 3D a prins viaţă deasupra proiectorului. De acolo de unde stăteam eu, holograma înfăţişa un complex format din patru clădiri. Două aveau mai multe etaje, celelalte două aveau un singur nivel. Scala şi roza vânturilor prezente pe latura hologramei îmi dădeau o idee despre mărime şi amplasare.

— Puteţi vedea că locul este camuflat, a început Spaimă. Nu se vede nicăieri vrea urmă de militari. Am inspectat zona cu ajutorul unui satelit spion. Rezoluţia imaginilor este suficient de bună pentru ca să desluşiţi numerele de pe vehicule. Nu am descoperit urme pe sol, însă suntem siguri că acolo se află ascunse trupe, iar perimetrul defensiv a fost bine îngropat sau camuflat pentru a păcăli ochiul spionului.

Niciunul dintre noi n-a comentat. Dacă locul respectiv era ceea ce se presupunea că este, trebuia să fie păzit de nişte santinele; altfel însemna că aveam de-a face cu nişte nebuni; iar inamicii *nu erau* nebuni.

Spaimă a arătat spre una dintre clădirile mai mici:

— Cei de la Informaţii gândesc că aici doarme Ţintă.

— Nu cumva faci mişto de ei? a spus Matahală. „Cei de la Informaţii” şi „gândesc“ în aceeaşi propoziţie?

Sticlă a râs. Am chicotit şi eu.

Viperă n-a crăpat niciun zâmbet. Nici Brici.

— Scuteşte-ne de glumele tale, Matahală, l-a apostrofat Spaimă. Misiunea noastră este să capturăm Ţinta; şi fie să o aducem aici, fie să o îngropăm.

— Este un fel de supraom, nu-i aşa? a intervenit Viperă.

— Are vreo importanţă?

— Nu, n-are nicio importanţă s-a băgat şi Brici în discuţie.

După care a schimbat o privire rapidă cu Viperă. Pe vremuri fuseseră amanţi, aşa îmi povestise Sticlă. Nu se terminase cu *happy-end.*

— Viperă? a insistat Spaimă.

— Aşa e, n-are nicio importanţă, a răspuns aceasta întorcându-se spre el.

— El este liderul rezistenţei locale şi trebuie să-l capturăm.

Spaimă a terminat expunerea. Ne-a dat destul timp pentru a memora amplasamentul, înainte ca holo-proiectorul să se autodistrugă. Plasticul gros s-a topit, pe măsură ce acidul din interior a început să-şi facă efectul. Spaimă a aruncat praf şi frunze peste aparatul mort. Când – şi dacă va fi descoperit, noi ne vom fi îndeplinit misiunea; sau vom fi murit. De fapt, oricum nu va mai conta – grămada de plastic nu va oferi nicio informaţie.

— În jurul orelor douăzeci se va face întuneric deplin, ne-a explicat Spaimă, şi atunci vom pleca. Drumul durează o oră şi jumătate. Dezechipaţi-vă şi odihniţi-vă puţin. Potriviţi-vă ceasurile – Sticlă şi cu mine plecăm primii, după aia Matahală şi Viperă, iar la urmă Brici şi cu bobocul.

Spaimă şi Sticlă au ieşit din luminiş. Brici s-a întins, s-a culcat pe o grămadă de frunze şi-a adormit. Matahală şi-a scos Rand-ul, începând să-l cureţe şi să-l ungă. Viperă s-a aşezat la doi metri de mine, pironindu-şi ochii în pământ, printre genunchi.

Eram nou în hex. Nu ştiam chiar atât cât aş fi dorit, aşa că am acostat-o pe Viperă:

— Pot să te întreb ceva?

Era o femeie atrăgătoare, cu trăsături regulate şi părul negru tuns după moda militară. Însă avea o cicatrice care pleca din colţul ochiului stâng şi mergea până la marginea maxilarului, lângă ureche. Chirurgia plastică ar fi putut rezolva cu uşurinţă situaţia… Deci dacă vroia să-şi arate rana, probabil că avea un motiv întemeiat. Datorită soft-costumului, nu-mi puteam da seama de formele trupului, dar dacă supravieţuise la mai mult de două misiuni în hex, înseamnă că era viguroasă şi foarte bine antrenată.

S-a uitat la mine aşa cum s-ar uita o femeie la un căţeluş care de-abia s-a pişat pe un covor rar şi scump.

— Nu te cunosc, mi-a aruncat ea. Peşte mi-a fost prietenă bună, şi unul dintre amfibieni a ucis-o. Arată-mi ce eşti în stare!

Ştiam ce vroia să vadă. Vroia să fie sigură că meritam să fac parte din hex, înainte de a-mi încredinţa secrete sau chiar viaţa ei. Voia să afle dacă aveam vreun *siddhi.* Cei de la Informaţii mă trimiseseră aici, însă deocamdată asta nu avea nicio însemnătate. Spaimă mă acceptase, dar asta era treaba lui. Acum era vorba de încrederea reciprocă. Ea ştia că făcea parte dintre cei Aleşi, dar eu?

Am ridicat privirea şi am văzut o liană groasă cam cât încheietura mâinii, care înfăşura trunchiul unui copac, la douăzeci de metri depărtare.

— Liana de-acolo, am spus. Doi metri deasupra.

Am scos o săgeată din săculeţ şi am ridicat arcul.

Nu contează dacă tragi cu un *daikyu* obişnuit sau cu un arc scurt, de teren. Metoda kyu este în esenţă aceeaşi. Sunt câteva mişcări de bază la care trebuie să fii atent: respiraţia, poziţia arcului, ridicarea şi încordarea acestuia,

coborârea, ochirea, eliberarea săgeţii, ca şi pauza *zan-shin.* Cu un arc lung, succesiunea asta ia destul de mult timp. Însă poate fi grăbită. Ştiam deja unde se afla ţinta şi aveam să trag din poziţie şezând. Am executat mişcările fără a-mi dezlipi privirile de pe chipul ei. Săgeata a plecat, am auzit-o înfigându-se în ceva tare, dar nu m-am uitat. Viperă a privit liana, după care a întors din nou capul spre mine.

— Pune întrebarea, a murmurat ea.

— Pentru ce eşti aici?

Adică de ce aici, printre *muţi,* nu de ce executa misiuni de comando în loc să lupte în războiul adevărat împotriva alienilor.

Ea şi-a dat seama la ce anume mă referisem:

— Pentru că nu contează. Un duşman este la fel de bun ca şi celălalt; om sau Gerin. Importantă este doar metoda.

Am dat din cap. Înţelegeam. Aceasta era esenţa în bushido: mai presus de toate, ceea ce faci să faci corect.

— În regulă. Mulţumesc.

S-a uitat din nou la mine:

— Dar tu?

— Vreau să văd dacă *kyudo* poate fi *kyujutsu*.

— Teoria în practică, a interpretat dânsa.

Nu era o întrebare.

— Da.

Bun. Asta era. Intrai printre *muţi* deoarece mintea ta avea o dereglare destul de serioasă. Aici trimiteau psihopaţii, sociopaţii şi pe cei cărora nu le păsa dacă trăiesc sau mor. Monştri DMO însetaţi de sânge. Despre *muţi* se spunea în glumă că-şi mănâncă proprii morţi, cei din serviciul regulat râdeau când spuneau asta dar mie nu mi s-a părut prea amuzant. Cică octopozii fripţi reprezentau o adevărată delicatesă în anumite hexe. Însă pentru a intra în rândul *muţilor* nu era suficient să fii anormal. Trebuia să fii *bun* la ceva. Trebuia să ai un *siddhi.*

Am petrecut doisprezece ani învăţând tot ceea ce era de ştiut despre Arta mea. Mi-am întrecut toţi profesorii, devenind cel mai bun. Nu aveam nevoie să mă uit unde mi se duce săgeata, puteam lovi ţinte o zi întreagă – era ca un

fel de vrajă. Nu avea legătură cu psihicul, mi-au explicat cei de la *creiere,* aşa cum se manifesta pretinsa capacitate cronopatică a lui Brici. N-au descoperit nimic, au zis că totul era în imaginaţia lui, însă nu trebuia să crezi tot ce spuneau ei, pentru că *nu* ştiau foarte multe lucruri. Orice-ar fi fost, ăsta era *siddhi*-ul meu. Loveam aproape întotdeauna ţintele. Dar asta reprezenta doar *de,* Calea, aspectul practic. Trebuia să verific şi aspectul *jutsu.* Aveam nevoie să *mă conving* că o artă veche de două mii de ani era competitivă într-un război modern; asta era păsărica mea. O nebunie, însă trebuia să mă conving. Eram cel mai bun dintre toţi şi aveam nevoie să fiu sigur. Dacă ai un *siddhi* trebuie să-l exersezi.

Prima încercare am făcut-o pe DuQuesne. Şi-am omorât Gerini, însă folosind arme de foc. Nu fusese cine ştie ce. Dar puteam supravieţui cu nimic altceva în afară de Arta mea?

Răspunsul nu-l puteam afla decât printre *muţi.*

Armata nu este cea mai perfectă maşină construită vreodată, însă te învaţă unele lucruri. Puteam fi recuperaţi pentru civilizaţie, dar ei aveau nevoie de noi *aici.* Sperie-l pe inamic suficient de mult şi va începe să funcţioneze anormal. Grupele de nebuni înarmaţi puteau fi într-adevăr terifiante dacă se bazau pe vreo artă marţială, pe ceva ce nu puteai explica, ceva înrudit cu vrăjitoria.

Armata noastră avea în noi partea sa magică, paranormală.

***

Pe drumul de noapte am purtat ochelarii, până am ajuns la zece minute depărtare de complex. Spaimă ne-a pus să-i scoatem. Nu vroia să orbim, în caz că cineva pusese pe-acolo nişte lansatoare de flăcări sensibile la infraroşii.

Sticlă mergea în frunte, în apropierea obiectivului, s-a întors şi a făcut un semn la care am încremenit cu toţii. *Soldaţi în faţă,* spunea semnalul lui.

Ne-am strâns undeva mai în spate, ca să ne dea toate informaţiile.

— Douăzeci plus un ofiţer. Armament de luptă, şaisprezece cu carabine Stein, doi grenadieri, doi medici cu

armament de mână. Ofiţerul poartă un hard-costum clasa III, cu scut şi cască.

Apoi a chicotit:

— Dar are cizme de *piele!*

Am clătinat din cap. Unele dintre planetele astea ciudate aveau goluri mari în logică. Scuturile de clasa III ofereau protecţie împotriva armelor noastre; (deşi aş fi putut lovi cu precizie într-o zonă de joncţiune între părţi diferite ale costumului). Dar cizmele fără blindaj nu puteau opri nimic, iar un soldat cu picioarele retezate nu valorează nici cât o ceapă degerată. Stupid! Oare de ce ţineam neapărat să-i avem pe gagiii ăştia de partea noastră?

— Cum sunt amplasaţi? a întrebat Spaimă.

După care a scos un ecran plat, mic, şi i l-a dat lui Sticlă. Fără să ne ceară cineva, ne-am strâns cu toţii pentru a forma un cerc care ferea ecranul strălucitor de priviri din afară.

Sticlă apăsa pe taste. După două minute, în aerul de deasupra aparatului au apărut linii gri-pal, o lumină difuză în întuneric.

Schiţase forma perimetrului defensiv, completată cu poziţiile copacilor, tufişurilor dese şi cei douăzeci şi unu de inamici. Peste imagine s-a suprapus o grilă, cu numere strălucitoare la margini. Cei douăzeci şi unu erau încadraţi într-un sector de cerc cu raza de două sute de metri.

— Bun, deci câte trei de fiecare… Dar mai rămân trei.

M-a privit mai întâi pe mine:

— Cât de rapid eşti cu arcul ăla?

— Pot doborî trei în şase secunde, am răspuns.

— Bine. Tu iei trei. Pe ăştia.

Mi-a arătat pe grilă şi eu am încuviinţat.

— Matahală, tu îi iei pe ăştia patru. Ofiţerul este al tău… îl termini primul, pentru că el are echipamentul de comunicaţie.

— Floare la ureche, Spaimă.

— Viperă, ăştia trei de-aici…

— Pot lua patru.

Spaimă şi-a luat privirea de pe holo-proiector, îndreptând-o spre ea. Tăcerea începea să devină apăsătoare.

— Bine, ăştia patru, aici şi aici.

A încuviinţat şi ea.

— Sticlă, tu îi iei pe cei patru din capăt. Eu mă ocup de ăştia trei. Brici, cei trei de lângă copacul mare.

— Pot lua patru. Pot lua cinci! a protestat Brici.

— Durează prea mult. Dacă tipii ăştia încep să rupă tufişurile cu armele lor, va fi zarvă mare. Ţintă nu trebuie să afle că am venit după el.

— Ascultă, Spaimă… a început Brici…

— Discuţiile s-au terminat!

S-a uitat fix la Brici şi am văzut cum i se aprind ochii. Mare Krishna, era înfricoşător să priveşti chiar şi de-acolo de unde stăteam eu, unde mai pui că Brici stătea exact în *faţa* lui. M-am întrebat ce anume a văzut.

— Bine, în regulă, a spus repede Brici.

— Potriviţi-vă ceasurile. Declanşăm acţiunea peste exact trei minute începând de… acum. Să mergem înainte ca vreunul dintre ei să apuce să mişte. Aveţi grijă să nu rataţi.

***

N-am recurs la ochelari, deşi Sticlă m-a asigurat că nu erau aruncătoare de flăcări prin zonă. Nu-mi plăcea lumina lor verde şi bolnăvicioasă, plus că puteau fi detectaţi.

Soldaţii ăia nu se aşteptau să aibă probleme, asta era sigur. Am ajuns în poziţie şi mi-am aşezat săculeţul lângă mine astfel încât să am acces rapid la toate cele şaizeci de săgeţi, dacă ar fi fost nevoie. Apoi am potrivit prima săgeată. Era din aluminiu. Vârful putea penetra blindajele şi era dotat cu o încărcătură de şoc-tox. La coadă avea pene de *ari,* cele mai bune din galaxie. Puteam să trag cu săgeata asta printr-o tablă de oţel, iar penele rămâneau netede, fără să se strice.

Cele trei ţinte ale mele se aflau aproape exact în poziţia indicată de Sticlă, numai că aveam o mică problemă: în grila mea intrase un al patrulea, şi se părea că este ofiţerul, inspectându-şi soldaţii.

Nu-l puteam vedea pe Matahală şi nu-mi dădeam seama dacă trebuia să-l termin eu pe ofiţer sau nu. Îi fusese repartizat lui Matahală, numai că nu puteam lua legătura cu el acum. Ceilalţi soldaţi pesemne că aveau dentcom-uri în spatele dinţilor pentru a comunica între ei, dar acelea erau echipamente cu rază scurtă. Dacă ofiţerul cupla staţia de comunicare şi cerea ajutor, atunci intram în mare bucluc.

Se apropia momentul. Aveam cincisprezece secunde la dispoziţie pentru a lua o decizie.

Secundele clipeau pe ceas. Am inspirat adânc ca să mă calmez şi m-am concentrat asupra mişcărilor.

Când mai erau opt secunde, ofiţerul s-a întors, îndreptându-se spre grila lui Matahală. Mi-am adus aminte că grupul de tufişuri în formă de S era acolo unde se termina grila mea şi începea cea a lui Matahală. Dacă la expirarea timpului ofiţerul va fi în continuare în grila mea, atunci trebuia să mă ocup eu de el. Mă puteam descurca şi cu patru.

Trei secunde. Două. În continuare la marginea grilei mele, la nici zece metri depărtare… una…

Am trimis prima săgeată spre glezna ofiţerului, în cizma de piele.

Şmecheria cu tirul în viteză, indiferent dacă lucrezi cu un arc sau cu o puşcă, este să nu te mai uiţi la ţintele în care ai tras deja ca să vezi dacă le-ai nimerit. Imediat ce-am dat drumul primei săgeţi, am pus mâna pe alta şi am trimis-o spre cel de-al doilea soldat. Pauza *zan-shin* a fost doar acolo, în spirit, şi nu în timpul real. Am dat drumul celei de-a treia, am văzut că ultimul om era pe cale să-şi dea seama de pericol, şi-am întins coarda până la ureche în timp ce el îşi dădea jos carabina. Înainte să-şi potrivească arma, şoc-tox-ul l-a lovit, s-a arcuit pe spate şi s-a prăbuşit.

De la prima lovitură şi până la ultima trecuseră şapte secunde. Mi-am revăzut mişcările. Glezna stângă, coapsa dreaptă, umărul stâng, şoldul drept. Nicio lovitură mortală, exact aşa cum intenţionasem. Orice arcaş competent i-ar fi putut ucide, însă unul cu îndemânarea mea trebuia să încerce cu handicap. La o sută cincizeci de metri nu mi-aş fi

permis un asemenea pariu… dar, de la distanţa asta, a-i fi omorât ar fi fost ca şi o ratare.

Auzeam puştile cu amortizor lovind, şi trupurile căzând cu zgomot surd pe covorul moale al junglei. Mă aşteptam să aud sunetul unui Stein pus pe tragere automată, sfâşiind tăcerea nopţii, dar nu s-a întâmplat aşa ceva.

M-am furişat cu atenţie înspre poziţia lui Matahală. L-am văzut ieşind dintre tufişuri, cu Rand-ul pregătit. La douăzeci de metri în spate, Vipera ieşea deja în luminiş.

După un minut, ne-am lămurit că atacul nostru fusese o surpriză completă; toţi cei douăzeci şi unu de inamici fuseseră doborâţi.

— Îţi mulţumesc că te-ai ocupat tu de ofiţer, mi-a spus Matahală. De-acolo de unde eram nu-l puteam vedea.

Spaimă ne-a adunat dincolo de luminiş, la fereală.

— A fost prea uşor, a remarcat Brici. Aş putea face chestia asta toată ziulica. Tipii ăştia parcă sunt manechine.

Şi-a şters *tanto*-ul de sânge:

— Nu se compară cu Meduzele.

Spaimă a clătinat din cap:

— Putea să nu fie chiar atât de uşor. Dacă vreunul dintre ei apuca să tragă…

— Deci am avut şansă, a intervenit Sticlă. Ce nu-ţi convine?

— Depinde dacă a fost şansă bună sau rea, a glăsuit Spaimă… În sfârşit! Oricum ar fi, am făcut-o. Reia-ţi postul de cercetaş, Sticlă.

Eu nu împărtăşeam grijile lui Spaimă. Eram cei mai buni, ne făceam treaba aşa cum trebuia. Aveam cu toţii *siddhi*-urile noastre, iar inamicul era lipsit de orice şansă. Cum oare să nu ne simţim în siguranţă? Chiar dacă veneau cu grămezile, nicio problemă!

***

Aproape ajunsesem. Complexul era bine luminat, dar nu excesiv, şi nu apăruseră indicii cum că ar fi existat alte trupe prin zonă.

Sticlă s-a înapoiat, confirmând:

— Nu mai e nimeni pe-aici.

Ne-am ghemuit în tufişuri şi am început să ne gândim.

— Absurd! a explodat Spaimă. Vrei să-mi spui că douăzeci şi unu au fost *toţi?* Îngrămădiţi într-o latură a unui nenorocit de sector de cerc? Nu mai e nimeni în interiorul perimetrului?

— Aşa am spus.

— E absurd!

— Ascultă, Spaimă, mă pricep la camuflări. I-aş fi simţit. M-am înşelat eu vreodată?

Spaimă a dat din cap că nu.

— Poate nişte sisteme automate? şi-a dat Matahală cu presupusul. Senzori de paşi, fascicule laser, infraroşii? Cine trece de santinele să se prăjească rău atunci când traversează terenul! Asta are sens, nu?

Am încuviinţat cu toţii. Cam aşa am fi procedat şi noi.

— Da, ar avea sens, a şoptit iritat Sticlă, numai că nu s-a întâmplat nimic. Am mers până în capătul celalalt şi m-am întors. Pe terenul ăsta nu există niciun sistem automat de protecţie.

— Poate că sunt într-adevăr idioţi, a sugerat Brici. Adu-ţi aminte de cizmele de piele.

— Nu cred, a intervenit Viperă.

— Sau poate că au prea multă încredere în ei, am adăugat eu. Zona de război este în cealaltă emisferă. Locul ăsta se află în mijlocul ţării nimănui… Nu şi-au închipuit că l-am putea găsi.

Spaimă a încuviinţat:

— Da, e posibil. Ca şi cum ai trimite produse farmaceutice de mare valoare într-un transportor învechit, în loc să le trimiţi cu un convoi blindat, pentru a nu atrage atenţia. S-ar putea.

Am aşteptat cu toţii decizia.

— Cred că ar fi mai bine să mergem să vedem, a hotărât el.

Grijile cădeau pe capul lui, dar ştiam că nu se temea deloc.

Niciunul dintre noi nu se temea.

***

Nu ştiam despre Ţintă decât că era conducătorul suprem al unei secte locale. Un *supraom*, cum îl caracterizase Viperă. Dacă reuşeam să punem mâna pe el, diplomaţii noştri aveau la dispoziţie o marionetă foarte utilă prin care puteau învinge încăpăţânarea localnicilor. Dacă nu, trebuia să-l îngropăm, deoarece conform credinţelor religioase locale, şeful lor spiritual era invulnerabil. Căpătase puterea asta de la zeul lor, ca recompensă pentru serviciile aduse. Brici a râs când mi-a povestit, dar eu am încercat să-mi ţin mintea deschisă. Universul este plin de lucruri despre care nu ştim nimic. Aceşti oameni nu umblau pe căi bătătorite; poate că erau totuşi Rasa Adevărată. Poate că preotul avea un fel de metabolism supereficient, nu se îmbolnăvea, sau se putea vindeca repede, sau aşa ceva. Cine ştie? Nu avea nicio importanţă, desigur. Noi eram şase, el unul singur, şi trebuia să se poată vindeca extrem de repede dacă noi ne puneam în minte să-i venim de hac.

Iar atunci localnicii se vor trezi în mare încurcătură. Poate vor crede că zeul este de partea noastră, şi nu de a lor. O psihologie care va lucra *pentru* noi.

Ne-am despărţit îndreptându-ne spre cea mai mică dintre clădiri, în stil hex-spart, fiecare dintre noi apropiindu-se în stilul său caracteristic.

Am ajuns la uşă în urma lui Matahală, dar în acelaşi timp cu Viperă. Era confecţionată din plastic standard şi avea o încuietoare ridicolă. Te apuca râsul dacă te uitai la ea.

Matahală a prins mânerul şi s-a pregătit să smulgă uşa din ţâţâni.

— Probabil se vor declanşa alarme, ne-a avertizat el. Fiţi pregătiţi!

Viperă şi cu mine am dat din cap că am înţeles. Ne-am uitat la ceas. Treizeci de secunde!

Sticlă, Brici şi Spaimă înconjuraseră clădirea spre o a doua intrare.

Când a sosit momentul, Matahală a tras un pic mai puternic de mânerul uşii. S-a mişcat.

— Krishna! Afurisita asta de poartă nici măcar nu este încuiată! a observat el.

— Dă-i drumul! a spus Viperă.

Matahală a trântit uşa de perete, năpustindu-se înăuntru, spre stânga. Eu am intrat şi m-am dat în dreapta, iar Viperă a acoperit centrul.

Nu s-a pornit nicio alarmă, n-a fulgerat nici o lumină, nimeni nu a urlat, nimeni nu a încercat să tragă în noi. Nimic!

Locul semăna cu un depozit – era o încăpere uriaşă. Lumina arunca raze palide, suficient cât să ne vedem unul pe altul. Spre centrul încăperii se distingea o strălucire albăstrie care părea să pulseze.

— Nu-mi place deloc chestia asta, a mormăit Matahală.

Am inspirat adânc, străduindu-mă să-mi încetinesc bătăile inimii. Deodată, mi s-a făcut părul măciucă.

— Biologice? am întrebat… Chimice?

— Poate. Acum e prea târziu să ne mai punem întrebări din astea.

Nu mă simţeam bine, indiferent ce se întâmpla acolo. Am avut un impuls brusc de a mă întoarce şi de a fugi din locul ăsta cât mai repede posibil, fără să mă uit în urmă.

— Cineva acolo! a izbucnit Matahală. Acolo!

Puşca lui s-a îndreptat spre locul cu pricina.

Am ridicat arcul pentru a trage. În spatele meu, Viperă a scos două stilete pregătindu-se pentru o dublă aruncare.

— Bine aţi venit! a răsunat o voce blândă de bărbat. Eu sunt Nobiki, Părintele Credinţei.

Era un bărbat scund, dolofan, purtând un fel de cămaşă de mătase şi o fustă despicată. În lumina slabă, ambele păreau de culoare roşie. Nu avea încălţăminte de niciun fel. Şi era chel.

Probabil avea şaizeci sau şaptezeci ani-standard, cel puţin de două ori vârsta mea. Un bătrân inofensiv.

— El este, Ţintă, am îngânat cam nesigur.

Am cercetat camera cât am putut de bine, căutând soldaţi. Viperă şi Matahală au făcut, la fel.

— Va trebui să vii cu noi, a răcnit Matahală. Acum eşti prizonierul nostru.

— Nu cred! a reacţionat Nobiki.

Apoi a dispărut.

Până acum fusese al nostru, dar s-a făcut bau-bau dintr-o dată. Aşa a început nebunia.

Vreau să spun că a dispărut ca o hologramă căreia îi întrerupeai alimentarea cu energie.

— Rahat! mi-am exprimat eu punctul de vedere.

— Este un truc, a şoptit Viperă, citindu-mi gândul. Un fel de imagine virtuală.

— Împrăştiaţi-vă! s-a auzit vocea lui Matahală. Ai grijă la uşă, Peel.

Viperă şi Matahală au luat-o din loc. I-am pierdut în lumina slabă. Strălucirea albastră pe care o văzusem mai înainte dispăruse şi ea.

M-am lipit cu spatele de perete, lângă uşă, şi mi-am pregătit arcul pentru o tragere rapidă. Nimeni nu avea să iasă pe aici atâta vreme cât stăteam eu de pază!

— Nimeni nu vrea să plece, a răsunat din nou vocea blândă.

M-am răsucit ca să-l văd pe cel care vorbea. O partea a magaziei s-a luminat brusc, ca o dioramă într-un muzeu, şi l-am văzut pe Nobiki stând acolo, în pijamaua lui roşie, zâmbind. În faţa lui, la o distanţă de zece metri, se afla Matahală, care a ridicat puşca şi-a îndreptat-o spre el. N-am auzit ce-a spus, dar sunt sigur că i-a poruncit să se predea. Omuleţul nu a mişcat, continuând să zâmbească. Îşi ţinea braţele pe lângă corp.

Matahală a ridicat puşca şi a ţintit. Ordinul fusese să capturăm Ţinta în viaţă, dacă se putea, deci bănuiesc că Matahală avea de gând să tragă o rafală de avertisment, ca să-l sperie.

A rămas cu arma aţintită un moment, după care a coborât-o. S-a holbat la ea şi mi-am dat seama că puşca nu detonase. A aruncat magazia şi-a încărcat alta, dar din nou nu s-a întâmplat nimic. A pus arma jos şi a scos toporişca. Preotul nu făcuse nicio mişcare.

Matahală s-a apropiat cu precauţie, târşindu-şi picioarele.

Preotul a stat nemişcat până când soldatul s-a întins să-l apuce de cămaşă. Abia atunci s-a ferit la stânga, doar

câţiva centimetri. Matahală a încercat din nou… Nobiki s-a eschivat iarăşi. Oricât de repede se mişca Matahală, preotul era şi mai rapid.

Matahală şi-o fi dat seama că omuleţul avea un *siddhi şi* că nu va fi în stare să pună mâna pe el. Dacă nu-l putea captura, atunci exista cealaltă alternativă.

A ridicat toporişca şi s-a repezit, ţintind spre căpăţâna preotului.

Braţul stâng al lui Nobiki a ţâşnit în sus oprind lovitura. Pur şi simplu, a blocat-o.

Nimic din ce văzusem până atunci nu m-a impresionat atât de mult ca acea blocare. Dacă braţul lui Matahală ar fi lovit un perete de fier spongios, nu s-ar fi oprit mai din scurt. A aruncat arma albă în lateral, repezindu-se cu mâinile goale la preot.

Nobiki a ridicat şi el mâinile, împreunându-şi degetele cu ale celuilalt. Puteam vedea încordarea schimonosind trăsăturile lui Matahală. Incredibil, dar a căzut în genunchi, cu încheieturile răsucite de forţa lui Nobiki.

Pur şi simplu nu-mi venea să cred!

Matahală s-a rostogolit într-o parte, eliberându-se din strânsoare. S-a repezit iarăşi. Omuleţul a sărit şi el, întâmpinându-l. Cei doi sau ciocnit în linişte, dar forţa emanată de încleştarea lor era parcă vizibilă, în subtil. Matahală s-a trezit aruncat într-o parte.

Imposibil!

Prăbuşit pe spate, soldatul părea stupefiat.

Mi-am ridicat arcul şi săgeata pregătindu-mă să străpung inima lui Nobiki.

Am auzit o voce în cap. *Nu. Nu încă*…

Am coborât arcul. Nici nu mi-a trecut prin minte să nu ascult ordinul. Poate că aerul *era* impregnat cu un drog. Nu-mi păsa absolut deloc.

Matahală s-a ridicat năpustindu-se cu toate forţele pe care le putea mobiliza. Am văzut, *am ştiut* că toate resursele lui erau concentrate în acel atac. A ridicat mâinile prinzând gâtul Nobiki şi a început să strângă. Preotul a prins şi el gâtul lui Matahala.

Au stat aşa un timp care mie mi s-a părut nesfârşit.

În cele din urmă, preotul s-a muiat, vlaga i s-a scurs din picioare şi s-a prăbuşit. Matahală gâfâia epuizat, dar era evident că Nobiki murise. Am simţit un val de uşurare inundându-mi fiinţa.

Lumina s-a stins iar Matahală s-a făcut nevăzut. Ce…?

O altă secţiune a depozitului s-a luminat deodată. Atunci am văzut-o pe Viperă, faţă-n faţa cu Nobiki. Preotul *înviase!* Ea a aruncat un stilet înveninat, însă el l-a evitat, aplecându-se. După care a scos din veşminte şi a lansat o armă identică. Viperă s-a azvârlit la sol, s-a ridicat din rostogolire, cu ambele mâini răsucite înapoi, în poziţie de aruncare…

Şi în cele din urmă, după mult efort, l-a răpus.

După care l-a omorât Sticlă.

După aia Brici.

Şi Spaimă.

Şi eu l-am învins.

Transpiram, şi eram terifiat, m-am tras spre stânga, el a ridicat arcul ţintind spre mine, eu l-am încordat pe-al meu şi-am fost cu un sfert de secundă mai rapid, şi mi-am trimis săgeata spre inima lui, şi el a căzut…

Dar numai după ce mi-am dat seama că era la fel de bun ca şi mine, *exact* la fel de bun, şi că trebuia să merg chiar spre esenţă, să sap după fiecare bucăţică a sinelui, astfel încât nu a fost doar talent contra talent, şi am fost salvat de descoperirea făcută. Stăteam acolo respirând cu greu, holbându-mă la trupul cu săgeată în piept.

A trebuit să mă inspir din ceea ce mă făcea diferit de ceilalţi oameni, din *esenţa* mea. De-abia atunci am învins!

Era testul suprem, îl trecusem, bucuria triumfului m-a înghiţit ca un val teribil. L-am întâlnit pe cel mai bun, fără-ndoială, l-am înfruntat şi-am învins! Toată viaţa îmi căutasem egalul, şi în cele din urmă îl găsisem.

A fost apogeul vieţii mele. Vroiam să trăiesc acest moment la nesfârşit; dacă nu, eram gata să mor pe loc. Oricare dintre soluţii mi se părea la fel de bună. Urcasem

muntele şi întâlnisem zeii. Nimic nu avea să mă depăşească vreodată. În acel moment am cunoscut pacea.

Apoi depozitul s-a luminat şi m-am trezit stând într-o cameră strălucitoare. Goală. Nu eram decât noi şase. Ne holbam unul la altul, vrăjiţi.

***

Nu ne-au trebuit decât câteva minute pentru a ne da seama că trăisem cu toţii aceeaşi experienţă. Trebuia să fi fost un fel de halucinaţie, dar fiecare am simţit-o ca şi cum fusese *reală.* Ce însemna asta? Care era şmecheria?

Am ieşit din clădire. Soseau zorile; falsele zori abia trecuseră şi cerul întunecat căpăta o culoare gri. Eram cutremuraţi cu toţii.

— Hei! a strigat Sticlă. Necazuri!

Am privit cu toţii. Mai mult de douăzeci şi cinci de siluete au apărut dintre copacii care înconjurau amplasamentul.

Ne-am uitat la Spaimă. Dacă toţi se simţeau aşa cum mă simţeam eu, atunci nu mai aveam nicio şansă. M-aş fi luptat dacă *el* ar fi vrut, dar fără să pun suflet. Pentru mine, lupta asta nu mai avea nicio importanţă.

Spaimă a dat din cap. A pus jos aruncătorul. Am făcut şi noi la fel cu armele noastre.

Soldaţii s-au apropiat.

— Ei sunt, a spus Brici. Tipii pe care i-am omorât. Cei de la perimetru şi cei pe care i-am răpus ieri dimineaţă.

Vocea sa părea perfect calmă.

Mi-am dat seama că era adevărat şi, destul de ciudat nu mi-a părut rău. Soldaţii nu prezentau semne de răni şi zâmbeau apropiindu-se de noi. Îi uciseserăm, erau morţi, dar uite că apăreau acolo. Probabil că priveam la o iluzie. Oare îi căsăpiserăm cu-adevărat? Sau ne-am *imaginat* că i-am omorât şi de fapt ei rămăseseră în viaţă? De care parte stătea adevărul?

— Oameni buni, a mormăit Matahală. Ce înseamnă asta?

Spaimă a oftat:

— Înseamnă că vom pierde acest război.

— Nu, nu chiar, a răspuns o voce din spatele meu.

Nu aveam nevoie să mă întorc pentru a şti că era Nobiki. Dar m-am întors totuşi.

— Veţi uita acest război, a declarat simplu.

Eu mă holbam la el.

— Am să merg cu voi, a adăugat.

Zâmbea.

Şi-atunci am înţeles.

Nobiki era *siddhi*-ul lor. Într-un fel, el ne putea oferi ceea ce ne doream mai mult, eram cei mai buni ucigaşi pe care-i aveau ai noştri, iar el ne transformase în nişte copii. Am venit plini de aroganţă şi tehnologie, dar nu aveam nicio şansă. Fuseserăm victimele unui agent chimic sau biologic? Unei emisii radiopatice? Telepatice?

Nu avea importanţă. Dacă ne putea face asta nouă, care eram cei mai buni, vă daţi seama ce le putea face celor mai slabi ca noi.

Siddhi-ul lui era mai puternic decât al nostru. Cum te poţi lupta cu un om care îţi va da exact ceea ce îţi doreşti cel mai mult şi, făcând asta, afli exact cine eşti şi pe ce butoane să apeşi pentru a te controla? Cum să te lupţi cu aşa ceva?

Probabil că am înţeles cu toţii pericolul, pentru că l-am omorât din nou. Şi din nou, şi din nou. Dar fără niciun rezultat, pentru că el continua să vină. Şi ăsta nu era încă cel mai rău dintre lucruri.

***

Niciunul dintre noi nu-şi poate aminti care era numele planetei. *Nimeni* nu-şi aduce aminte să ne fi trimis acolo. Poate că nu s-a întâmplat niciodată, dar eu cred că totuşi s-a întâmplat. Cred că acolo se află o lume pe care a trebuit s-o uităm, numai că-mi aduc totuşi aminte de anumite lucruri petrecute.

Cred că-mi aduc aminte.

TACTICILE GERINE

de Elizabeth Moon şi Bill Fawcet

Gerinii sunt amfibieni octopozi şi au o societate foarte ierarhizată, una cu idei foarte rigide despre ce înseamnă onoarea războinicului, însă care nu are niciun fel de remuşcări vizavi de exterminarea populaţiilor civile. Ca amfibieni, sunt avantajaţi în luptele 3D – aeriene şi spaţiale. Îşi apără cu înverşunare teritoriul pe care trăiesc. Acest lucru este demonstrat de atacurile sinucigaşe ale civililor Gerini în cazul puţinelor incursiuni cu care forţele umane au deranjat Vizuina Gerină.

Gerinii au tendinţa de a ataca poziţiile defensive, dar sunt surprinzători de inapţi să răspundă unor forţe duşmane mobile. Ei văd în poziţiile de apărare fixe o provocare la adresa autorităţii lor şi deci o ameninţare, pe când o forţă de uscat aflată în mişcare este considerată a fi compusă din soldaţi de rând, deci o primejdie mai mică. Forţele de uscat ale oamenilor au aflat repede ceva: dacă vroiai ca Gerinii să atace, trebuia pur şi simplu să te opreşti şi să sapi poziţii de apărare.

Faptul că Gerinii au evoluat în oceane este demonstrat de preferinţa lor pentru artileria grea şi încărcăturile explozive. Şrapnelele sunt puternic încetinite în apă şi nu au fost niciodată folosite pe scară largă. Deşi în bătăliile spaţiale folosesc laserele, arma lor preferată este racheta.

Răspunsul Gerin la o invazie din spaţiu este foarte deosebit de noţiunea oamenilor despre tactică. Atâta vreme cât aparatele de zbor se aflã în aer Gerinii atacă sălbatic. O navetă ajunsă la sol îi descumpăneşte. Ocupanţii ei sunt „jos“ în raport cu ceilalţi, ceea ce înseamnă că au un statut înalt. Deci ezită să le atace. Pentru forţele de uscat Gerine, care preferă teritoriile aflate la altitudini mai reduse, marinarii sunt deasupra şi au prin urmare un statut mai coborât. Atunci când au posibilitatea să aleagă, Gerinii au tendinţa să se retragă în jos, şi nu în lateral. Statutul unei navete care a aterizat este nedeterminat până când soldaţii

ocupă o poziţie, oferind o provocare clară; dacă se depărtează încet nu mai constituie o ameninţare şi adesea sunt lăsaţi în pace.

Tacticile Bi-dimensionale nu reprezintă punctul forte al Gerinilor. Pentru că se bazează foarte mult pe instincte, ei nu au cine ştie ce programe pentru a se descurca într-o situaţie cu o dimensiune în plus sau în minus. Adesea nu sesizează situaţii favorabile care pentru oameni sunt evidente. Din punctul lor de vedere, cu cât te ridici la o altitudine mai mare cu atât te îndepărtezi de o poziţie uşor defensibilă şi de apele favorabile. Deşi logica militară ar putea spune că terenurile înalte sunt mai avantajoase, Gerinii trimit de obicei sus, în prima linie, forţele de sacrificiu.

POLITICĂ

de Elizabeth Moon

ÎN CHESTII DIN ASTEA, politica îşi bagă întotdeauna nasul şi face numai încurcături. Unii ştabi doresc să se îndeplinească un lucru, şi chiar dacă are sens sau nu, mereu este scos în faţă un sărman fără „pile“: Uite, de exemplu Mac… vrea ca piersica să lucească oglindă, şi unul ca mine va trebui să o bărbierească perfect, după care s-o lustruiască. Nu că *toate* ideile lor ar fi idioate, înţelegeţi, însă amirali au o problemă – şi poate că în mod special Mac: *nimeni* nu le atrage atenţia atunci când o iau razna. Tactica folosită la aterizarea pe Caedmon se inspirase din vechile dosare prăfuite ale cuiva, şi indiferent cine ar fi pus-o la cale (Mac sau cineva mai de-al casei), noi trebuia să mergem acolo. În persoană. Cu navetele.

Ştiţi desigur, de ce nu folosim tancuri acolo jos… da, exact. Nu au scuturi. Obiectele mai mici decât un crucişător nu pot genera scuturi. Dar tancurile sunt suficient de mari, totuşi, şi constituie ţinte perfecte pentru rachetele anti-tanc. Vreun tâmpit probabil că s-a gândit la navete, şi a căzut în extaz crezând că ideea lui cretină era de fapt minunată. Crucişătoarele trebuiau să rămână pe orbită. Nimeni nu vroia să rişte pierderea unui preţios crucişător. Tradiţie, mai ştii? Încă de când se mergea cu barca pe apă, marinarii au trebuit să ajungă pe uscat cu ambarcaţiuni expuse tirului inamic; şi tot de atunci, sărmanii de ei mor pe capete din cauza asta.

Gerinii erau la curent cu sosirea noastră. Mi se pare şi normal! Calea cea mai uşoară ar fi fost să le distrugem baza orbitală, dar nu se potrivea cu tactica şefilor. Aceştia spuneau că aveam nevoie de ea, sau cam aşa ceva. M-am gândit în sinea mea că motivul era de fapt altul: baza aparţinuse la început oamenilor şi-apoi o pierduseră; dacă o luau înapoi nevătămată, închipuiţi-vă ce propagandă favorabilă! Ni se îndrugau tot felul de poveşti pentru adormit copiii, cum că noua noastră tehnologie de

camuflare era nemaipomenită! Permitea crucişătoarelor să se-apropie foarte mult şi puteam fi lansaţi la sol înainte ca ei să afle; dar mai auzisem chestii din astea şi cu siguranţă, numai un papă-lapte le-ar fi crezut. Eu nu credeam! Fără-ndoială că nici căpitanul.

El nu spunea asta cu voce tare pentru că nu îi stătea în fire, dar noi ne dădeam totuşi seama ce gândea, din expresia ochilor săi şi din felul în care-şi ţinea buzele. Ne-a citit ceea ce trebuia să băgăm bine la cap – nu cine ştie ce – după care am fost încărcaţi în navete, ca nişte pachete cu marfă. Nemernicul ăla de pe crucişător ne-a împins, ne-a tras, şi ţipa de ziceai că-i smulge cineva capul de pe umeri. Norocul lui că trebuia să ne păstrăm nervii pentru mai târziu. Rouy a zâmbit spre mine ascunzându-şi sprâncenele îndărătul cicatricilor de pe frunte, şi a făcut un semn obscen în spatele lui. Eram de destulă vreme în aceeaşi unitate pentru a avea încredere unul în altul – mai puţin la poker şi, uneori, la femei. Înghesuiţi ca sardelele, frecând pereţii cu raniţele şi dându-ne cu căştile de tavan, a trebuit să ascultăm un alt discurs. De data aceasta din partea comandantului crucişătorului – care poate că avea altceva mai bun de făcut, numai că ofiţerii din marină au tot timpul impresia că e de datoria lor să le facă marinarilor viaţa grea. Rouy şi-a ridicat faţa în sus şi a zâmbit din nou. Am făcut şi eu vreo două gesturi obscene foarte clare, dar n-am spus nimic. Armata pune microfoane prin navete şi se poartă aspru cu marinarii care spun sincer ce gândesc despre discursul unui comandant tâmpit.

După care ne-au lansat, iar pilotul navetei a pornit cu motoarele în plin. Sigur, nu i-a păsat că am intrat unii în alţii, de-abia mai puteam respira. Şi dacă ar fi folosit la ceva aş fi zis bine, fie şi aşa. Mai bine un pic de înghesuială în navetă decât să iei foc. Numai că nu ne-a mers.

Nimeni nu consideră că amărâţii de marinari ar trebui să ştie ce li se întâmplă, aşa că navetele nu au platforme video. Nici măcar ecrane care să-ţi dea o imagine computerizată, aşa cum e cazul în navetele comerciale, cu un marker care urmăreşte poziţia navei pe hartă. Dintr-o

dată, nava parcă s-a aşezat cu fundul pe un ceainic fierbinte. A început să vibreze, dar nu ca la o manevră normală de intrare în atmosferă, ci altfel, pentru că *toate* începuseră să sune de parcă cineva ar fi aruncat un clopot peste noi.

Am auzit vocea pilotului prin interfon. Doar două cuvinte:

— Focuri inamice!

Rouy s-a grăbit să-i răspundă:

— Taci din gură şi pilotează, prostule; de asta mi-am dat şi eu seama.

Pilotul n-avea cum să audă, însă eram cu toţii de acord cu Rouy. Ne-am găsit în cele din urmă o atitudine stabilă (în care nu mai eram aruncaţi care-ncotro), şi un minut sau două au trecut în linişte. Dacă respiraţia unui desant de o sută de oameni masaţi ca sardelele poate fi numită liniştită. Mi-am întins gâtul până am reuşit să-l zăresc pe căpitan. Nu se uita la nimic anume, era perfect nemişcat, ascultând ceea ce se difuza în sistemul lui de comunicaţie. Asta mi-a dat fiori. Locotenentul nostru era un tinerel de pe o planetă de care nu auzisem, şi, oricum, nu-i puteam vedea decât ceafa. Am avut impresia că şi în el zdrăngănise ceva.

Am început să simţim vibraţia încă de la intrarea în atmosferă. Compartimentul nostru scârţâia şi tremura de ziceai că era gâdilat. Ştiam că învelişul exterior devine fierbinte, iar în anumite atmosfere planetare chiar incandescent, strălucitor. În realitate nu ai cum *să simţi* asta, dar mintea îţi proiectează mereu imagini îndărătul ochilor, şi îţi vine să te tragi cât mai departe de pereţii cabinei. Unul dintre mucoşi a icnit şi l-am auzit pe Cashin, caporalul lui, mârâind. Este inadmisibil să avem senzaţii de vomă; ăsta poate fi un motiv de excludere din forţele armate. Dacă dai afară prânzul aşa, dintr-o dată, capeţi frică şi nimic altceva. Iar frica merită s-o ai doar dacă-ţi face vreun bine – dacă mobilizează în tine până şi ultima fărâmiţă de putere sau de viteză, la care altfel nu ai ajunge. În rest, este inutilă sau dăunătoare, şi trebuie să înveţi cum s-o ignori. Asta nu poţi să-i înveţi pe mucoşi. Trebuie să-nveţe singuri. Cei care nu învaţă chestia asta, în marea lor

majoritate nu apucă să trăiască suficient de mult pentru a mă contrazice.

Intrasem binişor în atmosferă – într-un picaj mai rapid decât îi era stomacului meu pe plac – când nava s-a zguduit din nou. Nu era o lovitură directă, ci una transmisă de atmosfera de afară într-o bufnitură uriaşă care ne-a aruncat în lateral, întorcându-ne puţin cu fundul în sus. Pilotul a corectat rapid traiectoria – şi vreau să spun despre piloţii de pe navete că, deşi sunt nişte nemernici aroganţi şi imposibil de suportat, pilotează perfect navetele astea, pot merge cu ele până în iad şi chiar se-ntorc de-acolo. De data asta nu ne-a dat niciun raport; nici după următoarele două bufnituri n-a zis nimic.

Ceea ce ne-a adus la cunoştinţă, după un minut sau mai mult, a fost:

— Zona de aterizare compromisă!

„Zona de aterizare compromisă“ poate însemna mai multe lucruri, însă nimic bun: ori s-au plantat pe-acolo bombe nucleare, să spunem, ori recunoşti artileria stând prin zonă cu ţevile îndreptate spre pista de aterizare, ori inamicul a capturat-o (nu e ceva obişnuit, dar se întâmplă) şi o foloseşte. Pentru noi, „zona de aterizare compromisă” însemna că suntem pe cale de a pierde o grămadă de marinari. Vom ateriza pe o pistă proastă sau improvizată, sau vom sări de la o altitudine joasă, cu viteză foarte mare. M-am uitat din nou la căpitan. De data asta era conectat la sistemul de comunicaţie, vorbind probabil cu idiotul care pregătise misiunea. Cel puţin, aşa speram. Am putea renunţa – am mai renunţat la o aterizare şi cu altă ocazie – dar nici asta nu mirosea prea bine, ţinând cont că s-ar fi tras în noi şi pe traseul de întoarcere. Cea mai avantajoasă soluţie era o zonă alternativă de aterizare – ceea ce însemna că cineva se uitase măcar asupra ei, prin scannerele de la bordul crucişătorului. Cea mai *dezavantajoasă...*

— Marinari, atenţia la mine!

Căpitanul avea o figură încruntată, dar el întotdeauna părea furios înainte de aterizare:

— Ne vom îndrepta spre zona alternativă Alfa… Deci Alfa, peste şase minute. Sergenţi, pregătiţi-vă!

Adică se referea la mine. Am apăsat cu degetul mare pe acea comandă care scotea un mic ecran din casca mea, apoi am activat *display*-ul. Zona alternativă Alfa era, ca să fie clar pentru toţi, un amplasament cumplit. O pistă de aterizare scurtă, parţial acoperită cu fel de fel de ierburi ciudate, aşezată între coline – şi părea locul perfect pentru dispunerea artileriei Gerine. Câteva liniuţe colorate traversau *display*-ul, indicând: locul în care vreun tâmpit din crucişător se gândise că trebuie să ne adunăm, colina care trebuia cucerită (chiar aşa *scria),* şi toate detaliile care fac deliciul unuia de se distrează cu castele de jucărie în loc să-şi aducă aici târtiţa, să vadă cum e războiul pe bune, cum e să primeşti o lovitură în maţe. M-am uitat de două ori la liniile de nivel şi la cifre. Linii de nivel de zece metri, nu de cinci… alea nu erau nişte colinuţe, aveau să ne dea bătaie de cap. Şi acolo unde liniile se împreunau era o creastă de vreo optzeci de metri înălţime, prea înaltă pentru ca un booster pus în cârcă să te ridice deasupra. În schimb, cineva aflat în vârf putea să-ţi trimită pe neaşteptate o încărcătură explozivă peste scăfârlie.

Iar zona nu era pregătită. La un atac camuflat, pregătirea amplasamentelor este foarte sumară, chiar şi în zonele principale – doar o survolare rapidă ca să se arunce nişte balize audio şi canistre cu benzină (care să irite pielea sensibilă a Gerinilor). Pistele de aterizare alternative nu erau pregătite *deloc.* Dacă Gerinii ghiceau unde se afla pista Alfa, se vor prezenta la întâlnire fără să mai aibă probleme cu focul canistrelor de benzină. Ăsta era necazul cu pistele de aterizare alternative: te mulţumeai cu ce aveai şi trebuia să fii recunoscător că nu te arunci cu paraşuta prin vreo deschizătură a navei. Noi nu eram paraşutişti, iar navetele nu sunt adaptate transportării trupelor de desant aerian. Cu toate că cel mai rău este totuşi să arzi de viu împreună cu ceilalţi, ca într-o cutie cu sardele. Chiar atunci, nava s-a înclinat violent, zguduindu-

se din toate încheieturile: ceva explodase mult prea aproape de noi.

Apoi am coborât. Presupun că a fost o aterizare controlată, altfel niciunul dintre noi n-ar mai fi ieşit viu. Dar cu tangajul şi cu giraţia la care eram supuşi, simţeam că suntem pe cale să ne zdrobim. Am auzit explozia pneurilor la contactul cu solul, apoi trenul de aterizare s-a rupt şi nava s-a mai cabrat o ultimă oară înainte de a brăzda pista cu nasul său construit din materiale termorezistente. Eram cu toţii învălmăşiţi într-o grămadă dezordonată, presând peretele din faţă, făcând la fel de mult zgomot ca naveta însăşi. Asta până când căpitanul a reuşit să zbiere mai tare decât noi. Cu o smucitură finală, nava a rămas nemişcată, şi – pentru o clipă tăcută.

— Deschide trapa aia, sergent!

Vocea căpitanului avea acel ton căruia nu i te puteai împotrivi – dacă erai băiat deştept – şi am început să tragem de pârghiile trapei. Oamenii căutau să se descurce din încâlceala în care stătuseră până atunci, murmurând înjurături. Unul dintre mucoşi nu stătuse în picioare şi îşi luxase glezna; a behăit o dată, după care, văzând că nimeni nu-i dă atenţie, a tăcut. Aveam probleme cu ultima pârghie, care se paradise din cauza patinării pe sol. Şi-am auzit atunci, afară, primele explozii. M-am uitat la căpitan. El a dat din umeri. Ce altceva să facem? În coşciugul ăsta bine mototolit oricum nu aveam nicio şansă. Rouy a împins cu umărul… Trapa a alunecat într-o parte lăsând să intre aerul proaspăt şi umed.

Caedmon nu mirosea tot atât de rău ca majoritatea planetelor. De asta aveam să-mi dau seama mai târziu, dar în momentul ăla am observat urmele exploziilor trimise de două nave de luptă Gerine care-şi lăsaseră cărţile de vizită pe pistă. Un vânticel favorabil mătura praful din calea noastră, dar craterele erau impresionante. Am privit senzorul de radiaţie de pe *display* – nimic peste limita normală, deci nu fuseseră bombe neutronice. Acum nu trebuia decât să ieşim cât mai repede afară!

În mod normal, coborâm rampele de aterizare, câte patru de fiecare parte a navei… dar cum aparatul stătea pe nas şi pe aripa din stânga, rampa din partea dreaptă era inutilă. Iar trapa din stânga nu avea cum să se deschidă. Iată de ce purtam mereu cu noi hamacele acelea imense din cauza cărora toată lumea ne tachinează. Le-am desfăcut în câteva secunde (ne-am *antrenat* în privinţa asta, în magaziile crucişătorului, şi toţi fraierii au râs de noi). Coborârea din navă – materialele şi oamenii, inclusiv pilotul (care avea un braţ rupt) şi mucosul cu glezna scrântită – a mers mai repede decât mi-aş fi imaginat. Locotenentul nostru, Pascoe, a preluat prima echipă şi a condus-o spre vegetaţia aia neregulată de la baza celei mai apropiate coline. S-a descurcat bine. După care Courtney s-a întors la navă a plasat încărcăturile explozive, a făcut conexiunile şi s-a cărat repede de-acolo. Când s-a asigurat că zona roşie era liberă, căpitanul a apăsat pe buton. Nava a explodat într-o furtună de lumină. Am închis cu toţii ochii. Naveta asta oricum nu mai avea să ajungă vreodată undeva, dar chiar şi-aşa m-am simţit destul de neplăcut atunci când a explodat… fusese biletul nostru pentru drumul de întoarcere acasă. Ca să nu mai spun nimic de faptul că orice neghiob îşi putea da seama: explozia producându-se atât de târziu după sfărâmarea navei, e clar că au existat supravieţuitori!

Ceea ce vede toată lumea în filmele cu desanturile marinei, sunt chestiile de faţadă – trupele acoperite, cu căşti, înzestrate cu armamentul cel mai bun, fasciculele strălucitoare de laser – sau o imagine despre care vreun idiot de reporter crede că va impresiona spectatorii (un marinar privind meditativ spre un câine mort, sau ceva de genul ăsta). Dar mai sunt şi aspectele practice, pe care sergenţii trebuie să le descurce. Hrana, de exemplu; echipamentele medicale, ca să nu mai vorbim de medici – care cea mai mare parte a timpului nu au bunul simţ să-şi ţină capetele nebunatice la fereală, riscând să fie detectaţi de duşman; apă, arme, muniţie, piese de rezervă, sisteme de comunicaţie, baze pentru sateliţii de comunicaţie,

branţuri şi ciorapi de schimb… tot ceea ce ne este de folosinţă trebuie să vină împreună cu noi. Într-o misiune bine concepută, ar trebui să fim reaprovizionaţi o dată la douăzeci şi patru de ore, dar asta se întâmplă la fel de des ca şi o andocare perfectă. Aşa că naveta avea provizii pentru o săptămână standard (standardul străvechiului Pământ… indiferent de ziua sau anul local), iar fiecare blestemat de kilogram a trebuit să fie descărcat şi cărat cu mâna. Când trupele regulate de uscat ajung aici, ei au flotoare şi camioane, şi primesc cu toţii vegetale proaspete şi plăcinte făcute în casă… cred că aici e vorba iarăşi de o tradiţie. Marinarii se târăsc prin mocirlă, cară în spinare bagajele, urcând şi coborând, şi mănâncă nişte calupuri comprimate care de obicei se numesc… Vă daţi şi voi seama. Tipii care vin după noi au elicoptere, vehicule pentru orice tip de teren, şi fac glume proaste la adresa noastră. Dar nu atunci când suntem prin apropiere şi nu pentru multă vreme.

Ce mă deranja pe mine, şi vedeam că-l deranja şi pe căpitan, era că navele de luptă inamice nu se întorseseră ca să ne termine. E drept că nici noi nu ne-am pierdut timpul; am cărat materialele la adăpost cât de repede am putut. Dar nu era normal ca nişte nave de luptă să facă o singură trecere peste pistă şi după aia să lase în pace naveta doborâtă. Ştiau că naveta era intactă şi că înăuntru puteau fi marinari vii. Dar ei n-au făcut decât două gropi în pistă, împiedicând pentru scurtă vreme aterizările. Probabil că erau ori proşti, ori prea încrezători. Deşi nimeni nu avea până acum motive să-i considere proşti. Sau miloşi. Era normal să mă întreb ce anume ne pregătiseră, nu?

Orice-ar fi fost, ne-au lăsat în pace în următoarele două ore standard, şi-am deplasat totul de pe pistă, într-un fel de văişoară între două coline. Eu nu am participat la cărat: îmi croiam drum spre culme, cât mai discret cu putinţă, cu o echipă de cinci oameni.

Ni se spusese că aerul era respirabil, ceea ce însemna probabil că vegetaţia verde era fotosintetizatoare, deşi frunzele şi tulpinile semănau foarte mult între ele. Îmi aduc

aminte că mă întrebam de ce soldatul trebuia mereu să se târască prin nişte chestii pline de ţepi, sau care produceau usturime la contact, sau avea muchii tăietoare… o regulă biologică despre care pariez că nimeni nu a publicat vreodată vreo carte. Vegetaţia de pe Caedmon creştea în tufişuri de înălţimea unui om, acoperite din belşug cu frunze ascuţite şi tari care foşneau puternic atunci când încercam să le dăm la o parte. Din unele tufişuri se înălţau tulpini mai înalte, forme asemănătoare copacilor, cu o coroană de frunziş dens şi cu scoarţă foarte închisă la culoare. Între tufişuri, solul pietros era acoperit de un covor fin, gri-verzui, nu atât de înalt ca iarba dar nici atât de pufos ca şi lichenii. Nasul a început să mă mănânce, ochii să-mi lăcrimeze, vegetaţia asta mă lovise în plin. Am scos o pastilă anti-alergică de spectru larg, şi-am băgat-o în mine. Speram să nu strănut.

Colinele sunt mereu la fel, spun unii, dar cel care a urcat măcar o dată una cu duşmani în vârful ei ştie mai bine cum stau lucrurile. Când ai probleme şi trebuie să o urci, colina este de două ori mai înaltă. Dacă n-aş fi avut ceasul la mine, aş fi jurat că ne-am târât prin vegetaţia aia mizerabilă şi ţepoasă timp de câteva ore. De fapt, trecuse mai puţin de o jumătate de oră standard, când am auzit deodată un sunet metalic, *în faţa* noastră. Deasupra şi în faţă, invizibil prin vegetaţie, dar în mod cert ceva metalic, şi în consecinţă – în situaţia de faţă – ostil. De altfel, după bombardamentul de la DuQuesne ştiam că Gerinii uciseseră toţi oamenii din coloniile întâlnite. Am lovit cu limba comanda de comunicaţie şi am transmis printr-un clic semnalul de avertizare către echipa mea. Se spune că un clic nu atrage atenţia, pentru că nu are nimic omenesc în el… poate. Am auzit în căşti răspunsul lor. Lonnie prinsese şi el zgomotul (semnalul lui a fost un clic dublu, apoi unul singur), şi era şi normal. Avea cele mai lungi urechi din companie.

Într-o situaţie că asta, orice civil normal fie s-ar fi lăsat cuprins de panică, repezindu-se în jos pentru a-i spune căpitanului că a văzut nişte căpcăuni, fie ar fi intrat în

pielea unui erou de film, năpustindu-se zbierând spre Gerini, direct într-un fascicul laser sau într-o grenadă. Dar ce altceva ar fi fost de făcut? o să întrebaţi voi. Păi, în primul rând, poţi sta acolo liniştit şi să-ţi pui mintea la contribuţie. Dacă te-ar fi văzut, ar fi tras în tine – Gerinii nu sunt renumiţi pentru răbdarea lor – iar dacă nu au tras înseamnă că nu ştiau că eşti acolo. Cam aşa trebuia să gândeşti în mod normal.

Deja era destul de ciudat că luptătorii Gerini nu se întorseseră. Dacă erau stăpâni pe acest vârf de colină – ceea ce păruse destul de probabil chiar *înainte* ca noi să ne începem urcarea, iar în acest moment părea foarte clar – ştiau că ieşiserăm afară din navetă, ştiau câţi suntem, şi aproximativ cam *pe unde* ne aflam. Şi din moment ce Gerinii nu sunt tâmpiţi, cel puţin în privinţa războiului, era normal să-şi închipuie că cineva avea să urce pentru a verifica vârful colinei. Deci aveau mijloace de a ne detecta şi nu trăseseră pentru că nu-şi închipuiau că reprezentam o ameninţare. Nici unul dintre gândurile astea nu mă făcea să mă simt în largul meu.

Sistemele de detecţie, totuşi… sistemele de detecţie sunt nişte târfe. Unele funcţionează oriunde: detectorii de mişcare, de exemplu, sau fasciculele optice care atunci când le întrerupi trimit un semnal undeva. Dar chestiile astea sunt uşor de păcălit. Dacă ştii ce faci, şi dacă ai la tine vreun echipament tehnic de contramăsuri, detectezi senzorul şi îl anihilezi. Sistemele de detecţie cu adevărat eficiente sunt greu de descoperit, sunt foarte specifice şi, de asemenea – fiind atât de bune – probabil că nu funcţionează ca lumea în situaţiile de luptă.

Primul lucru care trebuia făcut era să-l anunţăm pe căpitan că dăduserăm peste ceva. Am făcut asta cu un alt set de mişcări cu limba, trecând pe canalul lui şi transmiţându-mi mesajul prin clic-uri. Nu a răspuns; nici nu era cazul. După care am comandat echipei mele să folosească echipamentele de contra-detecţie. Eu unul, le urăsc: cântăresc un kilogram, şi în cazul că nu-ţi folosesc la nimic, le cari degeaba. Dar după ce-am privit punctele de

pe *display* m-am mai bucurat. La doi metri mai sus, de exemplu, un fir subţire transmitea un curent electric. Putea fi orice tip de detector, dar echipamentul meu i-a analizat semnalul, apoi l-a anihilat; ne puteam târî chiar pe deasupra acelui fir şi semnalele sale n-ar fi arătat nimic. Normal, nu era singurul: vă reamintesc că Gerinii nu sunt tâmpiţi. Dar niciunul dintre senzorii lor nu reprezenta ceva nou pentru echipamentele noastre, şi se puteau defecta… şi se *vor* defecta, cu puţin ajutor din partea noastră.

Acum, să ne ocupăm de Gerini. Am stat acolo întins, o perioadă mai lungă, întrebându-mă câte triade aveam să înfruntăm. Vanitoşi cum sunt, ar putea fi un singur războinic şi ajutoarele sale, sau cum vreţi să le spuneţi. Gerinii îşi închipuie că sunt cei mai buni luptători din univers, dar iluzia asta poate fi folosită împotriva lor. Amiralul Mac a făcut-o odată şi probabil că va recidiva. Era foarte probabil ca, în mândria lor de războinici, să pună o singură triadă în vârful fiecărei coline. Însă trebuie ţinut cont că Gerinii nu gândesc aşa, ca oamenii, şi era probabil să fi trimis un întreg regiment acolo sus. Cu o triadă ne puteam descurca foarte bine; cu două, rezultatul ar fi stat pe muchie de cuţit, iar cu mai multe n-am fi avut nicio şansă.

Însă, oricum ar fi stat lucrurile, aveam nevoie să cucerim înălţimea. Asta foarte repede. Am trimis din nou un clic, m-am tras în tufişul cel mai apropiat şi-am văzut mâna lui Lonnie în tufişul următor. Mi-a făcut semn, a recepţionat răspunsul meu şi-a înaintat puţin.

Într-un fel, aveam noroc. Era o singură triadă… echipată doar cu echivalentul Gerin al armelor noastre de infanterie: lasere mono-fascicul şi ceva care semăna foarte mult cu puşca. L-am terminat pe şef, războinicul, cu câteva încărcături explozive. Nu-mi pasă mie ce se spune, aruncătoarele de grenade sunt foarte utile şi locul cel mai bun pentru ele este o luptă de jos în sus. Pentru că, spre deosebire de lasere, nu pleacă în linie dreaptă. N-am avut nicio problemă cu grenadele ofensive sau cu scuturile Gerine. Unii dintre comandanţii marinei poate că ar vrea să ne lase fără aruncătoare de grenade, de teamă să nu ne

pierdem cu firea şi să nu facem vreo gaură în învelişul unui crucişător, însă în ziua în care mă vor lăsa fără Belter-ul meu special, îi pup şi le zic adio. Eu mi-am ispăşit deja pedeapsa; nu mai au cum să mă ţină.

Davies a căpătat o arsură de la unul dintre scutieri, dar aceştia nu mai erau foarte agresivi, din moment ce barosanul se zbătea la pământ, şi-am scăpat de ei fără mari probleme. Cu un pic de zgomot, e adevărat, dar fără complicaţii. Lonnie i-a pus lui Davies un pansament calmant, care putea reduce gravitatea rănii. Oricum, o arsură nu era chiar aşa de rea. Dacă avea să moară aici, nu arsura va fi cauza deşi fără ceva timp petrecut într-un spital şi-ar putea pierde degetele. Davies fiind Davies, probabil că-şi va face o grefă de piele imediat ce analgezicul va începe să lucreze… îşi făcea o religie din a fi dur. Am chemat postul de comandă pentru a da raportul şi-am aruncat o privire în jur pentru a vedea ce-am cucerit.

De aici de sus, poate la şaptezeci de metri deasupra pistei, rămăşiţele exploziei navei străluceau în soare. Am putut zări două cratere, unul pe la jumătate, iar celălalt probabil la o treime din pistă înspre capătul îndepărtat. Dincolo de micuţa vale, colinele erau un pic mai înalte decât cea pe care stăteam noi. Una dintre ele avea pante foarte abrupte, exact aşa cum mi-am închipuit. Celelalte aveau pante mai line, pornind de la baza văii. Toate erau acoperite cu aceeaşi vegetaţie verde, suficient de deasă pentru a ascunde o armată. *Orice* fel de armată.

I-am spus căpitanului toate astea şi-am încuviinţat atunci când Skip a ridicat cutia de comandă pe care Gerinii o foloseau împreună cu senzorii lor. O puteam utiliza după ce ne dădeam seama cum funcţionează, iar dacă inamicul era suficient de nătâng pentru a ne da o oră răgaz, nu vom avea nicio problemă. Nicio problemă în afară de aceea că eram o mică echipă de desant stând lângă o pistă inutilă, Gerinii fiind perfect conştienţi de identitatea şi poziţia noastră.

Ceva a strălucit puternic la zenit. Am ridicat privirea. Fusese lovit un obiect de dimensiuni mari – poate o altă

navetă? Trebuiau trimise două sute de navete din cinci crucişătoare diferite – un desant masiv, în mijlocul unei planete apărate cu înverşunare. Dacă asta vă sună ca o stupiditate inimaginabilă, înseamnă că n-aţi citit prea multă istorie militară – sunt mulţi comandanţi cărora le place să se dea cap în cap, ca berbecul, cu forţele inamicului… şi, de foarte multe ori, chestiile astea au conexiuni cu politica. Tunetul s-a făcut auzit pe cer. Am făcut un calcul, bazându-mă pe secundele pe care le numărasem. Fuseseră loviţi la zece mii de metri… din naveta aia nu va mai rămâne nimeni întreg.

— Care *idiot…?* a început Lonnie.

I-am făcut semn să tacă. Lucrurile stăteau şi aşa destul de rău… vom vedea mai târziu cine trebuie tras la răspundere. Cu o lamă de cuţit, dacă va fi necesar.

— Vargas…

Vocea căpitanului răsunând în căşti a alungat şoaptele vântului care trecea printre frunzele aspre. Mi-am pus microfonul sub-vocalizator pe gât şi-am murmurat un răspuns de-abia auzit.

— Comandamentul desantului zice că am pierdut treizeci de cenţi dintr-un dolar. Amplasamentul Beta a permis aterizarea a patru navete înainte de a *fi* avariat.

Deci, pierderi duble decât cele normale! Şi se părea că am rămas fără o pistă sigură. Am încercat să-mi aduc aminte cu exactitate unde se afla amplasamentul Beta.

— Trebuie să reparăm pista Alfa şi să o pregătim pentru următorul val…

Probabil că am scos un sunet – fără să vreau – pentru că a făcut o pauză lungă înainte de a continua. Dacă ideea originală fusese stupidă, aceasta era stupidă la pătrat. Chiar şi un proaspăt recrut ştie că este o tâmpenie să aduci întăriri acolo unde *pierzi;* de ce nu se învăţă minte odată şefii ăştia? Noi nu eram ingineri; nu aveam echipamentul necesar umplerii acelor cratere, sau forţele umane pentru a curăţa colinele înconjurătoare de Gerini şi de a ţine la distanţă navele de luptă inamice.

— Au să ne trimită nişte echipamente, a continuat el.

Ştiam că era mai bine să nu spun ce aveam în minte. Oricum nu-i puteam opri, din moment ce erau hotărâţi să-şi piardă oamenii şi echipamentele pe aceste coline.

— Vom trimite un spion zburător… ai o panoramă bună de acolo?

— Da, domnule.

M-am uitat dincolo de vale, la vârfurile colinelor acoperite cu verde. Spionul zburător era încă una din chestiile pe care le detestai atunci când trebuia să le porţi de grijă, dar asta numai până în momentul în care îţi salvau viaţa.

— Prin fir sau cu telecomandă?

— Mai întâi prin fir, a zis el.

O chestie deşteaptă; în felul ăsta, Gerinii nu aveau o sursă radio pe care să o detecteze.

— Îţi trimit echipa spionului zburător şi câţiva racheţi. Spune-i lui Davies să vină înapoi.

Racheţii sunt cei care se ocupă de rachete. Cu ajutorul lor puteam doborî navele de luptă Gerine, în caz că ne foloseam şi de sistemul de detecţie.

În curând i-am auzit zdrobind în picioare vegetaţia, făcând suficient zgomot pentru a alerta orice suflet din zonă. Primii au apărut racheţii, în număr de patru. Pe doi dintre ei i-am pus să tragă cadavrele Gerine dincolo de vârf şi să le dea drumul la vale, după care au ocupat cu toţii poziţii pe culme. Acum puteam doborî navele inamice dacă le trecea prin minte să se întoarcă: rachetele acestea micuţe sol-aer erau de folos ori de câte ori se întâmpla ceva cu restul echipamentului. După asta a sosit şi echipa spionului zburător, cu aripile jucăriei pliate la spate. Ajungând la loc deschis, au montat aripile aşa cum trebuia, au verificat firul de control să fie înfăşurat corect pentru a nu perturba lansarea, şi-au pornit scannerele.

Spionul zburător nu este altceva decât un avion de jucărie, cu anvergura aripilor de aproximativ un metru, acţionat de un motoraş foarte silenţios. Poate căra la bord o cantitate impresionantă de echipament de cercetare, iar atunci când este proiectat în tehnologie de camuflaj aproape că nu-l poţi descoperi pe cer. Cu comandă prin fir,

probabil că va urca la aproximativ o sută de metri deasupra noastră, va merge pe o traiectorie circulară, trimiţându-ne imagini video şi infraroşii legate de tot ceea ce poate detecta; prin telecomandă, îl putem pilota oriunde în raza vizuală, în limita cantităţii de combustibil pe care o are la bord.

În foarte scurt timp a început să zboare în cerc, făcând un zgomot foarte greu sesizabil chiar şi de către urechile noastre; cu certitudine, cei de lângă pistă nu-l puteau distinge. Nu ştiam dacă Gerinii *auzeau,* aşa cum auzeam noi, dar trebuia să ne luăm măsuri de precauţie. Ştiam că percep zgomotele puternice, exploziile, dar am dat peste o teorie cum că nu puteau auzi sunetele ascuţite. Imaginile video pe care le-am primit de la jucărie erau surprinzător de liniştite. Nimic nu părea să mişte, iar din pistă nu pleca decât un singur drum, năpădit de buruieni. Garron a apăsat pe un selector de frecvenţe, şi imaginea normal-colorată s-a transformat într-un mozaic de culori false şi strălucitoare: galben sulfuros, turcoaz, magenta, portocaliu. A arătat spre portocaliu:

— Asta este vegetaţia. Cu galben sunt rocile neacoperite.

Colina din partea opusă nouă era o pată mare de galben.

— Turcoaz este solul transformat: compactat sau săpat.

Pista avea o culoare turcoaz pătată cu puncte portocalii, acolo unde o năpădise vegetaţia. La fel era şi drumul invizibil, care ducea undeva departe. Aceeaşi culoare o avea şi colina care se termina cu un perete abrupt deasupra pistei… şi culmea propriei noastre coline. Alt avanpost, cu siguranţă.

Dar nimic nu mişca sub razele generoase ale soarelui. După cum aflasem la şedinţa de dinaintea misiunii, mai aveam la dispoziţie încă nouă ore-standard de lumină. Niciunul dintre scannerele noastre nu arăta mişcare, căldură, sau ceva care să demonstreze că venea vreo forţă Gerină să ne întâmpine. De ce oare? – asta îl frământa pe căpitan – am văzut atunci când a urcat până la noi ca să se convingă singur. Locotenentul era evident uşurat – o atitudine mult prea încrezătoare, deloc potrivită dacă ai de

gând să trăieşti mai multă vreme. Nu e *normal* ca situaţia să fie simplă; ori de câte ori un inamic nu trage în tine, înseamnă că-ţi pregăteşte ceva mult mai îngrozitor.

— Încă o oră până la trimiterea echipamentului, a rostit căpitanul. Ne mai trimit şi o echipă de drumari.

Perfect! Acum va trebui să avem grijă şi de ăştia, o bandă de *calcă-n gropi.* Asta n-am spus-o cu voce tare; nu era cazul. Eu şi căpitanul eram apropiaţi, adevăraţi camarazi, cu mult timp înainte ca el să-i salveze viaţa amiralului Mac şi să capete astfel o şansă de-a accede la Şcoala de Ofiţeri. De fapt, din cauza *mea* a intrat el în armată – înainte vreme nici nu-i trecuse prin minte. De-abia după ce s-a înhăitat cu mine, Tinker Vargasi, căruia toată lumea îi spunea ţigan cartofor, hoţ de cai şi cu mintea aprinsă – a intrat Carl Dietz într-o belea mai mare ca el. Era nevinovat ca un prunc, habar n-avea în ce îl vârâsem, şi când am fost amândoi prinşi, am avut de ales între a ne înrola în marină sau a merge la închisoare. Totuşi, nu m-a acuzat niciodată. Este în continuare omul cel mai cinstit şi drept pe care-l cunosc. În Carl Dietz *aş avea* încredere la poker. Spre deosebire de Rouy, care parcă uită de prietenie atunci când se dau cărţile.

Şi nu, nu sunt gelos. Pentru el nu a fost uşor să devină un mustang înstrăinat de fermă, ştiind că nu va avea niciodată acces la promoţiile lejere de care beneficiau băieţii de la Academie sau de la vreo universitate pretenţioasă. A avut destule necazuri, uneori eram şi eu prin apropiere şi mă prefăceam că nu aud când primea mustrări de la vreun superior. Aşa că mi se pare corect: eu sunt mulţumit de viaţa mea şi îi sunt în continuare prieten. Amândoi cunoaştem regulile şi jucăm un joc cinstit, cu cărţile pe faţă – fără politică, doar prietenie.

În acea oră, am stat expuşi mai mult decât ar fi trebuit. Mulţumită spionului zburător, ştiam că nicio triadă Gerină nu era pitită prin apropiere, aşa că… am cercetat cu atenţie cele trei coline de lângă pistă. Mai era în continuare pata aia turcoaz, de pe colina din faţa noastră, deasupra falezei, dar spionul zburător nu arăta niciun fel de mişcare acolo,

doar urma clară a solului lucrat. Se pare că locotenentul nostru învăţase *totuşi* ceva la Şcoala de Ofiţeri: a găsit un loc foarte bun într-un soi de râpă, invizibil sub vegetaţia înaltă, în care ne puteam stabili cartierul general, puteam duce oamenii, medicamentele şi toate celelalte.

După care a apărut cargo-ul cu echipamente. Ştiu, seamănă cu navetele pentru trupe, dar „navetă“ este un termen care desemnează un aparat ce face legătura între un crucişător şi sol. Cargo-urile pentru echipament sunt mai voluminoase, mai rotunde, au nişte uşi enorme în spate pentru încărcare şi descărcare, şi se mişcă toate cu graţia unui pian aruncat de sus într-o prăpastie. Ăsta avea nişte motoare care huruiau îngrozitor, iar flapsurile şi alte chestii montate pe aripi se străduiau să-l încetinească, să-l menţină stabil în timp ce-şi arunca încărcătura. La început, zece paraşute micuţe (mici văzute de la distanţă, desigur), după care o bulină neagră – trebuia să fie într-adevăr mare dacă o puteam distinge de aici – care atârna de două paraşute, apoi de încă două şi, în final, un obiect masiv şi noduros, cu o singură paraşută.

— Nu-mi vine să cred! a recunoscut căpitanul.

L-am prins şi pe el o dată că face comentarii. Dar avea şi de ce… ne trimiseseră o reţea de cauciucuri de rezervă pentru vehicule, înfăşurată în jurul unui enorm rezervor flexibil de combustibil. Uşurată de întreaga sa încărcătură, naveta şi-a retras flapsurile şi s-a avântat spre înălţimi, cu motoarele zumzăind la regimul normal.

Locotenentul formase deja o echipă care se deplasa, discret, spre paraşutişti. Eu am privit echipamentul cum coboară, aterizarea fiindu-i oarecum amortizată de pungile gonflabile care s-au deschis la impact. Pe vârful colinei opusă nouă, în continuare nu mişca nimic. Am simţit furnicături în ceafă. Pur şi simplu nu este normal ca un inamic să te doboare trăgând tot timpul în tine, după care să te ignore imediat ce ai aterizat. Ştiam foarte bine că Gerinii folosesc atacul aerian împotriva forţelor terestre: aşa i-au curăţat pe coloniştii din DuQuesne.

Şi totuşi ne-au ignorat tot restul zilei, în timp ce drumarii s-au deplasat până la pistă, au despachetat echipamentul şi l-au pregătit pentru a fi folosit: o maşină de profilat drumuri, ceea ce la noi acasă am numi *maintainer*, şi două excavatoare. Tot timpul cât drumarii au pregătit maşinile, am fost sigur că vreo navă de luptă Gerină avea să facă o survolare la joasă altitudine, aruncându-ne pe toţi în aer… dar nu a fost aşa. Am crezut că era o nebunie să arunci echipamentul aşa, în câmp deschis, dar uite că *de data asta* înaltul comandament nu se înşelase.

După-amiaza târziu, drumarii aveau maşinile gata de lucru. Le-au dus la capătul îndepărtat al pistei, brăzdând cicatrici în pământ şi formând grămezi de mocirlă nisipoasă. Căpitanul l-a trimis pe Kittrick împreună cu un pluton pentru a ocupa poziţii pe o colină îndepărtată; au ajuns acolo fără nicio problemă şi am început să cred că pe-aici nu se mai afla nici un Gerin. Un alt grup, cu un număr de oameni de două ori mai mic, a urcat colina cu faleză şi-au descoperit dovezi că cineva construise un avanpost acolo, dar n-au găsit semne de ocupare recentă.

În acest moment eram destul de împrăştiaţi, poate treizeci în capătul îndepărtat al pistei, restul în capătul apropiat, dar depărtaţi unii de alţii. Ne-am instalat sistemele de avertizare şi am trimis ambii spioni zburători sus, foarte sus, unde puteau vedea dincolo de colinele din spatele nostru. Vedeau cam acelaşi lucru: multe coline acoperite cu vegetaţie verde şi deasă, câteva pâraie care şerpuiau printre coline, urme ale drumului care pornea din pista de aterizare. La o oarecare depărtare înspre est de noi (pe oricare lume, estul este în partea în care răsare soarele), colinele se micşorau, formând bazinul larg al unui râu. Spionul zburător de la altitudinea mai mare arăta capătul colinelor, dar niciun detaliu clar referitor la câmpie. Între timp, drumarii s-au apucat să lucreze la pista aceea de parcă *într-adevăr* s-ar fi tras în ei. Praful se ridica formând adevăraţi nori, spulberaţi de o briză uşoară. Sub acel praf, craterele, movilele şi resturile navetei noastre au dispărut făcând loc unei piste de aterizare drepte, nivelate. Nimic nu

le place drumarilor mai mult decât să dea gunoiul la o parte, şi pot să spun că tipii ăştia s-au mişcat repede.

La căderea întunericului pista era grunduită foarte frumos, iar ei ne-au făcut încă o surpriză. Lumini! Cauciucurile alea de care râseserăm conţineau fiecare câte două lămpi şi reflectoare, iar firul cu care erau înfăşurate le conecta pe toate într-un set de lumini de aterizare controlat de la o consolă şi alimentat de la un motor cu combustibil. La vremea când ne haleam raţiile de mâncare, prima navetă se apropia lejer de pista luminată, ca şi când făcea exerciţii de antrenament pe o planetă sigură, paşnică, departe de război.

Totuşi, nu aveam motive de bucurie. Nou-sosiţii auziseră acelaşi lucru ca şi mine – treizeci la sută pierderi în primul desant, şaizeci de navete distruse. Nimeni nu dădea vreun raport despre pierderile suferite de Gerini, ceea ce însemna că marina nu făcuse absolut nimic; atunci când făceau o ispravă triplau cifrele, dar de trei ori zero era tot zero. Atunci, cum se face că nu fuseserăm atacaţi de infanteria Gerină? Sau bombardaţi de navele lor? Ce puneau la cale Meduzele mizerabile? Cu siguranţă că nu fuseseră învinşi.

În timpul nopţii, au aterizat alte cinci navete, descărcând şi luându-şi din nou zborul. Pe lângă trupele şi proviziile suplimentare, aveam acum un nou ofiţer la comandă, un maior cu faţă pistruiată, pe nume Sewell. Părea pus pe rele! Ştiu că nu e bine să judeci pe cineva după cum arată, dar avea o faţă foarte îngustă, permanent încruntată, cu muşchi puternici în dreptul fălcilor. Probabil că arăta furios chiar şi atunci când dormea, şi pun pariu că nevastă-sa (avea o verighetă din aur, groasă, pe degetul inelar) învăţase să sară-ntr-un picior la semnal. Vocea se potrivea cu ansamblul: stridentă, gata să muşte oricând dădea peste vreo rezistenţă. Căpitanul avea o atitudine precaută; eu nu servisem niciodată sub comanda lui Sewell, dar Carl Dietz ştia cu siguranţă ceva.

Totuşi, maiorul Sewell părea să ştie meserie. Primele lui ordine aveau sens, dacă era să te iei după regulamente. Dacă vroiai să încerci ceva imposibil, cum ar fi apărarea

unei piste de aterizare fără suficiente trupe sau echipamente, soluţia lui era totuşi cea mai bună dintre toate. În curând am pus la punct un perimetru destul de sigur, care cuprindea toate colinele principale din jurul pistei, fiecare cu propriile provizii de muniţie, mâncare şi apă. Pe lângă primul cartier general şi adăpost pentru echipamentul medical, a mai înfiinţat încă unul, în capătul mai îndepărtat al pistei. Toate arătau destul de bine, însă eu aveam în continuare dubii. Era nevoie de mai mult de câteva sute de marinari pentru a asigura paza unei piste de aterizare, în caz că inamicul venea cu trupe numeroase.

Curând după apusul soarelui, echipajul primei navete a găsit ruinele unei aşezări omeneşti la baza colinei dinspre capătul pistei, şi probabil că-şi prinseseră nasurile în butoanele de comunicaţie de făceau atâta zgomot. Nu mult după aceea, cei aflaţi în vârful colinei cu perete abrupt au adunat doi plus doi şi au făcut propria lor descoperire. Auzind probabil tărăboiul făcut de prima echipă, n-au mai anunţat prin sistemul de comunicaţie, ci au trimis un om până la maiorul Sewell.

Ştiam de la început că pista fusese construită de oameni. Ceea ce nu ştiam era că ea aparţinea unui particular, aflându-se în imediata apropiere a locuinţei respectivului. E nevoie de ceva bani ca să construieşti o pistă pentru navete. Cu aceiaşi bani poţi găsi o stâncă ce stă de pază într-o micuţa vale, poţi săpa în ea o locuinţă luxoasă şi o fortăreaţă personală. Îţi poţi permite achiziţionarea unor sisteme de aterizare de cea mai înaltă clasă, făcând astfel mai uşoară aterizarea unei navete personale, şi poţi deghiza tot echipamentul electronic în bucăţi de piatră sau copaci, sau altceva. Gerinii nu se prinseseră, nefiind obişnuiţi nici cu lumea, nici cu ideea oamenilor despre camuflaj. Dar pentru câţiva oameni plictisiţi aflaţi în vârful unei coline, fără duşmani prin preajmă, şi ştiind că cineva ar fi putut ascunde ceva… pentru ei era uşor. Adică uşor de găsit, nu uşor de intrat; s-ar fi putut rezolva asta făcând pe undeva o gaură de acces… ceea ce, desigur, li s-a interzis imediat, cu desăvârşire.

Gândiţi-vă puţin ce înseamnă să faci una ca asta. Aici nu este vorba despre nişte bogătaşi obişnuiţi, îmbrăcaţi în mătase, sper că înţelegeţi; nu e genul de bogăţie care-ţi satisface poftele zilnice pentru băutură şi mâncare aleasă. Nici măcar nu-mi pot imagina suma de bani necesară pentru a pune stăpânire pe o întreagă lume, pentru a săpa o locuinţă într-o stâncă, pentru a face rost de o navetă personală… şi, în plus, pentru a *cumpăra* serviciile armatei în mijlocul unui război disperat. Ăsta era genul de bogăţie despre care oamenii obişnuiţi cred că se găseşte în mâinile complexelor militar-industriale sau marilor consorţii comerciale (militare sau nu), la nivelul la care capriciul unui singur om, formulat aşa, într-o doară, trimite, zece mii de alţi oameni pe un tărâm unde-i aşteaptă moartea.

Sau cel puţin aşa am înţeles eu. Ne aflam aici pentru a proteja – pentru a recuceri – moşia unui bogătaş, grădina lui de joacă pe care i-o luaseră Gerinii. Nu din cauza coloniştilor (am văzut eu – a văzut *cineva* – vreo urmă de colonist?), ci din cauza unui băşinos bătrân şi bogat care cumpărase această întreagă lume numai pentru sine şi o pierduse. Iată de ce nu făcusem noi o treabă curată, sigură, bombardându-i pe Gerini până la anihilarea totală, iată de ce nu aveam piste pregătite ca lumea, iată de ce nu am folosit bombele nucleare tactice. Politica!

Am început să mă întreb: pentru ce vroiau Gerinii planeta asta? Poate că aveau şi ei politica lor? Mă mai întrebam, de asemenea, dacă se ascundea cineva acolo, în spatele camuflajului de stâncă, privind la noi cum ne luptăm… El lenevea confortabil, poate, cu o băutură în mână, bucurându-se de spectacol. Dar de asta ne puteam ocupa mai târziu. *Dacă* rămâneam în viaţă.

Înaintea zorilor – era în continuare întuneric, dar jumătate din noapte trecuse – spionul zburător care evolua la înălţime mare ne-a raportat agitaţie undeva în depărtare. Lumini şi surse de căldură invizibile dincolo de marginea colinelor, îndreptându-se încet dar ferm înspre noi. Nu mergeau pe vechiul drum, ci urmăreau formele de relief unde se afla cea mai mare umiditate. Mi se pare logic, ei

fiind amfibieni. Totuşi, se mişcau foarte încet – şi de ce întârziaseră atât?

Următoarele veşti proaste au venit de deasupra. Nu ştiu la ce se gândiseră ai noştri pentru a ţine departe navele Gerine, însă nu avuseseră succes. Am aflat deci că băieţii au ieşit de pe orbită, recomandându-ne să facem faţă cât timp se luptau ei cu Gerinii. Sigur! După modul cum se desfăşurau lucrurile, nu aveau să se întoarcă; şi chiar dacă ar face-o, nu ne vor mai găsi în viaţă. Nimeni *nu a spus* cu voce tare asta, deci era cu atât mai clar că toată lumea o gândea. În timpul acelei lungi zile am luat legătura prin radio cu supravieţuitorii de la amplasamentul Beta. Erau cam la optzeci de klick-uri depărtare spre nord, încercând să vină spre noi printre coline, străbătând vegetaţia deasă. Nimeni nu îi deranjase deocamdată. Nu găsiseră niciun semn de habitat uman. Surpriză! Maiorul nu le-a spus ce descoperiserăm, dându-şi seama că nu avea să le facă niciun bine. Chiar dacă vor ajunge la noi, probabil că nici asta nu le va fi de vreun folos.

Dacă-mi cerea cineva părerea, cel mai bun lucru pe care-l puteam face era să ne cărăm rapid de-acolo, să ne unim cu supravieţuitorii de la amplasamentul Beta şi să alcătuim o forţă de şoc mobilă. Dar nimeni nu m-a întrebat, adică niciunul dintre superiori. Trebuia să apărăm pista, aşa că eram blocaţi acolo, ca nişte fructe coapte pe o creangă, numai bune pentru cules. Ştiu că o grămadă dintre băieţi gândeau la fel ca şi mine, dar nimeni n-a deschis gura, dându-şi seama că oricum nu obţinea nimic bun poate doar nişte necazuri, mai târziu.

Gerinii se mişcau încet, aşa încât am avut timp să le pregătim câteva surprize, să umplem fiecare container disponibil cu apă, şi alte lucruri din astea. Ei n-au luat în seamă spionul nostru zburător, deci îi aveam mereu sub observaţie, dându-ne seama de numărul lor şi de armele cu care porniseră la drum. Puteam estima momentul sosirii. Era cam ciudat... dar de fapt nu aveau nevoie să se chinuie să ne dărâme jucăriile; forţele lor ne copleşeau probabil cu cel puţin o sută la unu. Dacă toate ambuscadele noastre

funcţionau perfect şi raportul de forţe era de nouăzeci la unu, aveam totuşi nişte şanse.

Trupele Gerine s-or fi mişcat ele încet, însă când s-au pus pe treabă ne-am dat seama că vom avea de furcă. Imediat dincolo de raza de acţiune a tunurilor noastre, coloana lor s-a oprit şi a montat nişte tuburi, care trebuiau să facă parte din echipamentele de artilerie. Da, desigur, aşa era; am auzit un fel de fluierătură, după aia un *hump* puternic, şi primele încărcături explozive au luat foc deasupra capetelor noastre, scuipând şrapnele. După vreo două sau trei lovituri, destul de împrăştiate, au trimis o întreagă încărcătură de tanker. Explozia a făcut să tremure chiar şi colinele.

I-am privit înaintând prin fumul şi ceaţa primului lor baraj. Intraseră binişor în raza de acţiune a rachetelor noastre, însă acestea trebuiau păstrate pentru ţintele aeriene. Toată lumea a văzut la buletinele de ştiri modul lor ciudat, ondulatoriu de deplasare. Ori fi amfibieni, dar este clar că se simt mai acasă în apă sau în spaţiu decât mergând pe pământ. De fapt, nici nu se poate spune că merg. Armele lor trăgeau în cadenţă mai redusă pe foc automat decât ale noastre, dar ei pot căra *două* arme – iată un avantaj al acelor apendice suplimentare. Şi în lupta corp-la-corp, tentaculele terminate cu gheare de metal sunt fatale.

S-au apropiat mai mult, avansând în etape scurte de alergare. Semăna un pic cu tactica noastră, dar nu era chiar acelaşi lucru. Este greu de explicat, dar privindu-i cum vin am simţit cât de *străini* erau – de exemplu, nu puteau fi oameni deghizaţi în costume de alieni. Simplul fapt că aveam probleme încercând să deduc logica mişcărilor lor – de ce aleseseră soluţia *asta* şi nu alta – scotea în evidenţă diferenţele.

Acum treceau de primul marker. Rouy m-a bătut pe umăr iar eu am dat din cap. A atins contactul şi o furtună s-a declanşat sub ei, explozia dându-i peste cap. Cei din primele rânduri au tras o salvă, absolut la întâmplare. Pocnetul încărcăturilor lor explozive pe stânci a fost

acoperit de uruitul şi zdrăngănitul exploziei, iar praful declanşat de aceasta s-a rostogolit cuprinzându-i pe toţi. Bucăţi de rocă se spărgeau pretutindeni; un al doilea uruit trebuia să însemne că explozia determinase prăvălirea unei stânci, aşa cum de fapt sperasem cu toţii. Când praful s-a mai dus niţel, n-am mai văzut niciun Gerin în viaţă, doar câteva forme neclare şi umede, dincolo de o grămadă de pietre şi vegetaţie dezrădăcinată.

Unul dintre mucoşi, în celălalt capăt al tranşeei, s-a ridicat ca să arunce o privire. Înainte ca cineva să urle la el să treacă înapoi, grenadele Gerine i-au luat faţa şi ceva din ceafă. S-a prăbuşit pe spate. Apoi o furtună de foc s-a aşternut peste bolovanii din apropiere, în vreme ce noi stăteam cu capul la cutie. Puştiul ăla tâmpit ar fi trebuit să ştie că n-aveau cum să fie morţi *cu toţii:* le-am spus asta de nu ştiu câte ori. Echipa care avea grijă de spionul zburător se concentra asupra monitoarelor; în acel moment, jucăria era pusă pe infraroşu. Tirurile inamice se vedeau foarte clar. Garrond ne-a dat coordonatele; focurile noastre de răspuns au mai omorât câţiva (cel puţin, aşa ne arăta spionul zburător – nu ne-am ridicat în picioare ca să vedem).

Însă acesta nu fusese decât primul val. Foarte curând am văzut următorii Gerini făcându-şi drum peste avalanşa de pietre, spre poziţiile noastre. Şi deşi ascultam cu atenţie, n-am auzit nicio explozie din partea cealaltă a pistei. Oare ce se întâmplase acolo?

Dintr-o dată, cerul s-a umplut de lumină şi de tunete: Gerinii lansaseră un alt baraj. Destul de ciudat, armele lor părea a fi destinate să provoace mai degrabă zgomot decât pierderi. Şi erau într-adevăr foarte zgomotoase: urechile îmi răsunau dureros şi i-am văzut şi pe alţii scuturându-şi ţestele. Sub acoperirea acelui infern, Gerinii au făcut un salt înainte, cel mult zece metri. Cineva a urlat lângă mine; aruncătoarele lor de grenade loveau peste tot. Am răspuns şi noi cu focuri. Costumele lor protectoare s-au încreţit din cauza căldurii şi s-au spintecat, iar maţele li s-au împrăştiat peste tot, murdărind pământul. Însă erau prea mulţi. Câţiva

dintre ei au reuşit să ajungă până la noi, lovind sălbatic cu acele tentacule în care prinseseră vârfuri oţelite. Rouy a fost lovit puternic în piept; ochii i s-au bulbucat şi saliva roz i-a ţâşnit din gură. Am tras fără să mai ochesc. Gerinul s-a prăbuşit cu un icnet sugrumat, dar pentru Rouy era prea târziu.

Cu tot zgomotul acela, îmi dădeam seama că Gerinii luptau în linişte. Auzisem că au un fel de vorbire – adică sunete auzibile – dar nu ţipau unul la altul şi nici nu zbierau din cauza rănilor primite. Erau aproape ca nişte maşini de luptă. Şi, tot ca nişte maşini, continuau să vină. Chiar şi în întuneric.

Noaptea, nu ştiu pe la ce oră, am auzit cearta dintre căpitan şi maior. Habar n-am când a început, poate chiar înaintea sosirii Gerinilor. În zgomotul luptei, amândoi au ridicat vocile. Eu eram în trecere, verificând situaţia muniţiilor, asigurându-mă că avea fiecare apă de băut. Am trecut destul de aproape de ei pentru a auzi.

— … Nu poţi face asta! spunea maiorul Sewell. Ai auzit care sunt ordinele! „Apăraţi pista."

— Pentru că este a bastardului ăluia de Ifleta, a sărit căpitanul, cam furios după glas.

Se prinsese şi el, normal; uite că nu s-a prostit după ce-a fost promovat. Ar fi trebuit să mă car de-acolo, numai că în loc de asta m-am lăsat un pic mai în jos şi am ascultat. Dacă vorbea astfel cu maiorul, trebuia să ştiu despre ce este vorba.

— Adică fără artilerie grea, fără bombe nucleare, fără stricăciuni provocate colecţiei sale de artă sau ce îşi închipuie că este. Asta-i o nebunie… Ascultă, Gerinii sunt amfibieni, au tancuri grele în navele lor…

— Şi? Haide, Carl, suntem în mijlocul unei bătălii, nu într-o sală de lectură…

— Gerinii sunt teritoriali…

Am intuit epitetul deloc măgulitor pe care s-a abţinut să-l pronunţe. Sewell era totuşi un ofiţer superior, chiar dacă nu-l ducea prea mult capul. Carl a continuat:

— La ei, asta face parte din codul onoarei: terenul pe care îl deţii determină rolul în societate. Dacă ne mişcăm, nu reprezentăm nicio ameninţare; dacă stăm într-un loc, ne vor ataca…

— Dar suntem atacaţi *chiar în acest moment,* în caz că n-ai observat, *căpitane.* Suntem blocaţi aici; dacă ne mişcăm, ne fac foarte uşor de petrecanie. Sau sugerezi să fugim pur şi simplu?

Dispreţul din vocea lui Sewell era foarte clar, chiar şi prin zgomotul făcut de proiectile.

Căpitanul a mai făcut o încercare. Ştiam, din anii petrecuţi împreună, cât de mult îl costa să-şi ţină firea în faţa maiorului; efortul i s-a făcut simţit în voce:

— Domnule, cu tot respectul, după masacrul de la DuQuesne s-a făcut un studiu despre psihologia Gerinilor, în *Revista Militară…* acel studiu a arătat că Gerinii au tendinţa să atace poziţiile staţionare, apărate, şi nu forţele armate aflate în mişcare. Ceva legat de apărarea anumitor formaţii stâncoase în zonele lor litorale, foarte importante pentru amfibieni…

— Bleah!… Ce crede un intelectual că vor face Meduzele şi ce vor face ele *în realitate* aici, în situaţia concretă de luptă, sunt două lucruri complet diferite. Iar ordinele noastre, căpitane, spun să rămânem pe poziţii şi să apărăm pista de aterizare. N-are importanţă nici măcar cât un găinaţ dacă pista este ascunzătoarea lui Ifleta sau dacă a fost construită de Gerini: mie mi s-a spus să o apăr… Şi o voi apăra. Este clar?

— Da, domnule.

Am auzit bocancii scârţâind pe rocile sparte şi am şters-o. Poftim! Dacă o dată auzeam mai mult decât ar fi trebuit. La scurt timp după aceea, căpitanul s-a întâlnit cu mine, pe când mă întorceam din liniile de luptă. S-a aplecat uşor şi mi-a spus în ureche:

— Ştiu că ai auzit discuţia, sergent. Ţine-o pentru tine!

— Vezi în întuneric? l-am întrebat.

Întrebarea era un cod al nostru, o folosisem şi cu alte ocazii. Nu credeam că are să opteze pentru ceea ce mi-aş fi dorit eu, dar l-am lăsat să se decidă.

— Nu, a rostit el.

O grenadă a explodat în apropiere, asurzindu-ne pe amândoi preţ de o clipă; am zărit, în scurta fulgerare de lumină, că era extrem de hotărât.

— Nu, a repetat el după ce ne-a revenit auzul. Oricum, este prea târziu.

— Ifleta este proprietarul? am şoptit.

— Da. Consilier principal – un fel de preşedinte în Consorţiul Hamny şi patron la Sigma Combine. Asta este micuţa lui ascunzătoare – în mod normal ar fi trebuit să fie colonizată cu oameni, dar a ajuns el primul. Pentru ceea ce facem noi, oferă în schimb trei planete populate, două dintre ele industrializate. Merită, dacă priveşti dintr-un anumit unghi. Două mii de marinari contra trei planete aliate, populaţie bună pentru înrolare, zone industriale de-a gata şi, pe lângă astea, o grămadă de bani.

Am mormăit, pentru că nu prea ai ce să spui la un argument ca ăsta. Nu în cuvinte, în orice caz. Apoi l-am întrebat:

— Maiorul ştie?

Căpitanul a ridicat din umeri:

— Doar m-ai auzit… i-am spus. I-am adus la cunoştinţă ieri, după ce am descoperit locuinţa. Nu-i pasă. Bogătaşul vrea ca Gerinii să plece de pe proprietatea lui, foarte bine… îi tratăm pe marinari ca pe nişte mercenari, nu-i pasă absolut deloc, şi *asta*, Spoitorule, se cheamă la ei „ofiţer şi gentleman”. Tatăl *lui* este amiral în retragere; deci fiul caută şi el spre propriile stele.

Trebuia să fie supărat rău ca să mi se adreseze cu porecla asta… Cei care o folosiseră ajunseseră cu toţii pe lumea ailaltă. Mă întrebam dacă e necăjit pentru pierderea propriei sale moşii… ferma de pe lunca bogată care ar fi fost a lui, a soţiei şi a numeroşilor copii. Tatăl lui era urmaşul unor fermieri la fel de mândri de genealogia lor ca orice amiral.

— Cel mai bine ar fi să-l supraveghezi, căpitane, am spus fiind sigur că eu în locul lui aş fi fost necăjit. Probabil că va interpreta greşit sfatul tău.

— Ştiu. L-a trimis deja pe Tio înapoi, cu un raport nefavorabil referitor la mine…

S-a oprit deodată. Vocea i s-a schimbat:

— Bun!… Sergent, să-mi spui cum stă postul numărul trei cu proviziile.

Am prins aluzia. M-am cărat mai departe; vorbiserăm prea mult.

Deci acum cunoşteam întreaga poveste… despre căpitanul Carl Dietz se poate spune că n-a acuzat niciodată în viaţa lui pe cineva dacă n-a avut suficiente informaţii pe care să se bizuie. Cu mulţi ani în urmă, ar fi putut lăsa întreaga vină pe umerii mei. Nu a făcut-o, deşi aşa ar fi scăpat cu o pedeapsă mai uşoară. Dacă spunea el că ăsta era locul lui Ifleta, dacă era sigur că noi eram sacrificaţi pentru a cumpăra sprijinul lui Ifleta şi cele trei planete, atunci eram sigur. Nu-mi plăcea deloc, dar credeam.

Presiunea era constantă. Nu aveam timp să gândim, să ne odihnim; dormeam pe apucate, unul câte unul, în timp ce ceilalţi stăteau de pază. Ştiam că le provocaserăm pierderi grele Gerinilor, însă ei continuau să vină. Din nou şi din nou, singuri şi în triade sau în grupuri mai mari, luând în piept colinele, trăgând mereu până când cădeau la pământ şi un fluid violet se prelingea printre breşele costumelor. Pierderile noastre erau mai mici, dar ireparabile.

Zorile au răsărit din nou… care zori, câte zile trecuseră de la aterizare, nu mai ştiam. Am privit spre soare cu o furie iraţională, pentru că mă deranja la ochi. Îi vedeam pe ceilalţi şi-mi dădeam seama că se simţeau la fel de rău ca şi mine: murdari, urât mirositori, cu ochii înfundaţi în figurile supte, cu bandaje cenuşii-roşcate pe prea multe răni. Linia de siluete nemişcate din spatele nostru se făcea din ce în ce mai lungă. N-aveam timp pentru a-i îngropa, nu aveam timp pentru a-i trage undeva la adăpost: erau aici, cu noi, şi puţeau oarecum altfel. Le acoperiserăm feţele; asta era tot ce mai puteam face pentru ei.

Maiorul Sewell s-a târât de-a lungul liniei noastre, încercând să ne ridice moralul – dar eram cu toţii prea obosiţi şi prea deprimaţi pentru a mai putea accepta o rază de optimism. Gând a ajuns în dreptul meu, mi-am dat seama că nici el nu se simţea mai bine. O bilă albă pentru el: nu se menajase, nu se ascunsese.

— Avem o problemă! mi s-a adresat obosit.

Eu am dat din cap. Vorbele consumau prea multă energie – şi de altfel era, evident.

— Nu mai avem decât o singură şansă: să-i lovim cu o unitate mobilă. Am luat legătura cu supravieţuitorii de la amplasamentul Beta, dar ei nu au un spion zburător şi nici posibilitatea de a se conecta la al nostru… în plus, singurul lor ofiţer este un puşti de-abia ieşit de pe băncile şcolii. Ceilalţi au murit în timpul desantului. Sunt la aproximativ patru ore depărtare de noi. Vreau să iau cu mine o echipă, să-i găsesc şi-apoi să-l vânez pe comandantul Gerin.

Am continuat să tac. Poate că ideea lui ar fi avut vreun sens, *înainte* de sosirea Gerinilor. Dar acum mi se părea şi mai mult o manevră politică… Sewell avea de gând să-l lase singur pe căpitan, pe o poziţie imposibil de apărat, în timp ce el îşi oferea o şansă cu comandantul Gerin. Putea fi omorât, dar dacă nu, avea să primească medalii… iar cei care stăteam aici aveam să murim cu toţii. Unele dintre gândurile mele probabil că mi s-au citit pe faţă, pentru că l-am văzut întunecându-se.

— Haide, sergent… ştiu că ceea ce a spus căpitanul Dietz are sens, dar *ordinele* noastre sunt să apărăm pista. Ultima imagine transmisă de spionul zburător mi-a dezvăluit poziţia comandantului Gerin, iar unitatea noastră de la amplasamentul beta mi-ar putea furniza forţa de foc necesară. Acum găseşte-mi…

Am crezut că o să spună „câţiva oameni buni", dar el a cerut de fapt o echipă de oameni *teferi.* Am reuşit să-i strâng destul de greu, şi i-am dus la adăpostul acela dintre prima şi a doua colină, chiar la timp pentru a auzi ultima confruntare cu căpitanul.

Dacă nu l-aş fi cunoscut de atâta vreme, aş fi zis că nu-i pasă. Sewell avea o scuză bună (de parcă ar mai fi avut nevoie de ea) pentru a-l lăsa pe căpitan să se ocupe de apărarea pistei: Dietz fusese lovit, deşi rana nu era mortală. Nu avea cum să se mişte repede fără medicamente sau pilule stimulatoare. Dar amândoi ştiau că de fapt nici nu ar fi fost nevoie de scuza asta. Căpitanul a primit ordinele lui Sewell în fraze lapidare; n-a făcut decât să dea din cap. După aia, ochii lui s-au întâlnit cu ai mei.

Eu plănuisem să mă car imediat ce treceam dincolo de liniile Gerine – presupunând că ajungeam până acolo, şi din moment ce latura cealaltă a pistei nu fusese atacată chiar, atât de puternic, probabil că am fi reuşit. Aveam lucruri mai bune de făcut decât să dădăcesc un maior care făcea politică primejduind viaţa căpitanului. Dar privirea lui Dietz avea aceeaşi strălucire calmă, albastru-deschis. Ca întotdeauna de altfel, cu excepţia câtorva ocazii, când se trotilase cu whisky de contrabandă.

— Mă bucur că l-ai luat cu tine pe sergentul Vargas, a glăsuit el. Vede în întuneric.

— Dacă ne ajunge întunericul din urmă vom da din nou de bucluc, a ţinut să precizeze morocănos maiorul.

I-am zâmbit căpitanului şi l-am urmat pe Sewell, gândindu-mă la anii scurşi de când intraserăm în sala aceea mică de judecată, neaerisită, pe o mizerabilă planetă colonială. Căpitanul a jucat corect; nu a cerut niciodată mai mult decât i se cuvenea – şi de obicei primea mai puţin. Dacă vroia să am grijă de maior, fie! Era cel mai neînsemnat serviciu pe care i-l puteam face.

Nu am pierdut decât trei oameni pe acel drum spre întâlnirea cu supravieţuitorii de la amplasamentul Beta, şi i-am salvat maiorului de două ori viaţa. A doua oară, tentaculul Gerin pe care l-am oprit mi-a zdruncinat braţul aproape tot atât de viguros ca şi un glonţ. Maiorul mi-a mulţumit în felul în care ofiţerii sunt învăţaţi s-o facă, dar gândul aflat dincolo de fruntea lui îngustă era că eroismul meu nu-i folosea la nimic dacă misiunea noastră nu-şi atingea scopul. Medicul pe care-l aveam cu noi a scos o

atelă, mi-a prins braţul şi m-a înţepat cu o chestie care m-a făcut să pierd acuitatea simţurilor. Asta mă îngrijora, dar ştiam că efectul urma să dispară în câteva ore. Mi se oferea destul timp.

După care am mers, şi am mers, şi aproape că am năvălit peste ai noştri. Arătau ceva mai bine decât noi, având în vedere că nu stătuseră câteva zile pe post de ţinte pentru Gerini; de fapt, păreau de-a dreptul odihniţi. Ofiţerul purta un fel de expresie serioasă şi infatuată – îşi închipuia că se descurcase mai mult decât onorabil, iar privirea pe care am prins-o din partea sergentului său îmi spunea că puştiul era într-adevăr valoros. Sewell a preluat comanda fără să dea prea multe explicaţii, în afară de aceea că fuseserăm atacaţi şi acum vom contraataca; m-am bucurat că n-a mers mai departe. M-ar fi pus în faţa unei dileme.

Caedmon face acum parte dintr-un dosar oficial. Probabil că aţi văzut filmele, sau faimoasa înregistrare a asaltului Gerin asupra oamenilor care apărau pista; da, exact, înregistrarea care a reuşit să supravieţuiască în camera video a unui anonim, pentru a fi mai târziu studiată de serviciile de spionaj ale marinei, după ce am recucerit colinele şi ne-am recuperat echipamentele. Ştiţi aşadar: crucişătoarele noastre s-au întors, lansând nave care-au spulberat aparatele de zbor Gerine, apoi au trimis trupe suficiente pentru a termina treaba la sol. Ştiţi că „forţele pline de curaj“ ale primului desant (da, am auzit şi discursul ăsta) *aproape* că au câştigat împotriva unor forţe absolut copleşitoare, reuşind chiar să-l anihileze pe comandantul Gerin împreună cu echipa sa, mulţumită ideii strălucite a unui căpitan de marină, din nefericire ucis în ultima zi a bătăliei. I-aţi văzut poza, cu acei ochi albaştri ca cerul de vară senin şi cu expresia netulburată, un străin care-ţi inspiră teamă şi respect în acelaşi timp.

Dar eu ştiu ce s-a întâmplat cu maiorul Sewell, care n-a beneficiat decât de o scurtă menţionare pe lista celor „pierduţi în misiune“. Ştiu cum a primit căpitanul – post-mortem – medaliile şi promovarea, pe care cei de-acasă le vor agăţa pe perete. Ştiu exact cum a murit comandantul

Gerin. Ştiu cine a pierit de arme Gerine şi cine a fost lovit de cuţitul meu. Nu cred că trebuie să vă dezvălui toate detaliile, nu-i aşa? Înţelegeţi şi singuri! Un politician cinstit, se spune, este acela care poate fi cumpărat. Eu am fost cumpărat cu multă vreme în urmă, cu singura monedă ce poate cumpăra sufletul unui ţigan, şi cu acea moarte (ştiţi voi a cui) m-am eliberat.

NAVE DE RĂZBOI

Navele de război folosite în Războiul Stelelor Îndepărtate aveau toate aceeaşi configuraţie de bază. Fie că aparţineau oamenilor, D'Tarth-ilor sau Gerinilor, toate erau limitate de doi factori constructivi.

Prima limitare este gabaritul. Vehiculele folosite în general pentru călătoriile în hiperspaţiu erau foarte mătăhăloase. Cele mai mici nave de acest gen cântăreau în jurul a trei tone. Din acest motiv, nicio navă de luptă nu este capabilă să facă o călătorie în hiperspaţiu. Până la douăzeci la sută din masa navelor de război este dedicată motoarelor de acţionare. Viteza accesibilă impune de asemenea o limită superioară în privinţa gabaritului. Cu cât nava este mai mare, cu atât este mai mare proporţia pe care trebuie să o acorde motoarelor. Construcţia crucişătoarelor, înfloritoare înainte de război, s-a dovedit curând nepractică.

Inventat cu doar câteva decenii înainte de Războiul Stelelor Îndepărtate, scutul energetic este capabil să respingă majoritatea fasciculelor şi radiaţiilor. Primele generatoare ale scuturilor necesitau o putere de alimentare imensă. Era nevoie de atâta putere încât atunci când funcţionau nu mai rămânea nimic pentru motoarele de acţionare. În consecinţă, atunci când o navă era pregătită de luptă, ea nu putea, evolua în spaţiu. Invers, dacă se dorea executarea unei manevre, era obligatoriu ca nava să nu se afle sub focul inamic.

Navele mici şi majoritatea navelor comerciale sunt incapabile să asigure energia pentru scuturile defensive. Navele de luptă nu au altă şansă pentru a evita focul inamic decât viteza şi agilitatea. Cele comerciale fie scapă atenţiei inamice, fie sunt distruse. Un scut în stare de funcţionare oferă o protecţie de zece ori mai eficientă decât douăzeci şi cinci de centimetri de oţel dur. Unul dintre efectele secundare ale scuturilor defensive a fost renunţarea la învelişurile blindate. Majoritatea crucişătoarelor şi

cuirasatelor vechi au fost casate sau transformate în platforme orbitale. Însă unele au fost folosite în alte scopuri.

PIESĂ DE MUZEU

de William C. Dietz

— AMIRALUL KYRO este un bătrân băşinos!

Comandorul H.L. Heath, administratorul Constelaţiei Nargo, lăsă cuvintele să-i iasă din gură ca nişte bolovani. Heath era mătăhălos, cu o faţă pe măsură. Fruntea înaltă, buzele groase şi maxilarele proeminente îi dădeau înfăţişarea unui Buddha, deşi nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să-l considere şi iluminat.

Ajutorul său, căpitanul George Sokolof, dădu cu înţelepciune din cap, scuturând scrumul ţigării. Ca şi omul care o fuma, ţigara era suplă şi elegantă.

— Adevărat, adevărat, însă Kyro are atuuri grele. A fost împreună cu amiralul, pe vremea când Mac nu era decât *locotenentul* Chu Lin MacDonald, şi s-a dovedit un erou de război, din cap până-n picioare. Bătălia de la Gemini, Legiunea de Merit, ca şi multe altele.

Heath încuviinţă, amintindu-şi de ultima vizita a lui Kyro. Întotdeauna se simţea oarecum nervos şi un pic ruşinat auzind cutia de metal bocănind şi zumzăind în timp ce-şi croia drum prin cameră; senzorii se învârteau încoace şi încolo, motoarele agitau puful scump al pledului, toate astea amintindu-i lui Heath de sacrificiul celuilalt.

Asta nu e viaţă pentru un om. De fapt, Kyro nici nu mai putea fi numit om. „Un creier într-o cutie“, spusese cineva odată. Cuvinte urâte, dar foarte adevărate.

Toată lumea cunoştea povestea. Cum sferele de comandă Gerine îl izolaseră de restul flotei, cum Kyro a luptat până la ultimul om, fără să viseze că acesta va fi de fapt el, şi cum medicii l-au adus înapoi la viaţă.

În sfârşit, un fel de semi-viaţă... pentru că astăzi Kyro era un creier scăldat într-o baie nutritivă. Dacă medicii ar fi fost capabili să salveze ceva din măduva spinării, i-ar fi dat un corp bionic şi viaţa lui s-ar mai fi apropiat de cea normală.

Dar pentru că nu se realizase aşa ceva, Kyro devenise pentru totdeauna prizonier într-o cutie de metal. Şi se

retrăsese pe Gloria; unde-şi ducea zilele făcându-i lui Heath viaţa mizerabilă.

Sokolof ridică o sprânceană şi zâmbi, de parcă citise gândurile lui Heath.

Comandorul se încruntă, rotind scaunul cu câteva grade spre dreapta. Biroul său ocupa tot etajul de sus al Turnului Ligii, oferindu-i o vedere perfectă asupra celui mai mare oraş al Gloriei, Felson Prime.

Era drăguţ, neatins de războiul care urla la câteva sute de ani-lumină depărtare – peste tot numai zgârie-nori şi conifere înalte.

Existau şi fabrici, desigur, pe întinderi de sute de kilometri pătraţi, dar foarte departe, unde fumul şi poluarea lor nu-i puteau deranja pe cetăţenii din Felson Prime.

Ah, Gloria! O adevărată prăjitură, bine-meritată ţinând cont de numeroasele succese ale lui Heath. La urma urmelor, în perioadele mai liniştite, războiul este dus de fabrici. Fabrici care construiesc tunuri, blindaje, plăci pentru învelişurile navelor, truse medicale, bombe, ceşti de cafea şi un milion de alte lucruri necesare pentru a putea distruge inamicul. Fabrici conduse de eroi anonimi.

— Da, rosti Heath pentru sine însuşi, dacă n-ar fi oameni ca mine, marina ar arunca cu pietre şi nu cu rachete. Poate că nu construim nave de luptă, *dar facem* din fabrici maşini de război… Şi transformăm planetele în arsenale fortificate.

Într-adevăr, Gloria era o recompensă pentru serviciile aduse. Dar se putea bucura de ea? Aiurea! Navele de cercetare Gerine dădeau târcoale pe la marginile sectorului. Avea o fiică absolut de neînţeles şi acum trebuia să suporte prezenţa unui amiral care insista să aibă un muzeu de război.

Mai precis, Kyro dorea să pună mâna pe *Hebe,* un cuirasat aproape la fel de vechi pe cât îi era numele. Scos din serviciu cu şase ani în urmă, *Hebe* funcţionase de atunci ca platformă pentru studii meteorologice şi ca laborator pentru experimente în imponderabilitate. În prezent era nefolosit şi programat pentru ranfluare.

Ca toate celelalte proprietăţi militare din Constelaţia Nargo, *Hebe* se afla sub autoritatea lui Heath. De două ori ceruse Kyro să poată folosi nava ca muzeu militar şi de două ori Heath îl refuzase. După care sosise scrisoarea.

Şi nu oricum, ci printr-o torpilă-mesager, pentru a fi apoi depusă în cea mai mare grabă pe biroul lui Heath. Scrisoarea fusese tipărită la secretariatul amiralităţii şi purta semnătura amiralului Chu Lin MacDonald însuşi. Heath o reciti.

Dragă Herbert,

Kyro îmi spune că i-ar fi de ajutor dacă ar construi un muzeu orbital pe Gloria. Mie mi se pare o idee bună. În plus, scapi de insistenţele bătrânului ticălos! Aş aprecia foarte mult dacă îi vei oferi un pic de ajutor.

Mulţumesc,

Mac

Heath îşi trecu mâna prin părul rar, întrebându-se dacă Mac nu făcea cumva glume pe socoteala lui.

Auzi, un muzeu al războiului! La ce le trebuia celor de pe Gloria un muzeu al războiului? Mulţi erau la fel ca şi Kyro… băşinoşi neputincioşi, trimişi pe o planetă liniştită pentru a-şi îngriji trupurile zdrobite şi minţile zdruncinate. Ceilalţi erau cetăţeni cumsecade, muncind zi şi noapte pentru a construi arme, fericiţi că nu intraseră în vâltoarea adevăratului război.

Da, gândi Heath, oamenii îşi vor putea permite luxul unor muzee ale războiului, peste vreo douăzeci şi cinci sau treizeci de ani. Dar acum aveau nevoie de stimulente pentru a munci ore suplimentare, pentru a-şi face normele, pentru a câştiga războiul producţiei.

Totuşi, amiralul MacDonald îi dădea foarte clar de înţeles: „Ajută-l pe vechiul meu prieten, altfel vei lua şuturi în fund.“

Heath îşi schimbă poziţia în scaun, întorcându-se spre subordonatul său:

— Ce porcărie… Pentru ce-o fi trebuit Kyro să se retragă tocmai în sectorul meu?

Sokolof suflă un jet de fum subţire şi lung spre fereastra cea mai apropiată. Zâmbi:

— Cred că unii oameni sunt pur şi simplu norocoşi!

***

Deşi nu se putea compara cu micuţul lac ce ocupa de obicei centrul navelor de comandă Gerine (navele-sferă), piscina de pe *Sea Storm* era destul de confortabilă, iar La'seek se simţea bine în ea. Se folosi de patru dintre cele opt braţe pentru a ajunge într-o poziţie mai confortabilă. Simţi apa agitându-se: Nu'rech şi Is'amik se deplasaseră şi ei.

Fiecare dintre scutieri mai degrabă s-ar fi sinucis decât să iasă fie şi un pic din dispozitiv. Mereu în spatele său, Nu'rech şi Is'amik formau împreună cu el un triunghi perfect, protejându-l. Aşa era acum, şi aşa va fi mereu!

După ce se îngriji de propriul confort, La'seek îşi îndreptă atenţia asupra ofiţerului inferior, aflat ceva mai departe. Aşa cum se cuvenea, Wa'neck se suise pe un bolovan ceva mai înalt, asta însemnând hotărârea sa de a-l proteja pe La'seek de orice pericol ce-ar putea veni de sus, şi cedând în acelaşi timp întâietatea asupra posibilei hrane aflate la dispoziţie în adâncuri. Un pic cam de modă veche, însă lăudabil. La fel şi culoarea aparent verzuie a pielii. Însemna pace interioară şi predispoziţie pentru cooperare.

La'seek agită un tentacul în direcţia lui Wa'neck. Când vorbi, cuvintele ieşiră ca nişte scârţâituri şi hodorogeli:

— Poţi să-i dai drumul!

Wa'neck atinse aparatul pe care-l ţinea între tentacule şi o hologramă prinse viaţă între ei. Licărea uşor, o dată cu mişcarea apei, dar nu suficient de tare pentru a le deranja ochii înzestraţi cu două perechi de pleoape. Era o hartă completată cu disculeţe galbene pulsatorii, simbolizând stelele, şi pătrate maronii care reprezentau planetele ocupate de Gerini.

— Noi suntem aici, explică Wa'neck.

Un diamant roşu îşi făcu apariţia imediat lângă steaua Iba S-8.

— Aş recomanda un raid-surpriză în spaţiul controlat de oameni.

Un alt diamant îşi făcu apariţia, de data aceasta cu o culoare albastru-strălucitor. Licărea imediat lângă o stea denumită Nargo S-2. Un nume dat de oameni, lipsit de eleganţă, însă militarii nu acordau prea mare atenţie unor astfel de detalii.

— Această stea are patru planete, continuă Wa’neck, şi două dintre ele sunt infestate cu umanoizi. Una este de mică importanţă, dar cealaltă produce cantităţi mari de armament şi este numai bună de cules.

Harta dispăru, fiind înlocuită de o imagine video reală. La’seek putea zări un giuvaier rotitor minunat, albastru, binecuvântat cu părţi egale de apă şi de uscat, materializarea idealului oricărui Gerin.

Văzând cum pielea superiorului său devine roz din cauza interesului, Wa’neck profită din plin de acest avantaj:

— Oamenii îi spun Gloria, care pentru ei este un cuvânt de adorare.

— Merită acest nume, observă La’seek. Planeta este deosebit de frumoasă. Spune-mi, Wa’neck, cum am reuşit să obţinem astfel de imagini? Câţi războinici şi-au dat viaţa pentru a le aduce aici?

— Niciunul, răspunse Wa’neck. Le-am primit de la un spion uman, un fost prizonier care a fost de acord să lucreze pentru noi, obţinând astfel şi un frumos câştig.

— Extraordinar! spuse La’seek. Extraordinar!

Spionii umani erau extrem de rari, în parte din cauza loialităţii lor faţă de rasă, dar şi pentru că Gerinii le provocau o teamă cumplită.

— Şi cum stau cu apărarea?

Apăru o altă imagine. Acum, La’seek privea o listă detaliată a poziţiilor defensive ale planetei. Le găsi destul de fragile. Contingentul local naval nu se putea mândri decât cu şapte crucişătoare şi un cuirasat dezactivat. O „huidumă inutilă“, conform adnotării lui Wa’neck.

Singurul satelit natural al planetei era slab fortificat. Nu se putea vorbi de platforme defensive orbitale, iar pe sol nu se afla cine ştie ce. O ţintă foarte tentantă.

— Un raid, vrei să spui? Dă-mi detalii, te rog.

La'seek era interesat! În sinea sa, Wa'neck era plin de bucurie, însă încercă să-şi păstreze cu grijă aceeaşi culoare a pielii ce denota supunere. Făcu o mişcare îndrăzneaţă, alunecând în jos pe un bolovan cu foarte puţin mai înalt decât cel al lui La'seek. În spate, cei doi scutieri ai săi făcură la fel.

Harta de luptă apăru din nou.

— Ar trebui să procedăm astfel: două dintre navele noastre vor ataca Dusa, a doua planetă ca importanţă în Nargo S-2, ademenind contingentul naval. Apoi, după ce navele de luptă ale oamenilor vor ieşi din dispozitiv, o forţă de şoc formată din zece nave-sferă va ataca Gloria, ştergând populaţia umană de pe suprafaţa ei.

Apăru şi o listă detaliată cu dotările navale, tipărită în secretariatul Ligii şi semnată de un om pe nume Heath. „Acesta să fi fost spionul?“ se întrebă La'seek.

— Dacă timpul ne va permite, vom încărca în navele noastre arme de-ale oamenilor. Dacă nu, războinicii noştri le vor distruge. După aceasta ne retragem. Dacă oamenii ne vor urmări, vor intra într-o capcană dinainte pregătită.

La'seek se coloră într-un albastru uşor… semn că era de acord. Era o strategie Gerină clasică şi, fără să aibă nevoie de noroc, amândoi se vor acoperi cu onoruri. Dând aerul afară prin orificiul său principal, La'seek se ridică pentru a-şi încolăci tentaculele cu cele ale lui Wa'neck:

— Foarte bine spus, frate războinic. Moarte oamenilor!

***

Gil se folosi de ochiul rămas pentru a examina interiorul cavernos al depozitului. Paliere de stocare imense se ridicau pe fiecare latură, dispărând deasupra în întuneric. Rafturile lor erau încărcate cu tot ceea ce îţi puteai imagina: componente electronice, truse chimice, arme energetice, camere de înregistrare holografice, console de comandă, muniţie de rezervă, motoare de aeronave, şi

multe altele. Aerul era greu din cauza mirosului de lubrifianţi şi plastic nou.

Un zâmbet larg îi apăru pe faţă:

— Şefulică, ia uite la marfa asta! O să ne distrăm mai bine decât într-un bordel!

Gil era scund şi îndesat, asemănător motoarelor cu care lucrase mai demult, trăsăturile lui sincere descriind un suflet foarte simplu. Un suflet absolut deloc tulburat de faptul că un laser Gerin îi luase ochiul stâng şi piciorul drept. Şi ce motiv ar fi avut? Deşi nu nemaipomenit de estetice, înlocuitoarele bionice funcţionau mai bine decât originalele, şi erau mult mai simplu de întreţinut.

Fusese lăsat la vatră. Îşi cunoştea la perfecţie meseria, însă se săturase până peste cap de ea. Ani de-a rândul, degetele sale groase se preocupaseră mereu să facă ceva, să regleze ceva, şi-acum îl dureau.

A, desigur, existau destule slujbe. Puteai, de exemplu, să munceşti într-o fabrică de muniţie, sau să întreţii uriaşii roboţi mineri care săpau canale prin munţii Gloriei. Dar asta era o joacă de copil în comparaţie cu munca la motoarele monstruoase ale unei nave. *Hebe* era ca un vis ce devenise realitate.

Da, gândi Gil în sinea sa, *mulţumită amiralului Kyro am din nou o navă. O grămadă de metal ruginit, ca să fiu mai exact, dar totuşi o navă, şi asta este oricum mult mai mult decât nimic.* Zâmbi, aşteptând instrucţiuni de la Şefulică.

Acesta era un om mărunt, cu nevoi mărunte şi cu visuri mărunte. Bucăţele de pânză albastru-strălucitor marcau locul unde pe fiecare manşetă ar fi trebuit să se afle galoanele ce odinioară îl desemnau ca subofiţer şef, punându-l deasupra personalului de rând. De-acolo îi venea porecla.

Servo motoraşele gemură: coborî privirea spre plăcuţa translucidă cu coduri, apoi o ridică spre rafturile de stocare care se pierdeau în depărtare, în fiecare direcţie. Gil avea dreptate. *O să fie* mai multă distracţie decât într-un bordel! Mulţumită amiralului Kyro, puteau lua orice aveau nevoie.

Timp de treizeci şi şase de ani, Şefulică se luptase cu aprovizionarea. Chiar şi în vremurile cele mai bune, nu avusese niciodată tot ceea ce îi trebuia; iar în cele mai proaste, fusese nevoit să facă acte false, să fure pur şi simplu produsele de care avea nevoie. De care *nava* lui avea nevoie.

Pentru că navele lui erau vii, aveau suflet şi personalitate, iar sarcina lui era să le înţeleagă şi să le satisfacă. Aceasta era misiunea lui, scopul lui, singura lui scuză pentru existenţă. Şi din acest motiv, *Hebe* căpăta o semnificaţie specială. Şefulică avea să reînvie o zeiţă, făcând-o să funcţioneze din nou, şi avea să-şi petreacă restul zilelor adorând-o.

Lumina se răsfrânse pe braţele sale. Scoase un minicomputer din buzunarul de la piept şi începu să apese pe taste. Acesta începu să bâzâie, tipărind o listă cu piesele necesare.

Şefulică nu pronunţase niciodată cuvântul „muzeu“, nici măcar în gând. O navă este o navă, nu un muzeu. Luă listingul şi zâmbi:

— Haide, Gil… avem treabă.

***

— „Muncă“ nu este un cuvânt murdar, tăticule, protestă Carolyn Heath. Mă pricep la computere, ai spus-o chiar tu. În plus, e foarte plictisitor să stai în casă toată ziua.

Comandorul Heath privi peste masă, în ochii fiicei sale. Câteodată, când lumina cădea pe faţa ei aşa ca acum, Carolyn semăna atât de mult cu soţia sa, moartă, încât i se punea un nod în gât.

Păr castaniu închis, lung de-i ajungea până la umeri, ochi depărtaţi, nas drept, parcă o idee prea lat (un aspect fizic împrumutat probabil de la tată), şi buze roşii, pline, hotărâte. Încercă să pară furios, dar ea îi amintea atât de mult de Lydia încât vorbele nu plecară din inimă.

— Plictisitor?

Făcu un gest larg, arătând spre sufrageria elegantă şi spre veranda din spate:

— Ai asta, plus un automobil cu două locuri, plus un hidroavion, şi spui că te plictiseşti? Da, te pricepi la computere, dar asta nu înseamnă să-ţi iei o slujbă, ca fiica unui colonist oarecare. Doamne! Au să creadă despre noi că stăm prost cu banii!

Heath avea titluri nobiliare şi moşii în Cathgart, unde bărbaţii erau stăpâni în casa lor, iar femeile se ocupau de gospodărie, aşa cum le stătea bine.

Carolyn îşi încrucişă picioarele, nervoasă.

— Tăticule, eşti atât de snob! În plus, Administrator în Consiliul din Felson Prime este mai mult decât o slujbă. Mulţi şi-ar sacrifica testiculul stâng, sau ovarul, după caz, pentru a se afla în locul meu.

Heath se încruntă, sorbind din băutură. Fiica sa începea să semene cu amiralul Kyro!

— Aş dori să nu mai vorbeşti astfel, Carolyn. Mamei tale nu i-ar fi plăcut.

Carolyn oftă. Ura să-şi manipuleze tatăl, dar uneori el nu-i lăsa nicio altă şansă. Schimbându-şi expresia feţei, în speranţa că va avea o înfăţişare cuprinsă de remuşcări, trecu la vocea de fetiţă-mică şi făcu o ultimă încercare:

— Iartă-mă, tăticule. Dă-mi voie să-ţi umplu din nou paharul. Dacă vrei neapărat, am să mă gândesc la eventualitatea unei demisii. Dar mai întâi am nevoie să mă ajuţi într-o problemă.

Comandorul Heath zâmbi.

— Spune, dulceaţă… şi s-a făcut!

— Am nevoie să-mi împrumuţi pe cineva din secţia ta de spionaj.

— Pentru ce? se încruntă din nou comandorul.

Carolyn tăcu câteva clipe, aspectul serios al ochilor ei amintindu-i lui Heath de felul în care arăta Lydia atunci când încerca să rezolve o problemă.

— Cred că se scurg informaţii din bazele de date ale administrativului.

— Ce?

— Cred că cineva fură informaţii, le scoate cu ajutorul unei subrutine şi cine ştie unde le trimite. Dar nu pot fi

sigură, pentru că subrutinele sunt protejate prin coduri la care eu nu am acces.

Arboră zâmbetul ei cel mai seducător:

— Aşa că de-asta am nevoie de cineva din secţia ta de spionaj, cineva care să fie într-adevăr inteligent şi să se priceapă la computere.

Heath îşi înghiţi vorbele înainte de a le da drumul afară din gură. Carolyn fusese întotdeauna puţin cam exagerată, ca atunci, în excursie, când raportase că a văzut o navă-spion Gerină în munţi. Securitatea a căutat două zile, pentru a ajunge la concluzia certă că fata se înşelase. Desigur, atunci era mai tânără; şi totuşi chestia asta cu computerele suna iarăşi ca o alarmă falsă. Da, va trebui să joace teatru, se va preface că o ia în serios. Avea destule probleme cu Gerinii şi cu amiralul Kyro, pentru ca să mai înfrunte încă un război, în familie. Se strădui să zâmbească:

— Am să apelez la comandanta Paulitz. Sunt sigur că va găsi pe cineva care să te ajute.

***

Cineva striga, adânc în visurile lui Kyro. Cine să fie? Secundul? Un tehnician? Sau nava însăşi, murind încă puţin, cu fiecare fulger energetic ce îi perfora învelişul? Bucăţi. Peste tot, bucăţi din trupul lui. Braţele, picioarele… se desprindeau, nu-şi dădea seama cum, fiecare bucată rămânând închisă într-o secţiune a costumului. „Oh, Doamne, mă doare! Te rog, mamă, opreşte-i!“

Se trezi brusc din somn. Viziunea navelor şi a oamenilor aflaţi pe moarte dispăru, făcând loc imaginii lui Felson Prime noaptea, o mare de luminiţe pâlpâitoare. Aţipise pe verandă. O anexă pustie a unei case pustii.

Dincolo de carcasa de metal, noaptea devenise răcoroasă. Pentru Kyro nu avea aproape nicio importanţă. Putea să doarmă oriunde dorea. Paturile erau acum inutile, ca şi el de altfel. Îndreptă scannerele optice sus, spre cer, spre stelele printre care tânjea să hoinărească… şi îşi dori să moară.

***

Alarma de luptă răsună în atmosferă, în momentul în care Marlo se aplecă pentru a-şi săruta copiii. Dacă nu avea să-i mai vadă niciodată? Dacă Gerinii o vor omorî pe ea şi-l vor omorî şi pe Jax? Gândul o chinuia cumplit. Se strădui să zâmbească.

— Erica, ai grijă de frăţiorul tău mai mic, iar tu, Pol, să faci ce-ţi spune Erica. Promiteţi?

Ei răspunseră „Da, mămico“ şi se ridicară în vârful picioarelor pentru un ultim sărut. După care Marlo îi încredinţă unui supraveghetor şi se întoarse. În câteva minute copiii se vor afla adânc în subteran, în siguranţă – doar dacă nu cumva vor fi ţinta unei lovituri directe – şi cu perspectiva pierderii ambilor părinţi în bătălie.

Cizmele sale răsunau puternic. Se îndrepta spre capătul coridorului. Uşa se deschise, permiţând căldurii să o izbească în faţă.

Clipi din ochi, în lumina strălucitoare a soarelui. Dincolo de zidurile de argilă ale unităţii, deşertul auriu se întindea în toate direcţiile. Undeva departe, strălucind sub căldură, reuşi să vadă casa pe care ea şi Jax o construiau. Va fi pătrată, cu o curte centrală, o micuţă cascadă artificială şi multe camere pentru copii. Să fie asta ultima oară când o vedea?

— Haide!

Vocea aparţinea lui Jax. El, şi încă cincisprezece sau douăzeci stăteau grupaţi în spatele platformei glisorului lui Chang. Făceau gesturi obscene, dar prietenoase. Toţi purtau echipamente de luptă şi erau membri în Unitatea Celor Cincisprezece Luptători. O unitate de rezervă, dar valoroasă.

Marlo alergă pe drum şi-l lăsă pe Jax să o tragă sus. El era un bărbat înalt, cu păr creţ şi negru, o figură frumoasă, cu dinţi albi strălucitori. Simţea căldura braţului său puternic în spate. Îşi dori să-l atingă, să-l simtă, să facă dragoste cu el.

Chang porni cu motoarele în plin, îngrămădindu-i pe toţi în spate. Camionul glisor făcea un mare tărăboi, repezindu-se pe strada principală, spre capătul de vest al oraşului. Un

pic mai departe se aflau cosmoportul şi micuţa bază navală de pe Dusa.

Oamenii ieşeau să le facă semne curând, să-i încurajeze, dar sentimentele lor erau în contradicţie cu ceea ce simţea Marlo în stomac şi cu flecăreala nervoasă a celor din jurul ei.

— E pe bune?

Trebui să urle pentru a se face auzită în zgomotul produs de cele două motoare.

— Mă tem că da, urlă soţul ei ca răspuns. Două nave-sferă Gerine şi-au făcut apariţia acum un sfert de oră. Se îndreaptă încoace. Ce fac copiii??

— Sunt speriaţi, răcni Marlo privind în ochii lui căprui. La fel ca şi mine.

Jax încuviinţă.

— Şi eu la fel. Toată lumea este speriată, dar trebuie să ţinem capul sus, cine ştie, poate că o să le înroşim fundurile!

— Nu sunt sigură că Gerinii au funduri, urlă Marlo. De altfel, s-ar putea să fie exact invers.

— Orice este posibil, fu de acord Jax, dar noi vom face tot ce ne stă în putinţă.

Marlo îi oferi un zâmbet strâmb.

— Da, domnule căpitan. Dar de ce să atace Gerinii tocmai Dusa? Practic este toată numai un deşert. În plus, Gloria are o cantitate de apă uriaşă şi-ar fi o ţintă mai bună.

Jax ridică din umeri:

— Pe mine mă depăşeşte. Poate că nemernicii vor să se bronzeze. Dar, orice şi-ar dori, nu au să primească.

Marlo încuviinţă, însă în sufletul ei nu era sigură.

***

— Nu va fi uşor, rosti Koop. Dar dacă eşti hotărâtă şi ai timp, cred că-i vom descoperi.

Carolyn Heath dădu din cap, fiind de-acord. Dacă era nevoie ar fi fost dispusă să muncească la asta şi câteva săptămâni; Locotenentul Koop reprezenta tot ceea ce sperase, ba chiar mai mult. Nu numai că se pricepea la

computere, dar era şi simpatic, şi arătos din cap până-n picioare.

Înalt de aproximativ un metru optzeci şi cinci, tuns după moda Mohawk acceptată în marină, plus că-i stătea destul de bine în uniformă. Deşi era frumos, o cicatrice îi brăzda obrazul drept – asta ca să nu fie *prea* frumos.

— Deci eşti şi tu convins că cineva fură date?

Koop clătină viguros din cap:

— Păi să ştii că da. Şi-ai avut dreptate. Cineva şi-a băgat nasul într-o subrutină importantă. După părerea mea, în cea care se ocupă cu evidenţa echipamentelor. Dar nu înţeleg *de ce* computerul tău urmăreşte evidenţa echipamentelor marinei? Credeam că de asta se ocupă computerele *noastre!*

Carolyn zâmbi fermecător.

— Ai dreptate, locotenente. Însă echipamentele *voastre* sunt introduse şi scoase de către civili, care lucrează prin contract cu autorităţile portuare. Noi nu urmărim inventarul *vostru,* ci ceea ce intră sau iese.

Koop se încruntă. Ochii săi verzi părură că se pierd în ochii ei căprui:

— Tot nu văd care este diferenţa.

Şi dintr-o dată, Carolyn înţelese. Într-adevăr, *nu* era nicio diferenţă. Dacă ştiai toate produsele care intrau şi ieşeau, îţi puteai foarte uşor da seama ce anume mai rămânea. Şi deoarece Consiliul de pe Felson Prime era mult mai puţin protejat decât structurile armatei, devenea o ţintă evidentă.

Simţi noduri în stomac. Cineva ştia tot ceea ce se află în depozitul Ligii, până la ultima pereche de cleşti. Întrebarea era cine?... Şi, mai ales, de ce?

***

— Ai o Meduză în coadă!

Marlo făcu un viraj spre dreapta, apoi un picaj riscant. Gerinul căzu în capcană şi trase o torpilă cu plasmă, care explodă într-un fulger de lumină orbitoare.

Femeia scrâşni din dinţi şi trase de manşă executând un viraj Immelmann. Când nava de luptă Gerină apăru pe monitor, apăsă butonul roşu. Laserul Gatling scuipă

fascicule de energie, pulverizând nava aliană. Fum negru şi fragmente de navă explodară, iar Marlo trecu prin spaţiul în care cu puţin timp mai înainte se aflase aparatul de luptă duşman.

O inspecţie rapidă prin *head-up display* o asigură că nu avea nimic în coadă. Îi căută pe ceilalţi camarazi, muşcându-şi buzele la aflarea veştii că nu mai rămăseseră decât şase. Bătălia începuse în spaţiu, dar puţin câte puţin Gerinii îi împinseseră înapoi, în atmosfera Dusa-ei şi câştigau în lupta de uzură. Peste zece sau cincisprezece minute, conturile vor fi încheiate.

— Rahat, Jax! Am doi ticăloşi în coadă! Scapă-mă de ei! Scapă-mă de ei!

— Sunt pe drum, Norm… ţine-te bine!

Vocea calmă a soţului ei îi puse lui Marlo un nod în gât. Trase puternic de manşă şi câştigă altitudine. Dacă trebuia să moară, o va face cu Jax alături, şi va lua împreună cu ea câteva Meduze. Zări deasupra fulgere albe încrucişându-se şi provocând o explozie de lumină.

— I-am terminat!

Jax părea mulţumit; una dintre navele aliene explodase, iar cealaltă se prăbuşea lăsând în urmă o dâră de fum.

Apoi, după ce Marlo ajunse lângă el, vocea unei femei izbucni prin sistemul de comunicaţii radio. Era Kathi, sau poate sora sa geamănă, Kate; Marlo nu le putea deosebi.

— Capul sus, băieţi, plouă cu Meduze!

O singură privire îi asigură că femeia nu minţea. Alte cincizeci sau şaizeci de nave Gerine se îndreptau spre ei. Erau atât de multe, încât *head-up display*-urile se înnegriră.

— În formaţie, după mine ordonă Jax cu o voce răguşită. Aţi făcut o treabă bună, toată lumea. Haideţi să luăm câteva Meduze cu noi… pe drumul fără de întoarcere.

Cele cinci nave de luptă se conformară. Marlo se aşeză imediat lângă aripa din dreapta a soţului său, stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Jax îi făcu un ultim semn, cu degetul mare ridicat. Nu vroia să moară, nici ea, nici copiii ei. Lucrul ăsta era atât de stupid!

Jos, un şir lung de nori albi, în formă de ciupercă presărau deşertul Dusa-ei. Bombardamentul începuse. Gerinii câştigaseră.

***

— Perfect! La bord totul este alimentat cu energie, indicatoarele sunt pe verde.

Şefulică stătea în faţa panoului principal de comandă. Indicatoarele de-abia trecuseră de pe roşu pe verde. Gil o fi fost el un tip cam aiurea în alte privinţe, însă-şi cunoştea la perfecţie meseria!

Peste tot în jur, nava revenea la viaţă. Energia pulsa prin cablurile masive, lumina străbătea filamente din fibră optică, subţiri ca firul de păr, aerul şoptea prin kilometri de conducte, iar puntea începea să vibreze sub picioarele sale. Săptămânile de muncă fuseseră răsplătite. *El* avea o navă, o dată în plus. *Ei* aveau o navă, o dată în plus. Şefulică ştia că undeva, pe planetă, un bărbat prizonier într-o cuşcă de metal va fi mulţumit.

În acelaşi timp, la un kilometru depărtare de puntea principală, adânc în labirintul mecanic din compartimentul de acţionare al lui *Hebe,* Gil scoase din trusa de scule o sticlă cu pileală, pe jumătate plină. Punând mâna pe o pereche de pahare murdare, turnă în fiecare o cantitate sănătoasă de whisky şi-i dădu lui Molly un pahar. Ea era asistenta lui. O femeie dolofană, exact pe gustul lui Gil.

Molly zâmbi, ridicând paharul:

— Pentru *Hebe!* Fie ca ea să ne supravieţuiască tuturor!

***

— Dusa? Gerinii au atacat Dusa? Pentru ce? întrebă neîncrezător comandorul Heath. Planeta aia nu este nimic altceva decât nisip.

— Acum este mai degrabă sticlă radioactivă, îl corectă căpitanul Sokolof. În momentul trimiterii torpilei-mesager, Meduzele aruncau cu sârg bombe nucleare asupra planetei.

— Ce porcărie!

Heath lovise atât de tare cu pumnul, încât echipamentul de comunicaţie tresăltă pe birou:

— Se-ndreaptă încoace?

— Până acum nu, domnule… aşa ne spun cercetaşii noştri.
— Normal, rosti aspru Heath. Dusa era simplu de cucerit, nu avea la dispoziţie decât vreo două nave de asalt şi două sau trei interceptoare de sol. Meduzelor le e frică să atace Gloria. Ştiu foarte bine că-i mâncăm pe pâine la micul dejun.
Sokolof nu era tot atât de sigur, însă încuviinţă totuşi, scoţând cuvintele cu zgârcenie:
— Răspundem, domnule?
— Să răspundem? întrebă Heath. Păi da, vom răspunde! O să-i găsim pe ticăloşii ăia de Gerini ca să le anulăm biletele de intrare la spectacol! Ce avem disponibil?
Sokolof se apleca deasupra biroului, dând terminalului o serie de instrucţiuni. O listă cu coduri inundă ecranul.
Heath citi, murmurând:
— Ia să vedem… două transportoare… pe-astea le lăsăm baltă… şapte crucişătoare… şi mausoleul orbital al lui Kyro.
Ridică privirea din ecran şi zâmbi:
— Ei bine, George, nu e cine ştie ce, dar va trebui să mă descurc. Îţi las trei crucişătoare pentru a proteja Gloria. Restul le iau cu mine.
Sokolof se încruntă.
— Cu tot respectul, dar experienţa dumneavoastră de luptă este… ăăăhh… oarecum limitată, şi…
— Destul! lătră Heath ridicându-se în picioare. Poate că mie îmi lipseşte experienţa, dar ofiţerilor mei nu, şi blestemat să fiu dacă o să stau pe dinafară. De altfel, dacă pot conduce o întreagă planetă, pot comanda şi un grup de luptă.
— Da, domnule.
Sokolof era atent să nu-şi trădeze vreun sentiment care şi-ar fi pus amprenta pe chipul său impasibil.
Heath înconjură biroul şi îi puse o mână pe umăr:
— Nu te supăra, George. Într-o zi o să-ţi vină şi ţie rândul să te distrezi.
— Da, domnule. Succes la vânătoare, domnule!
Heath se opri la jumătatea drumului spre uşă:

— A, să nu uit, trimite scuzele mele amiralului Kyro. Mă tem că voi lipsi la rebotezarea muzeului său zburător.

Sokolof observă că superiorul său avea întipărit pe faţă orice altceva, numai regrete nu.

— Sunt sigur că va înţelege, îl linişti el.

Comandorul Heath făcu un semn cu mâna şi dispăru, ieşind pe uşă.

Sokolof dădu amuzat din cap, apoi îşi aprinse o ţigară. Trăgând satisfăcut din ea, înconjură biroul şi se aşeză în scaunul lui Heath. Scaunul *lui,* acum, după ce comandorul plecase.

Trase tastatura computerului un pic mai aproape, încruntă sprâncenele concentrându-se, şi introduse un cod. Apăru un meniu. Ceru o activitate de trecere în revistă. Meniul dispăru fiind înlocuit de un ecran plin cu informaţii.

Inima îi îngheţă. N-ar fi trebuit să fie mai mult de o linie sau două! Cineva îl urmărea prin subrutine!

Introduse rapid un alt cod, apoi repetă procesul de încă trei ori. Cuvintele PROGRAM ÎN RULARE apărură pe ecran.

Scutură scrumul pe suprafaţa imaculată a biroului şi se lăsă pe spate în scaunul lui Heath. Sentimentele sale erau confuze. Urma dispăruse şi, o dată cu ea, orice şansă de a fi prins. Însă cineva fusese extrem de aproape. Cine?

***

Kyro nu avea nevoie de ochi pentru a şti că se afla din nou în spaţiu. Ar fi ştiut şi fără senzori, şi fără să i se spună, fără niciun fel de informaţie exterioară. Sentimentul venea de undeva, din interiorul său. Un sentiment de echilibru şi de plinătate care nu îi apărea decât în spaţiu.

Astfel încât, în timp ce naveta se ridica prin atmosfera Gloriei, starea sa de spirit se modifica în mod corespunzător, oferindu-i un sentiment de fericire pe care nu-l mai avusese de multă, multă vreme. Tânjise mereu după ziua asta.

Mai târziu va avea loc un botez oficial, în compania lui Heath şi a altor demnitari, dar mai întâi va fi o petrecere intimă, pentru aceia care o aduseseră pe *Hebe* din nou la viaţă.

Naveta se apropia. Kyro privi ecranul principal: *Hebe* era lungă de peste trei kilometri. Un pic mai bondoacă decât cele mai noi nave din aceeaşi clasă, dar de asemenea şi mai puţin vulnerabilă, mulţumită învelişului exterior mai gros. Este adevărat, compartimentul de navigaţie, compartimentul tactic şi sistemele electronice de luptă erau aproape primitive, însă într-o încăierare decisivă, unde toate manevrele erau posibile, Kyro ar prefera-o pe *Hebe* altor nave mai tinere.

Suprafaţa exterioară a navei era acoperită cu antene, aripioare de răcire, posturi de tragere şi nenumărate alte instalaţii. Acestea dădeau navei o înfăţişare ameninţătoare, de parcă era gata de luptă.

Însă pentru Kyro, *Hebe* era o operă de artă. De-a lungul anilor, se apropiase de şaisprezece alte vase de luptă cu aceleaşi sentimente, ultima oară luând o parte din navă cu el şi lăsând o parte din el în urmă. Era plăcut să faci cunoştinţă cu un nou prieten.

Naveta intră în compartimentul de docare, pluti un moment şi coborî delicat pe punte. Pilotul, locotenentul comandant Kathi Forney, retrasă din Flota Ligii, cu trei nepoţi acasă, de două ori decorată pentru merite deosebite, întrerupse alimentarea cu energie şi îşi refăcu machiajul.

Uşile masive se închiseră alunecând, permiţând introducerea aerului respirabil în compartimentul de docare. În timpul luptei, un astfel de lux nu ar fi fost posibil, însă aceasta era o ocazie specială, o ceremonie, şi fiecare îşi dorea să-l întâmpine pe Kyro într-un mod cât mai corespunzător.

Când compartimentul de docare fu presurizat, echipajul îşi făcu apariţia aşezându-se pe trei rânduri. Cei mai tineri aveau de fapt o vârstă medie, cei mai bătrâni atinseseră suta de ani. Unele uniforme erau strâmte, altele largi, iar altele erau noi-nouţe. Ghetele se târşeau, braţele artificiale de metal reflectau lumina iar servo-motoraşele zumzăiau. Însă atunci când Şefulică le ordonă să ia poziţie de drepţi, rămaseră ca nişte stâlpi, mândri de ei înşişi şi de ceea ce făcuseră.

Uşa navetei se deschise huruind, şi amiralul Kyro alunecă în jos pe rampă. Şefulică suflă puternic în fluier. Vibraţiile înalte şi intense se plimbau dintr-un capăt într-altul al pereţilor navei, inducând un fior pe spinarea lui Gil. După care Şefulică făcu un pas în faţă, salutând:

— Bine-aţi venit la bord, domnule!

***

— Bine-aţi venit la bord, domnule!

Heath pătrunse prin sas, descoperind-o pe Janice Yakamura, căpitanul navei, venită în întâmpinare. De abia îi ajungea până la umăr, dar faţa ei ca de păpuşică era severă şi hotărâtă. Heath se obişnuise cu mintea ei iute şi cu atitudinea agresivă. De fapt, ea era motivul pentru care hotărâse să-şi înalţe steagul la bordul acestui crucişător. Janice va compensa lipsa lui de experienţă şi, dacă i se va întâmpla lui ceva, atunci Dumnezeu să-l ajute pe cel care-i va sta ei în cale!

Heath rosti, în drum spre punte:

— Mulţumesc pentru răspunsul prompt, căpitane. Nu avem prea mult timp. Ai citit raportul serviciilor de spionaj?

Yakamura încuviinţă. El făcea un pas, picioarele ei mai mici făceau doi...

— Da, domnule. Meduzele ne-au înroşit fundurile.

Heath zâmbi, aducându-şi deodată aminte de Carolyn. Când va afla că a plecat în spaţiu, se va face foc şi pară.

— O exprimare puţin cam pitorească... însă corectă. Hai să mergem repede acolo.

— Da, domnule. Peste cincisprezece minute vom intra în hiperspaţiu. La câteva ore după aceea vom coborî pe Dusa, îi vom găsi pe ticăloşii aceia scârboşi şi-i vom trimite în iad.

Exact aşa cum estimase Yakamura, formaţia de luptă ieşi de pe orbită cinci minute mai târziu, după alte opt minute intră în faza de accelerare şi pătrunse în hiperspaţiu exact la timp.

***

— În hiperspaţiu. Am spus că tatăl dumneavoastră se află în hiperspaţiu.

Vocea aparţinea domnişoarei Woods, asistenta tatălui său în probleme administrative.

Carolyn înjură, făcând-o pe domnişoara Woods să-şi piardă respiraţia. Koop zâmbi. Acum o cunoştea destul de bine pe Carolyn. Nimic nu-l mai putea lua prin surprindere, o înjurătură nici atât.

— În regulă, domnişoară Woods; îţi mulţumesc!

Carolyn apăsă pe un buton şi se întoarse spre Koop.

— Gerinii au atacat Dusa şi tăticul meu s-a dus după ei. Sunt îngrijorată. Tăticul este ofiţer în rezervă şi nu are nici cea mai vagă idee despre cum se conduce o bătălie spaţială.

— Lasă că ştiu ofiţerii lui, răspunse Koop. În plus, m-aş mira să-i găsească pe Gerini.

Carolyn ridică o sprânceană.

— Eu, de exemplu, n-aş mai sta acolo, se explică el.

— Şi acum ce facem?

Koop zâmbi leneş, într-un fel care-i făcea pe unii să-i subestimeze posibilităţile:

— Acum ne vom ocupa singuri de problemă.

***

— Raportează!

La’seek purta un costum presurizat. Împreună cu cei doi scutieri ai săi traversa dintr-un capăt într-altul piscina de conferinţe, acum pustie. Apa fusese scoasă şi pusă la păstrare, pentru bătălia care urma să vină. Bolovanii semănau cu cei care se aliniau în lungul plajelor planetei natale.

— Majoritatea oamenilor sunt în drum spre Dusa, răspunse Wa’neck cu precauţie. Drumul nostru este liber.

La’seek îl credea, însă era totuşi nervos. Forţa sa de şoc era departe de casă şi de posibilităţile de reîmprospătare. Daca spionul minţise? Dacă Gloria era o capcană bine pusă la punct?

— Câte nave? întrebă el sperând că Wa’neck va pierde din aroganţă.

— Trei crucişătoare, cuirasatul scos din uz, două transportoare şi o diversitate de nave micuţe.

Înăuntrul costumului presurizat, La'seek se coloră în verde, uşurat. Forţa sa de luptă, compusă din zece nave-sferă îi va eradica pe viermi, iar el va căpăta comanda unei întregi flote! Flutură un tentacul în direcţia celuilalt Gerin:

— Bine procedat, Wa'neck. Poţi ataca!

***

— Informaţii, rosti calm Koop. Informaţii pe care le-ai furat. Despre asta este vorba, căpitane Sokolof. Domnişoara Heath, aici de faţă, a descoperit o scurgere de date din Consiliul de pe Felson Prime. Şi ştii ce? Atunci când ai dat peste noi ştergându-ne fişierul, ne-am trezit într-un mare impas. Însă imediat ce am înţeles modul tău de lucru a fost uşor să-ţi urmărim activitatea, ajungând până la terminalul comandorului.

Koop dădu din cap spre Carolyn:

— Domnişoara Carolyn a trecut prin nişte momente destul de neplăcute. A avut impresia că tatăl ei era spionul, însă o verificare rapidă ne-a demonstrat că *el* era în drum spre cosmoport în momentul critic, iar la biroul lui te aflai *tu.* Căpitane Sokolof, eşti arestat.

Sokolof se făcu şi mai comod în spatele biroului, aparent relaxat.

— Mă tem că te înşeli, locotenente. Şi deşi în mod normal *am* răgaz să mă ocup de tinerii ofiţeri nechibzuiţi şi de domnişoarele isterice, în momentul de faţă sunt un pic în criză de timp. Se pare că nişte Meduze puse pe rele se îndreaptă spre noi. Locotenent Koop, îţi recomand insistent să te prezinţi la unitate. Iar dumneata, domnişoară Heath, cred că ar fi mai bine să te ascunzi într-un adăpost.

Cu mişcări lejere Sokolof deschise un sertar şi duse mâna spre cutia de ţigări, scoasă ostentativ la vedere, însă mâna sa apucă blasterul ascuns pe undeva în fundul sertarului, şi chiar reuşi să-l scoată pe jumătate, înainte ca gloanţele lui Koop să-i pătrundă în piept. Se prăvăli lovind biroul cu capul. Sistemul hidraulic al scaunului oftă, stabilindu-se în noua poziţie.

***

„Poziţia trei, grila patru, sectorul paisprezece, am şase, ba nu, şapte, ba nu, şapte plus alte nave neidentificate apărând din hiperspaţiu. La cererile standard pentru identificare, nu am primit niciun cod. Repet, niciun cod. Computerul indică o potrivire de nouă virgulă nouă cu formaţiile şi tacticile Gerine. Recomand punerea tuturor unităţilor în stare de alertă. Repet, alertă…“

— Aici se termină transmisia, amirale, declară Şefulică adresându-se cutiei de metal. Credem că mesajul a venit de la o navă-curier aflată într-un loc nepotrivit la un moment nepotrivit. Senzorii noştri confirmă faptul că zece nave-sferă se îndreaptă încoace.

Kyro rămase mut câteva momente.

— Zici că majoritatea flotei a plecat? întrebă el apoi.

— Da, domnule. La vremea respectivă nu am acordat mare atenţie, însă lui Sparks îi place să tragă cu urechea şi a auzit o grămadă de instrucţiuni codificate. Apoi, dintr-o dată, patru crucişătoare au ieşit de pe orbită. Câteva minute mai târziu au intrat în hiperspaţiu.

— Ce forţe au mai rămas?

— Trei crucişătoare, două transportoare… şi *extrem* de puţine şanse.

— Dă-mi-l pe cel care răspunde de apărare.

Din cauză că nu mai era activ, Kyro avea mai puţină autoritate decât recrutul aflat la nivelele cele mai inferioare, dar spera că măcar va fi tratat cu respect.

— Am înţeles, domnule.

Trecură câteva momente. Şefulică se întoarse.

— Am luat legătura cu ofiţerul de pe *Mandela*, domnule – abia a ieşit de pe orbită. O cheamă Morgan.

Kyro îndreptă un senzor optic spre ecranul de comunicaţie. Văzu o femeie între două vârste, care purta cometele de comandant şi avea o expresie foarte întunecată. Vorbi ea prima:

— Fără supărare, amirale, însă ne paşte un mare pericol, sper deci că acest apel este mai mult decât o conversaţie de curtoazie.

Kyro râse, scoţând nişte sunete metalice, ciudate, prin sintetizatorul său.

— Nu, căpitane, nu este o conversaţie de curtoazie. Ne întrebam dacă nu cumva vă putem oferi un pic de ajutor.

— Aveţi arme în stare de funcţionare la bordul epavei dumneavoastră?

Kyro îndreptă un senzor spre Şefulică. Acesta dădu din cap că da.

— Da, răspunse amiralul. *Hebe* este înarmată corespunzător.

Nu era chiar adevărat ceea ce spunea el, pentru că încă mai aşteptau unele piese de schimb, dar Şefulică nu avea de gând să-l corecteze. Sistemele de armament de pe *Hebe* erau funcţionale în proporţie de optzeci şi şapte la sută, iar ăsta era un procentaj mai mare decât cel cu care se puteau lăuda multe nave de linie.

Morgan dădu din cap, surprinsă.

— În regulă, amirale! Orice ajutor e bine venit. Noi mergem cu toţii. Cercetaşi, plasatori de mine, chiar şi un remorcher. Vom face tot posibilul să-i oprim şi să le rupem formaţia. Voi ţineţi-i departe de planetă.

— Înţeleg şi voi respecta ordinele, transmise Kyro un răspuns oficial. Succes, căpitane!

Hebe întrerupse comunicaţia.

Kyro se întorcea deja spre Şefulică, atunci când ecranul îşi pierdu imaginea.

— Toţi oamenii valizi să intre în dispozitivul de luptă!

— Am înţeles, domnule!

Mâna lui Şefulică lovi un disc mare, pornind alarma.

Jos, pe puntea echipajului, două sute de capete priviră la unison în sus. Stăteau acolo, bucurându-se de aperitive şi discutând despre vechile vremuri. Alarma era probabil o greşeală, sau intenţia cuiva de a face o glumă. Se priviră unii pe alţii. Râseră.

Apoi, prin sistemul de intercomunicaţii, se auzi vocea lui Şefulică:

— Atenţie, aceasta nu este o glumă. Repet, *nu* este o glumă. Spre noi se îndreaptă nave-sferă Gerine. Toţi

membrii echipajului să se prezinte la posturile de luptă. Repet, toţi membrii echipajului să se prezinte la posturile de luptă.

Cineva spuse: „Ah, ce porcărie!” dar începură să alerge cu toţii. Şi în timp ce alergau, alarma continua să sune, pompând adrenalină în trupurile şi minţile îmbătrânite.

Majoritatea nu gândeau, nici nu aveau nevoie, instinctele lor fuseseră formate o viaţă întreagă prin antrenamente şi situaţii de luptă reale – pur şi simplu se îndreptau spre staţia de luptă pe care o cunoşteau mai bine. Şi dacă aceea era ocupată, căutau alta, până găseau una liberă.

Demnitarii aflaţi în vizită fură adunaţi în nişte compartimente goale. Acolo primiră instrucţiuni „să tacă din gură, să stea jos şi pentru nimic în lume să nu se atingă de ceva.”

Sus, pe punte, locotenentul comandant Kathi Forney îşi prinse centura. Scaunul ei era plat şi aproape orizontal. Firele ieşeau din cască şi din manşe, mergând în compartimentul de navigaţie şi oferindu-i control asupra navei.

Mintea sa era pretutindeni, cutreierând lungi şiruri de numere, trecând peste informaţiile oferite de sistemele de acţionare şi mângâind sistemele de armament. Pe vremuri fusese un killer cu sânge rece, un pilot strălucit, un combatant neînduplecat. Şi, sub părul alb şi pielea zbârcită, sufletul rămăsese tânăr. Acolo jos avea nepoţi. Dacă Meduzele doreau să pună mâna pe Gloria, vor trebui să o ucidă mai întâi pe ea!

— Vreau raportul.

Kyro rosti aspru cuvintele îndreptându-şi atenţia spre şefii de compartimente.

Vocea lui Gil era puternică şi clară:

— Compartimentul de acţionare pregătit şi gata de pornire, domnule!

Kyro recunoscu vocea următoare, aparţinea sergentului Norvus, şi era sintetizată:

— Compartimentul armamentelor pregătit, domnule. Avem optzeci şi şapte la sută din armament şi optzeci la sută din personal, gata să tragem nişte şuturi în fund!

Kyro zâmbi în sinea sa.

— Mulţumesc, sergent. Compartimentul medical?

— Compartimentul medical pregătit, domnule.

Şi tot aşa, până fură inspectate toate compartimentele. Kyro se gândi la aceşti oameni, la sacrificiul lor anterior şi la cel pe care erau gata să-l facă încă o dată. Se simţi teribil de mândru.

— Mulţumesc tuturor. Dacă Gerinii au impresia că Gloria este un mizilic, vor afla în curând că se înşală. Şefulică, fă-mi conexiunile!

Fiind prevenit cu câteva minute mai înainte, Şefulică era deja gata. Conectase două cabluri la compartimentul tactic al navei, aşa că nu îi mai rămânea decât să le introducă în mufele cutiei ce adăpostea circuitele vitale ale lui Kyro.

Amiralul înţelese deodată de ce piloţii-ciborg erau consideraţi cei mai buni. Brusc, el şi nava deveniseră o singură entitate. Simţi o expansiune, prin fiecare circuit al vastului echipament electronic al navei.

Era ca şi cum avea din nou un corp, numai că de data asta mai bun. Fiecare senzor era al lui, fiecare afişaj era o sursă suplimentară de informaţie pentru creierul său, fiecare membru al echipajului era un sub-procesor pe care se putea baza.

Simţi care arme erau acţionate de oameni şi care erau automate. O lăsă pe Forney să cutreiere prin el în timp ce scotea nava de pe orbită, ştiu că pulsul lui Gil era de o sută douăzeci şi se strâmbă dureros atunci când una dintre navele lui Morgan dispăru fărâmiţată într-o explozie.

***

Lumina tocmai dispărea de pe ecranul principal, când La'seek se întrebă dacă nu cumva era ceva în neregulă. Arătă cu un tentacul spre punctul verde de pe hartă, cel care tocmai ieşea de pe orbită:

— Ce-i ăla?

Wa'neck îşi dori ca La'seek să tacă din gură şi să îl lase în pace să-şi vadă de treabă, dar ştia că speranţele erau zadarnice. Simţi cum pielea i se colorează într-un roşu-furios. Din fericire, La'seek nu putea vedea prin costumul spaţial, deci nu se considera ofensat.

— Probabil doar o navă de transport, încercând să fugă.

— Serios? întrebă La'seek. Atunci de ce se îndreaptă *spre* noi, în loc să fugă?

Wa'neck aruncă o privire mai atentă. Se strădui să-şi păstreze calmul:

— Aveţi dreptate, desigur. Este cuirasatul de care am vorbit mai devreme.

— Un cuirasat care a fost scos din uz. „Fier vechi“, ai spus. Pentru ce o grămadă de fier vechi să se îndrepte spre noi?

— Probabil intenţionează să intre direct în noi, răspunse Wa'neck pe un ton defensiv. Cui îi pasă? Îi vom distruge înainte de a ne pricinui vreun rău.

— Mă bucur să aud asta, rosti rece La'seek. Dar adu-ţi aminte, se spune că în tentaculele unor războinici pricepuţi lucrurile vechi pot face minuni.

***

Ca o spadă. Aşa a intrat comandantul Morgan prin formaţia Gerină, spărgând-o în două, îndepărtând-o de planetă.

Toate cele trei crucişătoare ale sale lansară nave de luptă. Gerinii făcură la fel, şi în scurt timp se angajară cu toţii într-o luptă complicată, fiecare parte împrăştiind şi primind moarte. Oamenii erau copleşiţi numeric, dar aveau mai puţine crucişătoare de apărat şi erau mânaţi de disperare. Ştiau ce se întâmplase deja cu Dusa şi ce se va întâmpla cu Gloria dacă Gerinii reuşeau să treacă.

Între timp, navele mai mari se îndreptaseră chiar spre inima forţei de atac Gerine. Remorcherul fusese distrus aproape imediat, urmat de lansatorul de mine şi de un crucişător. Crucişătorul se descurcase bine, luând cu el două nave-sferă, dar asta însemna că mai rămăseseră încă opt nave-sferă contra două crucişătoare ale lui Morgan.

Aceasta se lupta ca un demon, neluând în seamă strategia convenţională, răsucindu-se şi făcând viraje printr-un labirint complicat de energie letală, lovind şi primind lovituri în lupta cu navele-sferă.

Privi cu un nod în gât cum o mică navă de cercetare îşi face drum printr-un curcubeu de fascicule energetice, năpustindu-se spre câmpul de forţe al unei nave-sferă. Dispăru într-o floare de lumină, lăsând neatinsă nava aliană.

Apoi Morgan văzu vasul de comandă al Gerinilor, nu mai mare decât restul navelor care îl protejau, însă plasat ostentativ în centru.

Scrâşni din dinţi, văzând cum al doilea crucişător dispare într-o explozie de lumină... Dădu ordinul de atac. Totul în jurul ei strălucea în roşu şi portocaliu. Sistemele cădeau unul după altul, iar oamenii urlau.

Îi mirosi a fum. Îşi dădu deodată seama că era ceva în neregulă cu picioarele ei. Nu se mai mişcau. Probabil că aşa se explica prezenţa acelei bălţi de sânge.

Pe undeva se producea o scurgere de aer, dar probabil că era una mică, deoarece deşi avea costumul perforat, putea totuşi să respire. Cineva vorbea, punându-i întrebări, formulând cereri.

Ochii ei îi întâlniră pe cei ai pilotului.

— Încotro, şefa?

Îi oferi un zâmbet strâmb:

— La beregata lor, locotenente! Chiar la beregata lor.

***

Kyro privi nava lui Morgan năpustindu-se. Se părea că avea să lovească vasul de comandă Gerin, însă în ultima clipă apăru o navă-sferă, blocând drumul. Împreună, formară un soare.

— Bravo, căpitane Morgan, rosti Kyro în interiorul vastei complexităţi a minţii sale.

Mai rămâneau patru nave aliene, toate ale lui.

Lăsă pilotajul în seama lui Forney, folosind interfaţa cu nava pentru a pune la punct o strategie. Nu prea avea timp

la dispoziţie deoarece, după dispariţia navei lui Morgan, navele inamice aruncau cu tot ce aveau în direcţia lui *Hebe.*

Scuturile cuirasatului străluciră sub bombardamentul masiv, însă rezistară. Armele energetice scuipară fascicule albastre distrugătoare, torpilele cu plasmă şuierară prin tuburile de lansare iar rachetele mai mici ieşiră fâşneţe, căutând surse de căldură.

Întâi una, apoi altă navă Gerină deveniră incandescente, dispărând de pe ecranele lui *Hebe.*

Două torpile Gerine cu plasmă loviră la câteva secunde distanţă una de alta. Explozia rezultantă împinse atât de mult înapoi scutul defensiv al lui *Hebe,* încât aproape că atinse carcasa. Tot ceea ce avea o înălţime mai mare de cincisprezece centimetri rămase deodată expus, fără apărare.

În acel moment, navele de luptă Gerine ieşiră pentru a ucide. Veneau în număr copleşitor de mare, lansând lumină letală şi torpile.

Neprotejat de scuturile defensive, un compartiment cu arme al lui *Hebe* dispăru într-o clipită, în timp ce un şir de aripioare de răcire se contorsionă, devenind o masă amorfă, topită.

Jos, în camera motoarelor, Gil înjură văzând cum luminile roşii încep să strălucească şi alarmele să urle. Gerinii distruseseră treizeci la sută din capacitatea de răcire a navei! El şi cu Molly erau deja dezbrăcaţi până la talie, iar sudoarea curgea şiroaie de pe trupurile lor. În curând vor începe să piardă oameni din cauza căldurii insuportabile.

Molly atinse micul receptor legat de ureche. Era greu de auzit ceva, prin hărmălaia făcută de alarme.

— Amiralul vrea mai multă energie pentru scuturi! strigă ea. Meduzele aproape că ne-au perforat!

Degetele boante ale lui Gil loviră repede câteva butoane, dând semnalul de stingere. Energia care mergea la motoarele de acţionare şi la armele energetice se îndreptă spre scuturile defensive. Ecranele prinseră viaţă şi un strigăt de veselie se auzi prin sistemul de intercomunicaţii, însă Kyro îl percepu ca pe o simplă perturbaţie; mintea sa

era plină de vectori de interceptare, rapoarte tactice, informaţii despre navă şi strategii pentru distrugerea inamicului. Unul dintre cele o sută treizeci şi două de countere ale armamentului începu să clipăie undeva în colţul minţii sale. *Hebe* rămânea fără torpile.

***

— Este timpul să ne retragem, şopti cu tristeţe La'seek. Bătălia s-a terminat. Chiar dacă distrugem piesa asta de muzeu, nu ne mai rămân suficiente nave pentru a înfrunta defensiva de la sol. „Gata pentru a fi culeasă", parcă aşa ai spus, Wa'neck? Fructul se pare că este totuşi cam încăpăţânat, nu-i aşa?

Wa'neck nu răspunse: Sufletul său era învăluit de ruşine, iar mintea plină de moarte.

La'seek, resemnat, se întoarse spre pilot:

— Spune-le şi celorlalţi. Peste cincisprezece respiraţii plecăm de-aici.

***

Sergentul Norvis a murit atunci când o cutie de joncţiune supraîncărcată a explodat împrăştiind şrapnele fierbinţi peste tot în centrul de comandă a tragerilor. O bucată mare din carcasa cutiei i-a luat capul, împroşcând camera cu sânge.

Tehnicianul de armament Sonny Baktu îşi şterse sângele de pe faţă, murmură o scurtă rugăciune şi preluă controlul asupra sistemelor de arme automate. Acestea constituiau o versiune mai complicată a jocurilor pe computer din copilărie.

Alege o armă automată, scoate-o din poziţia „automat" şi caută o ţintă. Aşteaptă ca o navă de luptă duşmană să apară pe ecran, aliniază grila şi activează arma… Presto! O Meduză bine gătită la cuptor! Baktu zâmbi.

— Aşteaptă puţin, sergent, şi-ţi mai trimit câţiva!

— Acum!

La comanda lui Kyro, ultimele torpile şi o armată de rachete mai mici părăsiră tuburile de lansare repezindu-se spre nava de comandă a Gerinilor.

Multe nu avură niciun efect, fiind interceptate de nave de luptă sau de rachete anti-rachetă; însă trei dintre ele, o torpilă cu plasmă plus două rachete, reuşiră să treacă şi explodară în câmpul de forţă al celeilalte nave.

Din noroc, toate trei explodară în acelaşi timp. Explozia combinată supraîncărcă respectiva secţiune a scutului protector, provocând o mică gaură.

Gaura se menţinu doar o mică fracţiune de secundă, suficient de mult însă pentru ca un fascicul energetic să pătrundă şi să perforeze carcasa navei. Tot din noroc, gaura apăruse în dreptul compartimentului de comandă şi control. Un moment de căldură intensă, urmat de o decompresiune violentă. La'seek şi Wa'neck nu aflară niciodată ce anume îi lovise.

Peste câteva secunde, ultima navă-sferă Gerină dispăru în hiperspaţiu. În ciuda faptului că o treime din echipajul cuirasatului murise sau era rănită, prin sistemul de intercomunicaţii al lui *Hebe* se auziră urale.

Kyro vorbi şi părea obosit:

— Gerinii au lăsat în urmă o grămadă din navele lor de luptă. Distrugeţi-le. Felicitări la toată lumea!

Douăzeci şi şase de ore mai târziu, nava era părăsită – părăsită, cu excepţia amiralului Kyro. Heath se întorsese cu suficiente nave pentru a proteja planeta anihilând ultimele formaţii Gerine.

La cererea sa, Kyro a rămas acolo. Era în continuare cuplat, în continuare conştient de navă, în continuare la comandă. Dacă Gerinii se întorceau, el va afla şi va da alarma. Între timp, se ghemui adânc în căldura cărnii sale de metal şi oftă cu satisfacţie. Era din nou întreg!

BĂTĂLIA DE LA NEBULOASA SPARTĂ

Pe măsură ce Gerinii au fost împinşi spre propriile lor sisteme, s-au produs multe încăierări minore. În imensitatea spaţiului, poţi lupta numai dacă ambele părţi îşi doresc acest lucru. Firesc, asta înseamnă că bătăliile se produc acolo unde unul dintre combatanţi este obligat să lupte. De exemplu, în bătălia de la Olympus. Forţele Ligii au reuşit să provoace navelor Gerine pierderi foarte importante, cu preţul a cincizeci de mii de civili morţi, plus o mare cantitate de bunuri şi o staţie orbitală distruse.

Bătălia de la Nebuloasa Spartă a constituit o excepţie. Răspunzând presiunilor făcute pentru minimizarea pierderilor în rândul civililor; Mac şi-a schimbat politica (de obicei întâmpina intruziunile Gerine cu o rezistenţă neînduplecată). După un studiu atent asupra duşmanului, s-a hotărât ca flota să deplaseze o mare forţă de atac la periferia regiunii din care proveneau Gerinii. Odată realizată, acţiunea trebuia să ducă la o ripostă masivă, probabil la o bătălie cu puţine şanse de izbândă. Deşi Mac renunţa la avantajul de a lupta într-un teritoriu prieten, războiul se muta cu un pas mai aproape de Vizuina Gerină. Era o şansă importantă să iei pentru prima oară iniţiativa dar; de asemenea, peste o sută de lumi rămâneau cu o slabă protecţie.

Nebuloasa Spartă a fost aleasă deoarece orice flotă Gerină plecată în expediţie era obligată fie să apară din hiperspaţiu la o distanţă destul de mică de ea, fie să meargă cu o viteză relativ redusă prin ciorchinii de stele care înconjurau zona. Apariţia din hiperspaţiu ducea inevitabil la confuzie şi la formaţii dezorganizate. O apropiere lentă dădea flotei oamenilor un timp suplimentar de pregătire. În fine, dacă bătălia părea să se sfârşească prost, nebuloasa oferea un plus de protecţie. În sistem nu exista nicio planetă; avea să fie o luptă spaţială; tipul de bătălie la care Gerinii se pricepeau cel mai bine. Rezultatul era departe de a putea fi cunoscut dinainte.

În realitate, confruntarea s-a desfăşurat în trei faze. Înainte de începerea luptei Mac a ordonat finalizarea unui număr de pregătiri. Aşa cum s-a prevăzut, prima fază a început atunci când o forţă Gerină de peste o sută de nave s-a apropiat prin norul nebuloasei, fiind întâmpinată cu un efectiv de patru ori mai mare. După o luptă scurtă dar intensă, alienii s-au retras. Mac s-a abţinut de la a-i urmări, păstrându-şi navele pentru bătălia mult mai importantă care ştia că avea să urmeze.

A doua fază a constat dintr-o hărţuială permanentă, *în care navele Gerine loveau şi dispăreau rapid. Patru port-nave au apărut în imediata apropiere a flotei oamenilor. Fiecare port-navă a lansat treizeci de nave de luptă, după care a încercat să evadeze prin hiperspaţiu. Surpriza oamenilor a fost atât de mare încât două dintre ele au scăpat nevătămate. Navele de luptă duşmane s-au năpustit apoi într-o manevră sinucigaşă spre cele mai apropiate crucişătoare ale Ligii, trăgând mereu şi explodând la contact. Bine sincronizat şi executat, acest raid al inamicului a dus la pierderea a peste o duzină de crucişătoare şi zdruncinarea moralului.*

Trei zile mai târziu, flota Gerină a apărut în forţă. Mai târziu s-a aflat că fuseseră mobilizate aproape toate navele de luptă rămase în imperiul lor. S-au apropiat prudent, apreciind că erau superiori ca număr.

Mac nu a ţinut niciun discurs despre importanţa victoriei sau despre consecinţele înfrângerii, aşa cum făcuse înaintea bătăliilor precedente. Toate navele aflate sub comanda lui s-au adunat, *înţelegând că înfrângerea aducea după sine măcelărirea a miliarde de oameni şi alieni aliaţi. În locul unui discurs, fiecare ecran de luptă şi monitor trivideo a proiectat o serie mută de imagini – DuQuesne, Noua Atenă, Lyra, şi alte lumi devastate de atacurile Gerine. Pe unele dintre nave*, o*amenii s-au înfierbântat şi-au început să urle strigăte de luptă; pe altele, amintirile a ceea ce pierduseră fură întâmpinate cu o linişte deplină.*

Intrând în spaţiul deschis din centrul nebuloasei, *flota Gerină s-a dispus într-un cerc aproape perfect*. *Formaţia era*

astfel desfăşurată încât să obţină cel mai mare avantaj posibil de pe urma superiorităţii numerice. Dacă flota Ligii se destrăma pentru a întâmpina valul de nave, urma să-şi piardă din densitate, fiecare navă pilotată de oameni putând fi lovită separat din mai multe poziţii. Dacă, dimpotrivă, rămânea compactă, urma să fie înconjurată din toate părţile.

Mac a ales o cu totul altă variantă: să nu facă niciunul dintre lucrurile pe care se presupunea că le va face. În loc de tactica prezumtivă, a ordonat celor mai grele nave să se adune pe unul din flancuri. Apoi, spre uimirea tuturor a dispus o retragere lentă a întregii sale forţe. Această nouă formaţie a dat navelor oamenilor un avantaj clar în zona în care erau concentrate. Însemna, de asemenea, că nucleul flotei Gerine avea să fie întâmpinat de un front mult mai dispersat de nave dotate cu arme uşoare.

În cele din urmă, cu un singur cuvânt, Mac a ordonat oprirea retragerii. Peste mai puţin de un minut, ambele părţi îşi lansau navele de luptă. Încă o dată, computerele de luptă făcură calcule, stabilind că oamenii erau mult copleşiţi numeric. Toată lumea a fost şocată atunci când, chiar înainte de a se ciocni cu duşmanul, Mac a poruncit navelor de luptă să se retragă. Au fost necesare cuvinte aspre pentru a convinge contingentul – format în majoritate din supravieţuitorii de pe Noua Atenă – să asculte. Chiar şi aşa, câţiva aliaţi individualişti de pe D'Tarth sau Leassei şi-au continuat drumul, pentru a se întâlni cu inamicul.

Privirile furişe şi întrebătoare ale celor aflaţi pe puntea de comandă îl convinseră pe amiral că toată lumea era nedumerită. Şi-o fi pierdut curajul? Cu o expresie insondabilă, Mac a aşteptat până când primele nave de luptă Gerine au intrat în raza de acţiune a fasciculelor, după care a ordonat declanşarea a mai mult de o mie de mine neutronice, plasate cu câteva zile mai devreme. Preţ de un moment, aproape prea scurt pentru a se putea distinge ceva, spaţiul ocupat de Gerini a strălucit mai puternic decât stelele din centrul nebuloasei. Sute de nave duşmane, împreună cu cele ale aliaţilor ligii care nu ascultaseră de

ordinele amiralului, au fost prinse de undele mortale ale radiaţiei. Cu tentaculele moarte pe manşă majoritatea aparatelor de luptă Gerine s-au autodistrus sau au fost distruse cu uşurinţă pe măsură ce se apropiau de formaţia Ligii. Mac a zâmbit pentru prima oară de la începerea războiului.

Chiar şi după pierderea grosului navelor, Gerinii aveau în continuare superioritatea cantitativă. Fuseseră loviţi, dar nu atât de grav încât să nu poată zdrobi sau schilodi flota din faţa lor. Vasele grele intrară în zona de acţiune a armelor. Mac le lovi. Toată lumea se aştepta ca amiralul să coordoneze o retragere generală, înainte ca forţele sale să fie prinse în încleştarea luptei. N-a fost aşa. El a dispus întărirea primei linii. Motivul acestei mişcări a devenit evident atunci când un alt nor de mine a explodat în faţa flancului mai slab al flotei Ligii. Nu prea multe de data aceasta, dar suficiente pentru a încetini sau a opri atacul Gerin. La fiecare câteva secunde explodau câteva mine, eliberând de sub presiune flancul mai slab. În acelaşi timp, navele grele şi cele de atac se năpustiră asupra ariergardei formaţiei Gerine.

Înainte ca alienii să se poată reorganiza şi să facă manevre pentru a-şi întări flancul ameninţat, acesta fusese lovit şi distrus. Apoi, grupul în continuare compact al navelor Ligii s-a întors, lansând un atac necruţător. Cu superioritatea numerică pierdută, şi în continuare incapabilă să atace forţele slabe din faţă, armata Gerină s-a spart şi sute de nave ale sale au fost distruse.

După câteva săptămâni, forţele Ligii au început să aterizeze pe planetele care făceau parte din imperiul Gerin.

GRENADIER

de Rick Shelley

TACTICA DE LOVEŞTE-ŞI-FUGI s-a desfăşurat conform planului. Cele două crucişătoare ale noastre au ieşit din hiperspaţiu mai aproape de planetă decât recomandă prescripţiile militare şi şi-au lansat navetele înainte de a se angaja în luptă cu singura navă Gerină aflată pe orbită în jurul lui Grenadier. Două companii de marinari au aterizat în apropierea singurei unităţi militare Gerine, s-au angajat într-un scurt schimb de focuri şi-au încercat să captureze prizonieri – un efort care în cele din urmă a eşuat... exact aşa cum ne aşteptam. Forţele noastre au suferit pierderi relativ uşoare. Marinarii s-au întors la navetele lor, fiind prezenţi la rendez-vous-ul cu crucişătoarele de pe orbită, care-au plecat la fel de repede pe cât veniseră.

***

Rolul nostru era altul de data asta. Am penetrat atmosfera într-un picaj puternic, aproape că ne-am prăjit. Trebuia să pară ca şi cum naveta noastră fusese lovită şi avea să se zdrobească de sol, la câteva click-uri depărtare spre est de baza Gerină, acolo unde nu puteam fi detectaţi direct de la sol. Sus se dădea o luptă înverşunată. Speram că niciuna dintre navele Gerine nu-şi va da seama de şmecherie. După felul în care ne-am îngrămădit unii într-alţii atunci când naveta a început manevra de oprire, am crezut că o să ne facem praf pe bune. Dar am început să dau ordine pentru începerea etapei de paraşutare şi-am sărit din navetă înainte ca aceasta să se oprească. M-am grăbit să intru cu oamenii în junglă, departe de priviri indiscrete şi de navă. Căpitanul Ebersoll a ieşit ultimul. Nu ne puteam permite să cărăm după noi un pilot, aşa încât căpitanul a pilotat chiar el aparatul. După ce s-a îndepărtat suficient de navetă, încărcăturile explozive au detonat. Foc şi explozie: inginerii ne înzestraseră şi cu canistre fumigene, deci am lăsat o dâră de fum în „căderea" noastră.

— Sunt toţi prezenţi, sergent Teel? m-a întrebat căpitanul după ce ne-a prins din urmă.

— Da, domnule.

— Hai să ne cărăm de-aici până nu vine cineva să arunce o privire.

Ne-am îndreptat spre nord, parcurgând două click-uri de junglă moderată în douăzeci şi cinci de minute, un timp nemaipomenit de bun pentru nişte soldaţi care cară în spinare o cantitate dublă de echipament. Ramurile copacilor atârnau până la pământ şi aveau ceva care ne irita pielea la contact. Până la urmă am găsit un adăpost mai liber, într-o albie de râu mocirloasă. Ne-am aşezat acolo pentru a aştepta sfârşitul raidului. Am postat santinele şi i-am prevenit pe toţi să nu care cumva să folosească transmisiile radio sau senzorii activi. După ce toată lumea s-a instalat, am făcut eu însumi un tur de recunoaştere – folosindu-mă de toată aparatura pe care o cărasem după mine – pentru a mă asigura că nu ne-am cuibărit chiar în poala inamicului. Apoi m-am dus să mă aşez în mocirlă, lângă căpitan. Am ascultat prin reţeaua radio desfăşurarea bătăliei.

N-a fost o aşteptare chiar atât de lungă. După ce ne-am lămurit că navetele noastre se retrăseseră, mi-am decuplat receptorul şi mi-am scos casca. Nimeni nu avea să ne trimită mesaje de încurajare.

— Gata, căpitane, am şoptit eu. Am rămas singuri.

El a încuviinţat, ridicându-şi vizorul, ca şi cum l-ar fi stingherit.

— Ai grijă ca toată lumea să aibă echipamentul decuplat, m-a atenţionat în surdină.

Tonul obosit al vocii ar fi putut băga în sperieţi pe unul care nu-l mai însoţise înainte în vreo misiune. Imediat cum dăm de noroi, căpitanul mi se adresează cu glas stins, de parc-ar fi gata-gata să se prăbuşească de oboseală:

— Controlează reţeaua!

— Am înţeles, căpitane!

Primul lucru a fost să-mi verific propriile comenzi. După asta m-am dus să le verific şi pe-ale căpitanului. El a dat din cap şi a chicotit.

— Bine, Răţoiule!

Începutul unei misiuni este câteodată tensionat. E bine să ai un moral ridicat, însă nu trebuie să exagerezi. I-am făcut cu ochiul, mulţumit că nu păşiserăm cu stângul. Căpitanul este unul dintre puţinii oameni din regiment care mi se pot adresa cu „Răţoi“, fără să mă supere. Suntem de multă vreme împreună şi şi-a câştigat dreptul ăsta. N-am fost niciodată în stare să ignor porecla, deşi aproape toată lumea o foloseşte pe la spatele meu. M-am săturat, încă înainte de a termina şcoala, să-i lămuresc mereu că numele meu este T-E-E-L, nu T-E-A-L[4]. Oricum, nu a ajutat la nimic şi-am obosit repede, folosindu-mi pumnii pentru a le explica.

— Tu verifică Escadronul Bravo. Eu o să verific Alfa. Aşa o să terminăm mai repede, a spus căpitanul după ce am terminat cu verificarea contactelor sale.

Am încuviinţat cu un zâmbet. Asta însemna că fiecare aveam de verificat opt oameni. Selecţionaserăm împreună cele două escadroane de cercetare. Toţi erau veterani. Războiul ne-a schimbat vieţile. Când la baza de pe Carthage au ajuns veştile că Gerinii măcelăriseră un milion şi ceva de civili pe DuQuesne, colonelul Gregory ne-a adunat, ţinându-ne un discurs. După aceea, a supus la vot propunerea lui, iar regimentul a votat în număr copleşitor pentru înrolarea în armata amiralului Mac, pe toată durata războiului. Din mercenari am ajuns membri în forţele lui Mac, dar în continuare formam un regiment aparte. Sigur, în vot se oglindea multă „loialitate faţă de rasă“ şi o sete de răzbunare. Dar asta nu era totul. Noi eram *profesionişti.* Războiul era meseria noastră. Dar nu ne-a luat mult ca să înţelegem că în războiul cu Gerinii nu ne puteam desfăşura în felul nostru, ca de obicei.

---

[4] Teal = lişiţă (în lb. engl.) (n. trad.)

— Sergent, pentru ce ne mai cărăm cu tot echipamentul ăsta dacă tot nu ne putem folosi de el? m-a întrebat Ace Reynolds în timp ce îi verificam contactele.

— N-ai avea ce căuta în uniformă dacă nu l-ai purta, a fost prima mea reacţie.

Eram de prea multă vreme subofiţer şi mi-am dat seama că începeam să vorbesc după şablon.

— Îl vom folosi destul de curând, am adăugat.

Deşi fuseserăm informaţi la pregătirile tactice şi la antrenamente, am repetat totuşi:

— Nu dorim ca Gerinii să afle că suntem aici. Acum vor căuta signaturile electronice, ca să vadă dacă a mai rămas cineva în urma raidului.

Ridicasem vocea suficient de tare, astfel încât să mă audă toată echipa. Nu aveam de gând să mă repet.

— Poate că ar trebui să căutăm supravieţuitori de-ai noştri, a sugerat Liri.

— În niciun caz! a decis căpitanul.

Liri a tresărit de parcă fusese curentat, nu-şi dăduse seama că şeful era atât de aproape.

— Fiecare trebuie să se descurce pe cont propriu… Sau n-aţi înţeles?

Am terminat rapid cu verificarea echipamentelor.

— Bun, Liri, a spus căpitanul, acum ne bazăm pe tine. Ştii cum să ne conduci la cavernele alea?

— Dacă acum suntem acolo unde ar trebui să fim, vă duc, a fost de acord Liri.

— Da, suntem exact unde trebuie, a confirmat căpitanul. Îi dăm drumul. Trebuie să ajungem înainte de căderea nopţii.

***

Am avut nevoie de cea mai mare parte a după-amiezii pentru a ajunge la caverne. Echipa de supraveghere care a explorat pentru prima oară Grenadier a făcut o hartă excelentă. Liri şi cu Jacobs, din Escadronul Alfa, fuseseră în echipa respectivă. Asta era întotdeauna o preocupare suplimentară a regimentului, descoperirea şi

supravegherea unor noi lumi. Uneori, misiunile astea erau mai periculoase decât lupta propriu-zisă.

Intrarea în cavernă avea doi metri lăţime, însă ca înălţime lăsa de dorit. De-abia ne puteam strecura târâş, pe burtă, fără să trebuiască să ne scoatem echipamentul din spinare. Liri şi cu mine am intrat primii.

— Să nu activezi vizorul până când nu intrăm, l-am atenţionat. Calcarul şi noroiul vor bloca orice scannere Gerine, chiar dacă ar fi aţintite exact asupra noastră.

— Nu mă prea atrage să-mi bag capul într-o gaură fără să ştiu ce se află înăuntru, a ezitat Liri.

— Crezi că pe mine mă atrage?

Ne-am târât vreo trei metri, după care caverna s-a înălţat suficient de mult pentru a ne permite să stăm în picioare. Prima încăpere avea doar şase metri în diametru, dar era acceptabilă. Două culoare înguste conduceau undeva mai în profunzime, dar explorarea putea să mai aştepte. Se părea că această cavernă nu era ocupată de vreun animal suficient de mare pentru a ne împiedica să intrăm.

— Stai aici, l-am sfătuit pe Liri. Ridică un camuflaj în spatele intrării. Vreo două pături de teren. După care poţi aprinde o lumânare.

M-am târât înapoi ca să-l înştiinţez pe căpitan că locul era destul de bun. I-am condus şi pe ceilalţi înăuntru. După ce căpitanul a intrat, i-am luat pe Ace Reynolds şi pe Purl Jacobs, pentru a organiza paza.

— Voi doi staţi de veghe la intrare, le-am spus. Sunteţi primul schimb. Nu folosiţi decât scannere pasive.

În cavernă nu era ca la mama acasă, dar s-a dovedit utilă scopurilor noastre, mai ales după ce-am exterminat micile animale enervante care o infestau. Pentru iluminat aveam lumânări electrice. În plus, nici nu trebuia să fim prea atenţi să nu facem zgomot. Ne-am aşezat. A început aşteptarea, care de data aceasta avea să dureze trei zile.

— Hai să ne uităm pe hartă, Ian, mi-a propus căpitanul imediat ce m-am întors de la postul de pază.

Când sunt şi alţii prin preajmă, rareori îmi spune „Răţoiule“. Ştie că sunt sensibil la chestia asta.

— În regulă, căpitane! Dar mai întâi să le spun celorlalţi să arunce o privire împrejur.

Am pus doi băieţi să verifice fiecare dintre pasajele care plecau din spatele grotei – trebuia s-o facem o dată şi-odată, iar una dintre ele avea să devină latrină – după care m-am întors la căpitan. Stătea sprijinit cu spatele de perete şi cu harta pe genunchi. Mi-am dat jos bagajul şi m-am aşezat pe el, suficient de aproape pentru a vedea despre ce este vorba.

— Noile imagini arată bine, a început el.

O hartă-computer este un computer special, cu un monitor plat care se poate plia pentru a fi mai uşor de cărat. Se începe cu o imagine a întregii planete, aşa cum apare ea din spaţiu, la fel de clară ca şi cum ar fi văzută de pe platforma unei nave, prezentând rotaţia şi toate celelalte, după care poţi mări până la cea mai mare scară disponibilă. Supravegherea iniţială a lui Grenadier ne dădea detalii ale tuturor obiectelor mai mari de un metru şi jumătate. După aceea, hărţile au fost conectate la sistemele radar şi de navigaţie ale tuturor navetelor, pentru a obţine informaţii precise de ultimă oră. L-am privit pe căpitan în timp ce schimba imaginile, estimând distanţa dintre zona ocupată de complexul Gerin şi locul în care ne ascundeam noi.

— Se pare că în această zonă avem o rezoluţie de şaptezeci şi cinci de centimetri, am spus eu după câteva minute.

Doar câteva benzi difuze dădeau în vileag detaliile mai puţin precise ale obiectelor cu dimensiuni sub un metru şi jumătate.

— Harta asta ar trebui să ne facă misiunea mai uşoară.

— Nu ştiu dacă există *ceva* ce ne-ar putea face treaba mai uşoară, a şoptit căpitanul.

Mi-am scos propria hartă şi am conectat-o cu a lui. Începuse să mă doară gâtul. Mă uitasem cam mult peste umărul căpitanului... Gerinii nu aveau decât clădiri mari din beton, cu un singur etaj, chiar la marginea unui golfuleţ pe ţărmul de vest. Golful era alimentat de un râuşor puţin

adânc şi de două pâraie. Construiseră un amplasament pentru tunuri, la capătul dinspre ocean al golfului, şi altul în spatele clădirii. Ambele în vecinătatea geamandurilor.

— Ai zice că ăştia n-au auzit în viaţa lor de supravegherea de la înălţime, am murmurat eu.

— Probabil ca le ţin ascunse pe undeva, a spus căpitanul. Posturi de observare, arme… chiar dacă sunt doar sisteme automate.

Aveam destul timp la dispoziţie pentru a examina noile informaţii de pe hartă. În cele din urmă am descoperit două puncte în amontele râului, amplasamente pentru tunuri automate şi o fâşie de vegetaţie în partea sudică a golfului; fusese curăţată şi nivelată, pentru a fi folosită ca pistă de aterizare. Ştiusem dinainte de ea. Celor care au participat la raid li s-a atras în mod special atenţia că *nu* trebuie s-o avarieze.

— Nu pot avea cine ştie ce forţe aici, căpitane, i-am spus eu după ce am studiat în amănunt hărţile. După raidul nostru, probabil că nu au mai mult de şase triade la sol. Aproape tot atâţia combatanţi ca şi noi.

— Să nu-ţi vină cine ştie ce idei trăsnite Ian! N-am venit aici ca să punem singuri mâna pe Grenadier… Şi nu uita, ei au o navă deasupra.

— Ştiu, căpitane, totuşi…

— Termină! Ştii pentru ce suntem aici.

— Am înţeles, domnule.

Ştiam *pentru ce* ne aflam aici, mai bine zis ştiam ce trebuia *să facem*, dar puteţi fi siguri că nu ştiam *de ce.* Nici căpitanul nu ştia. La şedinţa de dinaintea misiunii nu ni s-a explicat nimic. Mi-am dat bine seama. Dacă eram capturaţi, nu puteam da în vileag ceea ce nu ştiam. Pe scurt, trebuia să instalăm posturi de observare fără a ne trăda prezenţa, să supraveghem activităţile Gerinilor, să aflăm tot ce se putea despre misiunea lor pe Grenadier. Serviciile noastre de spionaj aveau mai multe semne de întrebare – şi sperau ca acestea să dispară o dată cu informaţiile noastre primare. Grenadier era doar o lume de odihnă, pentru războinicii Gerini din apropiere? Era o bază de

antrenament? Urma să aibă loc aici vreo Conferinţă importantă? Sau era altceva, poate ceva atât de straniu pentru oameni încât nici măcar nu puteau să ghicească?

Asta trebuia *să facem.* Motivul trebuie să fi fost extrem de important – cel puţin pentru geniile care puseseră la punct această misiune. Să separi două crucişătoare de o flotă care niciodată nu avea suficiente nave şi să rişti pierderea lor pentru a disimula aruncarea în junglă, în spatele Gerinilor, a optsprezece dintre noi… ei bine, *speram* că era pentru ceva mai important decât rezolvarea diferendelor dintre doi analişti de la spionaj.

La şedinţe s-a evitat cu mare grijă şi un alt subiect, şi anume momentul în care vom fi recuperaţi. Aveam la noi hrană pentru şase săptămâni, dacă făceam raţii stricte, dar nimeni nu ne-a spus cât de mult ne vom apropia de această limită, sau cât de mult o vom depăşi. Încă o măsură de siguranţă, cred, dar nu pentru noi. Dacă cineva era capturat şi forţat să vorbească, informaţia despre momentul *rendez-vous*-ului le-ar da Gerinilor o şansă să atragă în capcană navele noastre. Nu *cred* că Gregory, colonelul, ne-ar fi trimis aici fără un plan sigur pentru recuperarea noastră. Un mercenar nu-şi permite să piardă oamenii chiar atât de uşor. Speram că gândea în continuare ca un mercenar.

***

La şaptezeci şi două de ore după intrarea în cavernă, Escadronul Bravo era din nou afară, pentru a-şi relua marşul. Pe Grenadier ziua fiind mai scurtă, în acel moment soarele *răsărea* în loc să apună, cum am fi crezut noi.

— Ne vedem la punctul de recuperare, căpitane, am spus eu înainte de a ieşi pentru a mă alătura escadronului meu.

— Să nu întârzii…

A ezitat un moment, apoi mi-a întins mâna. Ne cunoşteam de mulţi ani, încă de când era un simplu elev-locotenent. Acum ajunsese căpitan. Eu avansasem de la gradul de caporal la cel de sergent de companie. Strângerea de mână putea însemna că era posibil să nu ne mai vedem. Nu mi-a plăcut sentimentul pe care mi l-a dat.

— Noi vom fi la trei ore în urma voastră, Răţoiule, mi-a şoptit el.

Eu n-am făcut decât să încuviinţez din cap. Era mai sigur decât să vorbeşti. Diferenţa de timp nu avea mare importanţă. Escadronul Bravo trebuia să parcurgă un drum mai lung pentru a ajunge pe poziţii. Noi aveam partea de sud a golfului. Căpitanul mergea cu escadronul Alfa prin partea de nord – unde se aflau clădirea Gerină şi caverna. Dacă la întoarcerea navelor noastre se vor da lupte, Alfa va ataca barăcile sau ce erau, iar Bravo va avea grijă ca pista de aterizare să nu fie distrusă.

Ajuns afară, m-am ridicat şi m-am întins cât de mult am putut. Era nemaipomenit de bine, după trei zile petrecute în cavernă. Muşchii mă dureau de la umezeala dinăuntru şi nu i-am putut mişca liber o bună bucată de vreme. L-am pus pe Ace în faţă şi-am început deplasarea în sens opus obiectivului; am urcat un click în amontele râului înainte de a face un ocol spre sud. Dacă se întâmpla să fim depistaţi – nu că ar fi fost foarte posibil, eram destul de departe şi nu ne îndreptam spre obiectivul Gerin – nu vroiam să trădez amplasamentul cavernei. Nu numai din cauză că escadronul Alfa se mai afla încă înăuntru. S-ar putea să avem nevoie de ea înainte de a părăsi planeta.

Când am început al doilea ocol, înapoi spre vest (adică spre ocean), m-am hotărât că nu prea îmi plăcea planeta asta, chiar dacă aparţinea sau nu Gerinilor. Animalele autohtone aveau prea multe picioare. Se părea că tot ceea ce mişcă se trăgea din insecte. Până şi *păsările* aveau şase sau opt picioare. Supravegherea iniţială nu ne putuse da detalii despre animale. Se făcuse o listă cu ceea ce descoperise echipa de supraveghere, însă nu se alcătuise un inventar sistematic. Iar noi nu aveam deloc timp să-l completăm acum. Nu puteam fi siguri care animale erau periculoase şi care nu. Deci va trebui să ne folosim de arme!

— Doar fascicule, i-am avertizat eu. Şi nu care cumva să trageţi în sus.

Exista în continuare pericolul să fim descoperiţi, dar numai dacă Gerinii mai căutau încă supravieţuitori în urma raidului; în mod normal, nu aveau motive să facă o cercetare atât de amănunţită încât să descopere câmpurile perturbatoare produse de sistemele electronice ale căştilor noastre sau rarele fulgerări ale fasciculelor. Garnizoana lor era prea mică. Însă nu puteam risca folosirea aruncătoarelor de grenade. Acestea produceau ecouri la depărtare de câţiva kilometri şi nu ai cum să le confunzi cu altceva, mai ales pe o planetă aşa cum este Grenadier, aflată într-un stadiu primar de evoluţie.

Am ajuns la râul care ne conducea spre golf. Liri era la post. Simţeam o oarecare nelinişte, deşi ne aflam la cincisprezece kilometri depărtare de obiectivul Gerin. Apa reprezenta un mediu în care Gerinii ne aveau la mână, sau mai bine zis, la tentacule. Erau amfibieni. Conform unor rapoarte, în apă se simţeau chiar mai în largul lor decât pe uscat.

— Nu e adânc, mi-a atras atenţia Liri.

Eu am încuviinţat. După cum ne arătase harta, la distanţa asta faţă de golf nu existau porţiuni mai adânci de un metru. Iar la gura de vărsare, adâncimea era cam aceeaşi.

— Nu detectez vietăţi mai mari decât un macrou, a spus Ace după ce a cufundat un senzor în apa râului.

Totuşi, am traversat râul în două grupuri. Vroiam ca unii dintre noi să se afle tot timpul pe sol uscat. Liri şi-a luat echipa de trăgători şi a traversat primul. Eu l-am urmat, cu Ace şi cealaltă echipă. Apoi ne-am continuat drumul.

Să umbli ud este o adevărată tortură, dar în următoarea oră ne-am uscat. Ajunseserăm aproape de ecuatorul lui Grenadier. Ziua era fierbinte şi umedă. Am transpirat din belşug.

— Cred că există pe undeva o lege care interzice să duci un război acolo unde este confortabil, a şoptit Ace.

Am luat cinci oameni şi am trecut de următoarea colină, după executarea ocolului spre vest. Gura lui Ace clănţănea prea mult, şi numai în momentele cele mai nepotrivite. Din cauza asta era în continuare caporal, în loc să fi ajuns

sergent de pluton, deşi avea calificarea necesară. La băutură îi plăcea să se laude. „Fac prostii ca să nu fiu promovat, dar nu suficient de mari încât să fiu dat afară. Îmi place foarte mult să rămân pe postul ăsta.“ Când i-am spus căpitanului, a râs şi mi-a zis că avea de gând să-l promoveze pe Ace, numai aşa, ca să-i arate că se înşela.

Liri m-a bătut pe umăr şi a arătat spre buzunarul în care îmi ţin harta. Am scos-o. El a despăturit-o şi a acţionat în grabă comenzile, plasând la o margine poziţia noastră, iar la cealaltă – baza Gerină. A mers cu degetul pe ecran, trasând o rută spre locul în care trebuia să ajungem. După care a ridicat mâna, agitând uşor palma, ca o întrebare. Eu am încuviinţat. În misiune, Liri nu vorbea niciodată decât dacă era obligat. Fusese deja înscris pe lista pentru sergenţii de pluton, următoarea promovare din companie. Cu războiul acesta înverşunat, probabil că nu va dura mult.

***

Două ore mai târziu, după a doua pauză, Hiis a trecut în frunte. O colină joasă ne despărţea de râu. Ne apropiaserăm de golf. Nu mult după ce am pornit cu Hiis în frunte, s-a oprit şi a ridicat rapid pumnul în sus. Noi ceilalţi am îngheţat locului, cu armele pregătite, cu toate simţurile la pândă, căutând vreun semn al duşmanului pe vizoarele căştilor. N-am detectat nimic, dar am aşteptat pe Hiis să ajungă la mine. A arătat cu degetul spre sol, la cinci metri de locul în care se oprise. Am avut nevoie de un minut pentru a vedea ce descoperise – ceva ca o ţeavă micuţă ce ieşea drept, înaltă de vreo patru centimetri. M-am uitat în jur pentru a mă asigura că toată lumea este atentă, după care am ridicat o mână în partea laterală a capului, cu degetul mare spre ureche, degetul mic spre ochi, ca să ştie de ce ne opriserăm. Le-am făcut tuturor semne cu mâna, îndemnându-i să se uite în jur, ca să fim siguri că nu cumva intraserăm în mijlocul unui sistem de detecţie.

Nu ştiam cât de sensibil era echipamentul Gerin. Senzorii *noştri* de perimetru pot sesiza vibraţia unui pas la o depărtare de zece metri, iar camerele transmit imagini video şi infraroşii.

Hiis m-a bătut pe umăr, şi-a dus mâna la colţurile ochilor de parcă ar fi vrut să sugereze nişte ochelari de cal, apoi a privit în jos spre pârâu. După care şi-a pus mâna peste urechi, sub acelaşi unghi, şi a mişcat buzele fără să scoată vreun sunet: *Senzori direcţionali.* Am dat din cap că da, deşi nu avea prea mult sens.

Nimeni nu a mai găsit alţi senzori. I-am arătat lui Hiis că trebuie să schimbăm direcţia de mers. Asta avea să ne devieze de pe traseul de până atunci, folosit de animale, însă o înaintare lentă prin tufişuri era mai prudentă. Nu doream să-i anunţăm pe Gerini de venirea noastră. După ce am depăşit senzorul, am transmis din om în om să fie foarte atenţi cu toţii. Chiar dacă Gerinii nu foloseau acelaşi tip de senzori ca şi noi, nu-mi venea să cred că foloseau unul singur.

— Nu-i interesează decât ceea ce mişcă acolo jos, lângă pârâu, mi-a şoptit Liri după ce ne-am mai îndepărtat puţin. Noi ne-am fi pus spotterele de-a lungul drumului, pe unde ar fi mers *oamenii.*

Nu prea ştiam ce să zic. Am învăţat foarte devreme să ne aşteptăm mereu ca duşmanul, în orice situaţie, să facă lucrul cel mai deştept, să fie cel puţin tot atât de înţelept ca şi tine.

— Lor nici nu le trece prin minte că aici s-ar putea afla *oameni,* am şoptit.

Liri a dat din cap. Asta speraserăm tot timpul, că nu vor bănui nicio clipă că noi privim peste umărul lor – sau ce-or avea. Nu m-am mai deranjat să rostesc întrebările care-au venit după aceea. Atunci, de ce mai puneau senzori? Din obişnuinţă? Sau Gerinii nu ne înţelegeau deloc, aşa cum nici noi nu îi înţelegeam pe ei?

După întâmplarea cu senzorul ne-am mişcat mult mai încet. Dar n-am mai văzut niciunul. Poate că ăla *era* într-adevăr singurul, oricât de aiurea ar părea.

La şaizeci de minute după prânz, ora locală, am plantat primul dintre spotterele noastre pe colina de deasupra golfului şi instalaţiilor Gerine, apoi ne-am deplasat ca să mai plantăm alte două. Întrucât plănuiserăm să stăm prin

preajmă pentru a-i supraveghea, am folosit binocluri cu telecomandă şi microfoane ataşate. Faţă de spotterele Gerine, ale noastre sunt mult mai discrete. Două cabluri cu fibră optică şi cu lentile de un milimetru, împreună cu microfoanele direcţionale, de-abia ies deasupra solului. Restul aparatului este îngropat, cu excepţia butonului de acţionare al antenei transmiţătoare. Iar *acesta* este la fel de mare ca şi una dintre lentile. Apoi observatorii se pot deplasa înapoi pe un teren mai sigur, oriunde în raza de acţiune a transmiţătorului – şi la o altitudine de maximum cinci sute de metri. Transmiţătoarele au o putere foarte mică, pentru a minimiza riscul descoperirii lor. Cele trei binocluri ale noastre priveau în jos spre golf, pista de aterizare şi barăci. Le-am dispus la trei sute de metri depărtare unul de altul, de-a lungul crestei colinei, după care am luat poziţii pe panta opusă, deasupra următorului pârâu.

După ce-am pus senzori obişnuiţi de perimetru în spate şi în toate direcţiile de-a lungul văii, ne-am despărţit în două echipe, cam la cincizeci de metri una de alta. Tranşeul fiecăreia era acoperit cu pături, pentru a ne feri de detecţia cu infraroşii. Apoi – din nou – ne-am pus pe aşteptat. Ne-am făcut tranşeele cât mai confortabile posibil. Nu aveam nicio idee cât de mult ne vor servi drept adăpost.

Spotterele active de pe creastă vor funcţiona continuu, transmiţând toate informaţiile spre un sistem computerizat, pentru o analiză ulterioară. Am supravegheat de asemenea şi animalele, pentru a vedea ce fac Gerinii cu ele. Comandând spotterele cu ajutorul sistemelor automate din căşti, puteam cerceta împrejurimile de parcă am fi avut la ochi o pereche de binocluri – stânga, dreapta, sus, jos. Cablurile subţiri din fibră optică erau mult mai greu de detectat decât o scăfârlie care răsare în acelaşi loc.

***

Noaptea a venit înainte ca eu să fi fost pregătit pentru ea. Treaba cea mai importantă o făcuserăm, însă eu încă nu eram obişnuit cu zilele mai scurte de pe Grenadier. În cavernă, nu ne făcuserăm probleme cu ciclul local. Nu

dormeam mult şi mă trezeam înaintea zorilor. Chestia asta mi se întâmplă foarte rar. Un soldat trebuie să fie capabil să doarmă oricând şi oriunde are posibilitatea. Dar nu în noaptea asta. Am să aţipesc câteva minute, după care am să mă trezesc, am să verific ce transmiteau spotterele noastre – mai nimic – după care am să mă culc din nou. Cred că aveam cu toţii probleme cu dormitul. Deşi fiecare echipă făcea de pază prin rotaţie, de obicei erau mai mulţi oameni treji în acelaşi timp. Până la urmă m-am dat bătut şi am ridicat un colţ al păturii pentru a privi cerul, sperând să mă mai răcoresc un pic. Păturile noastre de teren, impenetrabile, ne fereau de detecţia cu infraroşii, însă izolaţia avea un mare neajuns atunci când trebuia să te ascunzi pe o căldură tropicală: te-ncălzeai ca-ntr-un cuptor!

Fulgerarea scurtă pe care am zărit-o la vest *putea* fi un meteorit. Apoi o a doua fulgerare, aproape identică. Bine, poate or fi *doi* meteoriţi, suficient de apropiaţi unul de altul şi provenind din acelaşi nor cosmic. Era posibil, însă pe undeva mă îndoiam. M-am folosit de sistemul radio al căştii pentru a-i trezi pe ceilalţi, apoi am verificat spotterele, asigurându-mă că nu se întâmpla nimic pe deasupra pistei de aterizare sau a barăcii duşmane.

— Crezi că este echipa care trebuie să ne culeagă de aici? a întrebat sceptic Liri.

— Nu se poate, am răspuns eu.

Vorbeam amândoi în şoaptă, deşi în jurul nostru nu era nici urmă de Gerin. Ar fi fost absurd să ne recupereze atât de curând, mai ales după teatrul jucat pentru aducerea noastră aici.

— Cine ştie ce-o fi? am adăugat eu.

Am verificat din nou informaţiile transmise de spottere.

Luminile s-au aprins în jurul pistei de aterizare, panouri difuze care nu străluceau, ci mai degrabă difuzau un halo palid.

— Trafic Gerin! am şoptit eu.

Au coborât trei navete, una în coada celeilalte, atât de aproape de parcă ar fi fost o aterizare în condiţii de luptă. Câte cinci triade Gerine s-au repezit afară din fiecare

navetă, imediat ce acestea s-au oprit aproape de capătul pistei de aterizare.

Acum priveam pentru prima oară Gerini „pe viu“, deşi ştiam la ce să mă aştept, văzusem fotografii şi filme video. *Totuşi... îmi dau seama de ce li se spune Meduze,* a fost prima mea reacţie. O simplă privire aruncată în direcţia lor mi-a provocat o senzaţie stranie, care alerga în sus şi-n jos, de-a lungul şirei spinării. Au ieşit din navete înarmaţi şi vioi, ca şi cum se aşteptau – sau sperau – la o luptă. O singură triadă a intrat în clădire – un războinic şi cei doi scutieri sau elevi ai săi, ce-or fi fost. Ajuns lângă uşă, războinicul s-a oprit şi a privit în spate. Celelalte triade luau deja poziţii de apărare aproape de capătul golfului, în partea de nord a râului, nu departe de capătul pistei.

Navetele au decolat din nou, imediat ce prima rază de lumină a atins apa oceanului. Treizeci de minute mai târziu, au aterizat alte trei navete – prea curând pentru ca primul grup să fi putut face un tur de recunoaştere. Au debarcat alte cincisprezece triade, cărând alimente şi muniţii înainte de-a se alătura celorlalte formaţii Gerine.

De data asta o să muncim zdravăn pentru leafă, am gândit eu. M-am întrebat cât de mare era încurcătura în care intraserăm, câţi Gerini aveau să mai coboare, aterizând direct în braţele noastre. Înainte ca navetele să aducă aceste întăriri, aveam un uşor avantaj numeric de partea noastră, în cel mai rău caz paritate. Acum forţa duşmanului era de cel puţin şase ori mai mare.

— Mă aşteptam la aşa ceva! Ce crezi, m-ai fi considerat nebun dacă ţi-aş fi spus dinainte că cel puţin o navă Gerină va ateriza pe Grenadier? am şoptit eu.

— Mă întreb ce-a avut în minte amiralul când ne-a trimis aici? a rostit Liri. A ştiut că se va întâmpla ceva sau a fost pur şi simplu o estimare norocoasă?

— O să-l întreb cu prima ocazie când vom lua ceaiul împreună! i-am răspuns în doi peri.

Asta a pus capăt conversaţiei.

Sosirea atâtor Gerini mi-a adus noduri în stomac. Iar când au început să trimită patrule, m-am simţit descoperit şi

vulnerabil – şi asta nu mi-a plăcut deloc. În dimineaţa aceea au sosit încă două navete, descărcând întăriri. Situaţia noastră devenea din ce în ce mai disperată. Dintr-o dată, în jurul nostru se aflau de zece ori mai mulţi Gerini decât fuseseră atunci când aterizaserăm.

Câtă vreme afară era lumină, nu puteam decât să stăm nemişcaţi aşteptând trecerea timpului. Dar când a căzut noaptea şi Gerinii şi-au adunat ultimele patrule, am simţit că trebuia să fac ceva, chiar dacă era inutil şi periculos.

— Hai să ne mutăm un pic mai în spate, am propus atunci când întunericul a pus cu desăvârşire stăpânire pe împrejurimi.

A fost o treabă enervantă să umplem tranşeele pe care le folosiserăm, să facem ca solul să pară normal şi după aia să ne construim alte tranşee. Am lucrat în tăcere dar repede, îngrijoraţi că Gerinii ar putea sesiza prezenţa noastră. L-am trimis pe Ace împreună cu echipa lui să-şi sape noile tranşee, în timp ce noi le-am asigurat acoperirea, din poziţia iniţială. Apoi s-au întors şi am inversat rolurile; ne-am tras înapoi patruzeci de metri, la limita contactului cu cele trei spottere ale noastre. Patruzeci de metri nu era cine ştie ce, dar m-a făcut să mă simt un picuţ mai bine. După asta, m-am dus să stau puţin cu echipa lui Ace.

— Crezi că au aflat de noi? m-a întrebat el.

— Nu, dar mai devreme sau mai târziu au să se împiedice de noi.

Nu crezusem că va dura totuşi atât de mult.

***

Trei zile am transpirat sub păturile încălzite de razele soarelui şi am fost foarte atenţi în escapadele din timpul nopţii, deşi Gerinii nu patrulau pe întuneric. Ne-am obişnuit cu trei sau patru patrule zilnic de-a lungul văii – de obicei una dintre triade mergea în lungul pârâului. Făceam pe morţii ori de câte ori veneau în patrulare, şi doar un singur om stătea de pază privind printr-un sistem de fibră optică, pentru a ne avertiza în caz că Gerinii se apropiau prea mult. Poate că nu erau patrule adevărate, în sensul în care le-am fi folosit noi. Poate că erau nişte simple plimbări ale

războinicilor Gerini, care din obişnuinţă cărau după ei cei doi lachei.

În a treia zi, pe planetă se aflau mai mult de două sute de Gerini. Mereu soseau alte triade şi niciuna nu părea să plece. Simţeam mâncărici pe piele, chiar şi atunci când nu erau Gerini prin preajmă. Iar atunci când se apropiau patrulele, făceam mari eforturi pentru a respecta disciplina şi a sta liniştiţi, deşi altceva nici nu aveam ce face.

Majoritatea patrulelor mergeau în lungul văii, însă în după-amiaza celei de a treia zi de la sosirea întăririlor, una dintre ele s-a îndreptat direct spre coama colinei. Era cu puţin înaintea apusului de soare. Nicio altă patrulă nu ieşise până atunci atât de târziu afară. Am înghiţit cu noduri când cei trei Gerini au trecut pe lângă unul dintre spotterele noastre aflate pe creastă şi au început coborârea, nu direct spre mine, dar suficient de aproape încât să poată descoperi cablurile cu fibră optică.

Până la urmă se vor întoarce la pârâu şi vor merge de-a lungul lui, mi-am spus în sinea mea. Ori de câte ori aveau posibilitatea, Gerinii urmăreau întotdeauna cursul apei. De data aceasta m-am înşelat. Războinicul a făcut câţiva paşi în amonte, apoi a pornit spre poziţiile noastre. Cei doi scutieri veneau în urma lui.

— Căraţi-vă, nenorociţilor! am şoptit eu.

Dar ei nu m-au ascultat. Se îndreptau drept spre tranşeea în care se ascundeau Liri împreună cu trăgătorii lui.

N-aveam prea mult timp la dispoziţie. Desigur, ordinele erau să stăm la fereală, să nu ne trădăm prezenţa, dar într-un fel sau altul eram pe cale de a fi descoperiţi. Nici nu mai aveam timp pentru îndoială. Mă voi ridica şi voi începe să trag. Asta ne oferea o oarecare şansă, dar nu prea mare. Dacă Gerinii dădeau peste poziţia lui Liri, foarte probabil aveam să pierdem imediat patru oameni iar războinicul va lua legătura cu ai săi prin radio. Şi în câteva minute toate Meduzele vor fi peste noi.

Numai dacă nu îl puteam termina pe războinicul Gerin cu o singură lovitură. Însă era bine blindat. Nu ştiam sigur dacă o lovitură directă îl putea ucide suficient de rapid.

Trebuia să-l fac să întoarcă privirea fără a-şi răsuci corpul. Doar aşa aş fi avut o şansă să-l lovesc cu un fascicul laser în faţă sau în gâtlej, pe sub cască.

Durează mai mult să povesteşti decât să faci.

Am pronunţat un singur cuvânt, încet, prin radio: „Gata!“ După care m-am ridicat rapid, ca un idiot dintr-un film de aventuri de mâna a treia, dând la o parte pătura, ridicând beamerul şi ţintind spre războinicul Gerin.

Am măcăit o dată, foarte puternic.

Pe foarte multe lumi, oamenii au luat şi raţe împreună cu ei. Dar Gerinii nu aveau niciun motiv să recunoască sunetul, sau să-l asocieze cu prezenţa oamenilor. Războinicul şi lacheii lui s-au întors spre mine. Am tras lovitura critică, omorându-l pe războinic. Înainte ca ceilalţi doi să poată reacţiona, Liri şi oamenii lui le-au căzut în spate… Toată povestea s-a terminat în mai puţin de douăzeci de secunde.

— N-au trimis niciun semnal, ne-a atenţionat Ace. Nu le-am lăsat nicio şansă, Răţoiule!

— Lasă-te de tâmpenii! m-am răstit eu. Încă n-am scăpat din încurcătură.

— Ce facem acum, sergent? m-a întrebat Liri după ce am ajuns la Gerinii morţi.

— Dacă ne dăm mai în spate, riscăm să pierdem contactul cu spotterele.

Nu puteam muta spotterele. Am coborât privirea spre cadavre. Încă patru paşi şi Meduzele cădeau în tranşee peste Liri.

— Ce-ar fi să facem astfel încât să pară că ăştia doi şi-au prăjit şeful? m-a întrebat Ace, împingând cu vârful cizmei unul dintre cadavre. Arsurile nu poartă amprente.

— Şi-au să creadă Gerinii aşa ceva? a intervenit Hiis.

Am dat din umeri. Nu aveam de unde şti. Dar nici nu-mi trecea prin cap vreo soluţie mai plauzibilă.

— Va trebui totuşi să-i mutăm de-aici, am opinat nesigur.

— Ştiam că tu ai măcăit, sergent, chiar şi fără să mă fi prevenit prin radio, a glumit Liri, destinzându-se puţin. Nu putea fi altcineva!

— Uite ce e, las-o baltă! am spus eu un pic mai aspru decât mi-aş fi dorit.

Trebuia să fac ceva. *De-acum încolo voi fi obligat să trăiesc mereu cu asta?* m-am întrebat. Toată lumea o să audă de şmecheria mea cu măcăitul.

— Îi vom arunca în pârâu. Creaturile astea aparţin apei… Hai, la treabă!

Am arătat cu degetul în josul apei, dincolo de poziţia ultimului nostru spotter. I-am mutat la şase sute de metri depărtare de cea mai apropiată tranşee a noastră. Mai mult decât atât nu puteam face. Dar nu a apărut niciun fel de patrulă, aşa că poate înşelătoria noastră nu va fi descoperită chiar atât de curând. Dacă nu ne-a văzut nimeni mişcând cadavrele sau întorcându-ne la tranşee, puteam rămâne pe poziţie încă puţin timp, sperând că ai noştii vor veni cu forţe sporite înainte ca Gerinii să devină nervoşi.

***

În noaptea aia n-am dormit deloc. N-am închis ochii decât ca să clipesc. *Cineva* trebuia să simtă lipsa Gerinilor morţi. Dar nimeni n-a pornit în căutarea cadavrelor decât dimineaţă, după primele raze ale soarelui. Au venit trei triade, apărând de deasupra crestei în formaţie dezordonată. Am transpirat din plin în timpul operaţiunii, n-am mişcat niciun fir de păr până când nu s-au îndreptat spre cadavre. Au rămas câteva minute în jurul camarazilor lor morţi, discutând. Unul sau altul dintre războinici – era uşor să-i identifici – cercetau în mod continuu valea. Când unul se întorcea spre cadavre, altul începea automat să arunce peste tot priviri scrutătoare. Soldaţi prudenţi, bine antrenaţi. Sau poate era doar instinctul. Cine ştie?

Am încercat să estimez ce şanse aveam. I-am fi putut – probabil – termina pe toţi cei nouă Gerini atâta vreme cât aveam elementul surpriză de partea noastră; însă nu suficient de repede pentru a-i împiedica să-i avertizeze pe ceilalţi. Iar în momentul în care ar fi aflat despre noi, ne-ar fi fost imposibil să fugim de ei, oriunde ne-am fi ascuns pe Grenadier.

După o vreme – pesemne că nu mai mult de cincisprezece minute – cei trei războinici au pornit înapoi spre golf. Lacheii lor au ridicat cadavrele şi i-au urmat. Trebuiau să facă eforturi mari pentru a se ţine pe picioare. Am continuat să-i supraveghem, direct sau prin intermediul senzorilor. Cadavrele au fost încărcate într-una dintre navetele aflate la sol. O triadă a intrat înăuntru cu ele, iar ceilalţi s-au îndreptat spre clădirea aflată la ţărm. Înainte să ajungă acolo, naveta s-a ridicat în aer.

Iar eu am început să respir din nou.

— Poate că nu am câştigat prea mult timp, a şoptit Hiis când a văzut că m-am relaxat. Dacă le fac nişte autopsii bune, s-ar putea să se descopere că ceva este în neregulă.

N-am putut decât să dau din umeri.

— Şi ce, avem de ales? Nu putem decât să stăm la pândă... Să sperăm că oamenii noştri se vor întoarce înainte ca poziţia noastră de aici să devină... fierbinte.

Asta-i o expresie luată chiar din manuale. Toţi soldaţii află exact ce înseamnă ea, cu mult înainte de a renunţa la uniforma militară. *Te apleci, îţi bagi capul între picioare şi te pupi singur în fund*.

***

Naveta care ducea cadavrele de-abia a avut timp să elibereze spaţiul, permiţând aterizarea altor trei navete Gerine. Din felul în care au coborât soldaţii lor pe pământ, nu era greu de ghicit că printre noii sosiţi se afla un barosan. Un Gerin din a doua aeronavă primea o atenţie deosebită din partea tuturor. Apoi navetele au fost parcate la repezeală undeva dincolo de pistă; şi-au aterizat alte trei navete. Chiar şi barosanul din primul grup a înţepenit în poziţie de drepţi dând onorul acestor ultime Meduze sosite.

— Suntem aici ca să spionăm marele lor Stat Major? a întrebat Liri.

— Nu ştiu mai multe decât tine.

Nu mi-am luat ochii de pe scena pe care mi-o înfăţişau senzorii. Dar dacă serviciile noastre de spionaj ştiau că vin, flota trebuie să le fi urmărit navele. Iar dacă lucrurile stăteau astfel, navele noastre ar trebui să apară din

hiperspaţiu destul de curând, năpustindu-se asupra Gerinilor. Cel puţin, aşa speram.

***

Auziţi, de ce nu se află niciodată lângă mine vreun scrib ca să înregistreze momentele când estimez corect?

***

Singurul indiciu despre bătălia care se purta în acel moment în spaţiu a fost o explozie puternică – atât de strălucitoare, încât vreme de mai mult de un minut pe cer a apărut parcă un al doilea soare. Două dintre cuirasate şi şase dintre crucişătoarele noastre au surprins patru nave Gerine şi au distrus trei dintre ele, pierzând în schimb un singur crucişător. Dar n-am auzit despre asta decât mult mai târziu. Deocamdată aveam prea multă treabă aici, la sol.

Am auzit o serie de unde de şoc şi am văzut navetele năpustindu-se în plin picaj, după care a intervenit vocea căpitanului prin sistemul de comunicaţii radio:

— Au venit ca să ne ducă înapoi acasă, Ian. Urcă pe creastă şi asigură-le o oarecare acoperire. Noi vom fi de cealaltă parte, aşa că aveţi grijă să nu ne luaţi drept ţinte.

Probabil că primea ordine de la cineva de sus.

— Am pornit, căpitane!

Am ieşit din vizuină, dând la o parte păturile şi le-am cerut oamenilor mei să pornească. Am alergat spre poziţiile noastre de pe creastă, înşiraţi între două dintre spottere. Genunchii îmi erau ţepeni de la atâta stat pe vine, încât probabil că primii paşi au fost nesiguri, dar înţepeneala s-a dus repede. În curând va începe acţiunea adevărată. Când se întâmplă aşa ceva, nu e bine să ai încheieturile rigide.

Escadronul Alfa a încasat primele tiruri, dar noi nu eram departe de dispozitiv. A fost – scuzaţi expresia – ca o vânătoare de raţe. Ne-am aruncat în poziţii de tragere stabile, cu faţa în jos, şi-am tras cu tot ce aveam la noi – fascicule laser, aruncătoare de mine, rachete şi grenade. După atâtea zile de tensiune şi crampe musculare, eram plini de adrenalină şi ne simţeam bine apăsând pe trăgaci.

Gerinii pot fi luaţi prin surprindere, chiar dacă îşi revin rapid. După undele de şoc provocate de evoluţia navetelor, căutau prin aer, aşteptându-se la un atac dintr-acolo. Însă înainte să-şi poată instala echipajele la tunuri, Escadronul Alfa a tras în ei, de la sol. În timp ce Gerinii erau preocupaţi să răspundă acestui atac, am apărut noi din spate şi i-am luat din nou prin surprindere. Cele câteva secunde de care au avut nevoie pentru a se dezmetici ne-au oferit un avantaj decisiv. Gerinii aproape că nu mai aveau loc de manevră atunci când navetele noastre au început să aterizeze, iar raportul de forţe se înclinase în defavoarea lor.

Totuşi, nu numai ei au avut pierderi.

Ace s-a ridicat cu câţiva centimetri prea mult ca să tragă o rachetă în clădirea de beton aflată de partea cealaltă a golfului. Racheta a izbit uşa, însă Ace a fost doborât înainte ca aceasta să explodeze. Din clădire au început să iasă flăcări şi fum, deşi nu s-a prăbuşit. Restul rachetelor le-am folosit asupra navetelor Gerine aflate la sol.

Hiis a căzut când trei triade Gerine şi-au unit forţele şi au atacat creasta pe care ne aflam noi. Toţi cei nouă Gerini au murit, dar asta nu putea compensa absolut deloc pierderea lui Hiis.

Gerinii nu ştiu niciodată când să se oprească. Ei nu se predau în nicio împrejurare. Ştiam deja acest lucru. Căpitanul mi-a vorbit din nou prin radio, făcându-mi o propunere care nu prea semăna a ordin:

— Am vrea să luăm câţiva prizonieri… Dacă este posibil.

Eu n-am putut decât să râd.

— Ştiu, a continuat el, dar cei de sus doresc totuşi să facem o încercare.

L-am asigurat că înţelesesem. Am transmis mesajul oamenilor mei. Vreo doi dintre ei au râs, la rândul lor.

Gerinii n-au încercat niciodată să ne încercuiască şi n-au reuşit să se folosească de avantajul numeric cu care începuseră lupta. Nu stăteau prea bine la capitolul iniţiativă. Atunci când puteau, trăgeau din adăposturi; însă foarte mulţi dintre ei au reuşit să se adune, s-au ridicat şi-

au început asaltul. Se încăpăţânau să înainteze, chiar şi atunci când trebuiau să se târască din cauza rănilor. În caz că nu mai erau în stare să avanseze, trăgeau focuri de acoperire pentru camarazii lor.

În cele din urmă, a mai rămas o singură triadă Gerină.

— Opriţi focul! le-am spus oamenilor mei.

Cei doi scutieri stăteau ca două umbre în urma războinicului care a strigat ceva, agitându-şi tentaculele. O provocare, probabil. Am auzit că Gerinii făceau chestii din astea. Vroia ca noi să ieşim la loc deschis şi să luptăm ca Gerinii.

— Despre ce este vorba? a întrebat Cord Witters.

— Cred că ne-a arătat degetul, în stil Gerin, am răspuns eu.

Am ridicat capul puţin, doar atât cât să strig:

— Aruncaţi armele jos şi predaţi-vă!

Am auzit câteva chicote prin radio. Am dat din cap, după care-am ridicat o mână şi i-am arătat Gerinului degetul, în stilul oamenilor.

— Loviţi-i ca să-i scoateţi din luptă, dar nu ca să-i omorâţi, am ordonat în cele din urmă.

Eu am tras primul. Toţi cei trei Gerini au căzut destul de repede, dar niciunul dintre ei nu s-a predat. Continuau să tragă, atâta vreme cât puteau ţine armele în tentacule.

— Nemernicii ăştia nu mai mor odată? a întrebat cineva prin radio.

— Pierd o grămadă de sânge, a spus Liri imediat lângă mine.

Într-un final, lacheii au încetat să mai mişte, morţi sau atât de aproape de moarte încât nu mai conta. Dar războinicul se târa mereu înspre noi. Îşi pierduse puşca. Acum ţinea tentaculul încleştat pe un cuţit.

— Haideţi să-l legăm, am spus, ridicându-mă în picioare.

Poate că totuşi puteam captura un prizonier. Am îndreptat arma înspre Gerin, în caz că ascunsese pe undeva o puşcă, sau o grenadă, sau orice altceva, aşteptând o ultimă ocazie pentru a mai omorî câţiva oameni. Dar nu

avea decât cuţitul. Şi când a văzut că ne apropiem, s-a folosit de el.

Ca să se sinucidă!

***

Două ore mai târziu, eram înapoi pe *Cardigan*, la duşuri, scăpând de mizeria groasă acumulată în urma unei săptămâni petrecută pe Grenadier. Nava se depărta rapid de planetă. Aterizaserăm optsprezece. Ne-am întors cincisprezece. Doar doi dintre noi aveau răni, ce necesitau un tratament serios. Colonelul Gregory era la bord, deoarece dorise să ne întâmpine personal. A strâns mâna cu toţi şi ne-a bătut pe umeri. Bucătarii au pus la cale un banchet, ca să recompenseze zilele de hrană concentrată şi raţionalizată. În noaptea aceea, în camerele noastre au apărut şi două sticle de pileală.

Trei săptămâni mai târziu, eram la unsprezece ani-lumină depărtare, ieşind din hiperspaţiu pentru un pic de odihnă şi de distracţie. Însă, înainte de a părăsi *Cardigan,* colonelul Gregory ne-a adunat în sala de mese ca să ne citească un mesaj de „bravo băieţi“din partea amiralului Mac.

Cred că textul este pe undeva pe-aici, dacă interesează pe cineva. Nu spunea deloc *de ce* fuseserăm trimişi pe Grenadier. Nimeni nu s-a deranjat vreodată să ne spună. Dar Mac ne-a trimis gargara lui obişnuită, cum că curajul şi profesionalismul nostru ar putea scurta războiul cu câţiva ani buni şi-ar putea salva milioane de vieţi omeneşti.

Am roşit puternic în timp ce colonelul citea mesajul. Nu că m-ar incomoda complimentele, dar chestia asta cu profesionalismul mi-a adus aminte de un incident nefericit întâmplat pe Grenadier, după moartea ultimului combatant Gerin.

Conduceam Escadronul Bravo spre pista de aterizare pentru a ne întâlni cu Escadronul Alfa. Căpitanul traversa râul cu oamenii lui. Momentul întâlnirii. Căpitanul avea un zâmbet obosit pe figură. Eu mă simţeam chiar foarte bine. Lupta se terminase şi amândoi rămăseserăm în viaţă – în ciuda acelei strângeri de mână din cavernă. Probabil am uitat că nu eram singuri, că mai erau o grămadă de alţi

băieţi pe lângă noi. Preţ de un minut, am avut impresia că acolo nu ne aflam decât eu şi căpitanul, din nou împreună după o luptă, aşa cum se întâmplase de atâtea ori în ultimii cincisprezece ani. Am început să merg ca o raţă, măcăind puternic de fiecare dată când ridicam piciorul... până când toată lumea a început să râdă.

Doamne, nu cred că am să pot trăi cu ruşinea asta pe capul meu!

LIGA OMULUI

Pe când Mac ducea campania de convingere a Ligii Planetelor Libere să se alăture cruciadei sale, mândria şi legile împiedicau Liga să se plaseze sub comanda altui guvern. Mac a rezolvat simplu problema, obligând lumile şi navele conduse de el să devină membre ale Ligii. Desigur, Mac a fost numit amiral al flotei Ligii, acum mult întărite.

O dată cu trecerea timpului, Liga Lumilor s-a transformat în Liga Omului. Dacă Gerinii ar fi fost un duşman mai blând, xenofobia declanşată în rândul oamenilor ar fi fost mai slabă. Fără îndoială, distrugerea oricărei forme de viaţă pe trei lumi şi moartea a peste treizeci de milioane de civili pe aproape fiecare dintre lumile Ligii a influenţat primele decizii politice. Conflictul cu Gerinii a inspirat multe dintre excesele ulterioare ale Ligii. Ura fanatică a lui Mac împotriva Gerinilor nu poate fi trecută cu vederea. Ca prim conducător al Ligii, Chu Lee MacDonald a fost obsedat să se asigure că nicio altă rasă nu va mai produce ravagii aşa cum au făcut Gerinii.

ÎNTÂLNIREA

de Diane Duane

TRĂIA VREMURI BUNE, liniştite, nimeni nu mai trăgea în el. Lel Askhenazy supravieţuise războiului. Câteodată, asta i se părea o adevărată minune.

Aruncând o privire retrospectivă, avea impresia că războiul durase o viaţă întreagă. Prima lui bătălie a fost cu flota lui Castleman, când Gerinii au lovit DuQuesne. Atunci aproape că murise. Norocul începătorului, a spus toată lumea: o explozie în camera armelor de pe *Bantry Bay*, corpul lui ridicat pe sus şi proiectat într-un stâlp – singurul lucru dintre el şi prăpădul de dincolo, o furtună de fulgi de zăpadă datorată aerului îngheţat care se năpustea afară din cabină. Singurul om îmbrăcat în costum presurizat, singurul om care reuşise să se agaţe, care îl prinsese şi reuşise să-l tragă prin sas după ce tot aerul ieşise afară, etanşase sasul, apoi îl salvase şi pe el: acesta fusese Revi Abhrahindar, căruia nu-i plăceau actele de eroism. Era mort acum, nava sa întâlnise un crucişător Gerin, fusese lăsată fără scut şi prăjită, undeva în Bătălia de la *Zece Luni*.

De fapt, majoritatea oamenilor pe care-i cunoscuse erau acuma morţi. Lel se lăsă pe spate în scaunul de comandă, gândindu-se că această retrospecţie era morbidă; însă un bărbat avea şi el dreptul să fie trist din când în când, nu-i aşa? Îşi aminti de oamenii de la bordul vasului *Crimeea,* de echipa medicilor, şi de echipaj. Când fusese adus acolo, era mai degrabă un sac de piele cu oase împrăştiate înăuntru, pe care le puseseră la loc cu grijă, cu răbdare, ca într-un vechi puzzle. Meluhan, specialistul neurolog – un individ cam nebun – căruia îi făcea atât de mare plăcere să facă teste deloc necesare ca să vadă cum reacţionează nervii lui Lel aflaţi pe drumul însănătoşirii; Irisai şi Vuuonen, surorile, ignorându-l cu desăvârşire în timp ce-i schimbau una după alta numeroasele piese de îmbrăcăminte, discutând despre posibila sa viaţă socială; Spencer, chirurgul-şef, care mânuia la fel de lejer un laser ca şi un scalpel; toţi dispăruţi

acum, distruşi de o explozie: Gerinii au urmărit nava-amiral răspunzătoare de bombardamentul de la Klaremont, şi *Crimeea* a luptat până în ultima clipă, pentru a permite celorlalţi să scape.

Şi toate echipajele de pe *Maestricht* şi *Prinz Wilems Land*, în care servise după ce fusese cârpit la loc: au murit şi ele, tot la *Zece Luni.* Oamenii de pe crucişătoare ajungeau să se cunoască foarte bine, erau atât de puţini pe o navă atât de mare – căpătau o tendinţă de a se strânge laolaltă ca răspuns la imensitatea navei, aşa cum invitaţii dintr-o sală mare de bal se înghesuie într-un colţ, ca şi cum nu ar avea destul spaţiu. Lel îşi aduse aminte de Katia, de pe *Maestricht* de felul în care râdea de el nopţile, împingându-l afară din pat. A dispărut şi ea, împreună cu părul ei blond.

Şi *Asuza,* care fusese prima navă comandată de el, cea pe care o iubise cel mai mult: a dispărut şi ea, la o lună după ce o părăsise, în Bătălia de la Olympus. Mad Rostropov, ofiţerul său, apoi mătăhălosul cu pielea întunecată şi păroasă, Leif – Leif Turcul, aşa cum îi spunea toată lumea din cine ştie ce motiv. Şi Mary Turner, ofiţerul răspunzător de armament, cu zâmbetul ei discret şi glumeţ, şi Murik Janislav, şi Ceyrat, şi Bergues, şi Illhauesern… toţi morţi. Fantome.

Totuşi, câţiva supravieţuiseră. Nu peste multă vreme se va întâlni cu o fiinţă dragă, care făcea parte dintre ei. Era o oarecare consolare în asta. *Noi supravieţuitorii,* gândi el, după care pufni, expirând tot aerul. Ce teatral! Faptul că mai era în viaţă nu reprezenta cine ştie ce mare motiv de laudă. Un pic de experienţă, mult noroc… asta fusese tot!

— Lorne, rosti el peste umăr spre ofiţerul său, cât de aproape suntem?

— Încă o jumătate de oră de warp, domnule, răspunse Victoria cu vocea ei blândă şi înceată. Putem accelera puţin, dacă doriţi.

— Nu, aşa e bine.

Ea încuviinţă şi îşi îndreptă din nou atenţia spre instrumentele de navigaţie. Lel o privi, dorindu-şi ca ea să mai fi adăugat şi altceva. *Ce să spună? Nu sunt decât de o*

lună cu acest grup, şi probabil că nu le-a dispărut de tot încordarea. Dă-le timp să-şi dea seama ce fel de om eşti. Şi pesemne că bărbatul înalt, aplecat de spate, cu ochi negri, cu figura aspră, li se părea destul de dificil de abordat. Nici chiar chirurgia plastică de astăzi nu reuşise să facă prea mare lucru în privinţa unor cicatrici; cât priveşte faţa… „Ţin să-ţi spun că mi-a luat mai mult de şase ore să-ţi confecţionez faţa asta, din ultimele bucăţi de osteo care ne-au mai rămas, şi care-ar fi putut foarte bine să se termine atunci când am lucrat la fractura multiplă a lui Wallis“, îi spusese necăjit Spencer. „Ca să nu mai vorbesc de timpul necesar instalării ei. Şi nu a fost vina *mea* că am mai putut găsi materialul ăsta aici, deşi ieşise din termenul de garanţie. Nu-ţi place lucrarea, bine. Vino în biroul meu şi o scoatem. Durează foarte puţin.” Şi Spencer îşi plimbase mâna peste chelia din creştet, aşa cum făcea întotdeauna când încerca să se abţină să nu pocnească pe cineva.

Amintirea îl făcu să ofteze, apoi dispăru ca o fantomă.

Însă nu sunt doar eu cauza încordării acestor oameni. Acum au foarte mult timp la dispoziţie, ca să-şi dea seama de faptul că nu se mai trage în ei.

Serios, asta era cea mai ciudată chestie. După o perioadă care păruse lungă cât o viaţă – după *Crimeea şi Prinz Willems Land* şi *Asuza,* după care *Boston II* şi *Raden Mas* şi *Irizar* – venise prăbuşirea Vizuinii Gerinilor, şi deodată nu a mai fost război. Echipajele care obişnuiau să trăiască ţinându-şi respiraţia trebuiau deodată să înveţe să expire şi să inspire din nou. La început era dificil, flotele trebuiau restructurate. Mac a intervenit, folosindu-şi talentul deosebit într-o nouă direcţie: să facă ordine în haosul lăsat în urmă de Gerini.

Pentru că într-adevăr era haos. Liga Omului se trezea deodată cu un nou duşman, pentru că aliaţii săi alieni nu mai aveau duşman cu care să lupte: iar acest vid era periculos. Alienii puteau fi şi ei periculoşi. Creaturile aliene…

Au luptat alături de noi, gândi Lel. *Dar asta nu schimbă deloc realitatea: cu alienii nu poţi fi niciodată sigur. Felul lor*

de a gândi nu seamănă cu al nostru… iar aliaţii de astăzi pot fi duşmanii de mâine. Duşmani mai răi decât Gerinii… pentru că acum ne cunosc secretele…

Se ridică din scaun şi merse împrejurul punţii înguste şi micuţe, încercând să scape de una dintre problemele pe care le avea acum în minte. *Boyne* era o navă bună, însă întotdeauna părea mai strâmtă decât celelalte pe care le comandase. Ce prostie! Doar era de clasa *Stockholm,* aşa cum fuseseră toate.

Singura problemă să fie doar că numai luptăm?

Oftă. Cu siguranţă că a face parte dintr-o formaţie, cu misiunea de a ataca un alt grup tactic sau de a bombarda o planetă era ceva mult mai simplu decât ceea ce aveau ei de făcut acum. Mac era tot atât de neliniştit în privinţa alienilor pe cât erau şi amiralii care conduceau alte lumi ale oamenilor. Alienii trebuie să… să nu prezinte niciun pericol. De obicei, asta însemna să le vizitezi lumile şi să vezi ce părere aveau „oamenii” de-acolo despre aderarea la Liga Omului. Dacă o primeau cu bunăvoinţă, sau o acceptau, toate bune şi frumoase. Se primeau ostatici, se acceptau garanţii, se percepea o taxă pentru întreţinerea forţelor armate ale Ligii şi protejarea faţă de alte pericole. Dacă însă planeta se dovedea ostilă în atitudine, sau lipsită de entuziasm, trebuiau luate măsuri mai drastice. Acestea depindeau de reacţia lumii respective. De obicei totul se termina cu distrugerea planetei. Din fericire, nu fusese nevoie de astfel de măsuri decât o dată sau de două ori.

Lel avea un întreg set de instrucţiuni pe benzi, pe suporturi solide, şi într-o carte mare, cu pagini detaşabile, aflată în cabină. Descoperise că nu prea putea fi citită în pat şi după ce o răsfoise de două ori o lăsase la o parte. Un material de-a dreptul deprimant. Dar politica era politică: fără graniţe sigure şi vecini de încredere, Liga Omului nu va avea certitudinea păcii în viitor. Asta cereau toate lumile în gura mare: pace. Pentru ele nu va exista viitor fără o perioadă calmă, în care să se dezvolte şi să-şi vindece rănile.

Lel, cel puţin, avea o misiune un pic mai uşoară decât cele de dinainte. Se cam zbătuse pentru ea, trimisese în repetate rânduri comunicate politicoase prin toate canalele de comunicaţie pe care şi le putea permite: şi în cele din urmă, cineva din biroul lui Mac – nu prea îi venea să creadă că ar fi fost Mac însuşi – probabil că a spus: „Haide, dă-i ăstuia ce vrea, să scăpăm odată de el!”

Şi astfel, Lel a primit ordinele de a merge să transmită D’Tarth-ilor pretenţiile Ligii Omului.

Atunci aproape că-i venise să se ia în braţe şi să se felicite singur. La fel simţea şi acum. Pentru că acolo era Irrhun, şi ea îl aştepta. Irrhun făcea parte dintre cei care, în ciuda tuturor aşteptărilor, supravieţuiseră. Era ciudat cum simplul fapt că şi ea reuşise, ca şi el, îl făcea să se simtă mai plin de viaţă. Vor sta şi vor discuta despre vechile vremuri, vor…

Se aşeză din nou, încercând să se controleze. Zâmbetul nu putea fi controlat şi îi schimonosea trăsăturile feţei. Ăsta era unul dintre lucrurile de care Irrhun păruse să nu se sinchisească niciodată. Amintindu-şi, zâmbetul i se lăţi pe faţă.

— Cincisprezece minute, domnule! îl atenţionă Victoria.

Lel dădu din cap, savurând-şi sentimentele. Era o senzaţie ciudată, ca de întoarcere acasă, deşi nu avea niciun motiv real să se simtă astfel. Trecuseră trei ani de când nu mai pusese piciorul pe Luyken, planeta sa natală, şi nu era sigur dacă nu cumva Gerinii o loviseră din nou, după primul bombardament în care îi fuseseră ucişi părinţii, determinându-l să se înroleze în armată. Toate astea păreau acum foarte îndepărtate: doar vechea ură faţă de Gerini nu dispăruse. Şi nici această ură parcă nu-şi mai avea locul, cu flotele Gerine vânate până la distrugerea totală, şi Vizuina Gerină bombardată şi trimisă din nou în epoca de piatră… epidemiile şi foamea făceau, pentru cele câteva milioane rămase, ceea ce bombele nu reuşiseră să facă.

Oftă, abandonând aceste gânduri. Privi spre echipaj, urmărindu-l pe fiecare cum are grijă de treburile sale, calm şi eficient.

Cum va arăta? gândi el. Ultima oară o văzuse când primise decoraţia, împreună cu numeroşi alţi ofiţeri, după Bătălia de la Giganta Roşie. Pe uniforma ei, decoraţia nu părea cine ştie ce: dădea doar un aspect frumos, ţinând cont că totdeauna mergea „îmbrăcată“ cu o haină de blană. Ofiţerii din lumea ei purtau un fel de harnaşament, pentru însemne şi echipament, cu buzunare şi holstere pentru sistemele de comunicaţie şi armele, ce puteau fi purtate în lateral. Irrhun fusese splendidă în acea zi, toate i se potriveau de minune, blana lucea uşor – de unde făcuse rost de săpun, Lel nu avea nicio idee. Şi când se ridicase pe picioarele din spate pentru a accepta Crucea albă, cu ambele labe, Irrhun mârâise chiar în faţa amiralului care făcea prezentarea. Amiralul nici nu tresărise, spre meritul său: dar Lel nu era sigur dacă omul ştiuse ca Irrhun îşi bătuse joc de el. Nu mârâiai decât în prezenţa prietenilor sau în faţa unei posibile hrane.

Chicoti încet pentru sine. Cei prezenţi întoarseră capetele. Îndreptă ochii spre Victoria. Aceasta îşi feri grăbită privirea şi spuse:

— Trei minute, domnule.

— Foarte bine!

Expiră încet, privind prin hublou la stelele ce se roteau, încetinind uşor spre punctul de ieşire din hiperspaţiu.

***

D’Tarth era o planetă mare: dacă te uitai spre orizont, ţi se putea părea neobişnuit de înalt pe cer. Mai puţină apă decât ar fi fost necesar. Oceanele păreau neînsemnate, fiind încadrate de uscat. Râuri din abundenţă şi lanţuri muntoase puternice. Calotele de gheaţă ocupau suprafeţe întinse, iar atmosfera avea o tentă verzuie – ceva în legătură cu procentaje de azot şi argon mai ridicate decât în mod normal. După standardele lumilor ocupate de oameni, oraşele păreau puţine, majoritatea locuitorilor fiind împrăştiaţi la distanţe mari pe planetă. Ca să nu mai

spunem că deveniseră foarte comozi. Sistemul lor de comunicaţii se afla printre cele mai bune din galaxie; folosind echipamentele de comunicaţie personale şi reţeaua publică, puteai lua legătura cu oricine de pe planetă în câteva secunde, fie că se afla într-o cameră dintr-un oraş, sau la mii de kilometri depărtare de oricine altcineva, departe sub cerul liber.

Lel ateriză cu *Boyne* pe locul pregătit dinainte, în cosmoportul din emisfera estică a planetei. Numărul amplasamentelor de aterizare şi facilităţilor pentru reparaţii sugerau că flota de pe D’Tarth trebuie să fi fost puternică înainte de război. Nu se făceau diferenţe între navele militare şi cele civile, ambele tipuri de nave împărţind terenul de aterizare. Însă numai un doc din zece avea navă în el; chiar dacă ţineai cont de cele aflate pe traseu, nu era greu să-ţi închipui pierderile suferite de flota D’Tarth-ilor.

Delegaţia ieşi din clădirea oficială – un ciorchine de globuri strălucitoare, ca de sticlă – pentru a întâmpina grupul sosit din spaţiu. Lel era însoţit de Victoria şi de Asbury, ofiţerul răspunzător de armament, înalt, uscăţiv şi încruntat. Îi privi pe cei cinci localnici apropiindu-se, înaintând în salturi de-a lungul suprafeţei arse şi murdare. Aşa se deplasa de obicei Irrhun. Totuşi, întotdeauna ea făcuse astfel încât totul să pară graţios, un fel de dans leneş şi nepăsător. Singura dată când graţia o abandonase a fost atunci, în cădere liberă: se răsucea, înjura şi scuipa încercând să se orienteze. Majoritatea DTarth-ilor aveau puţine probleme în privinţa asta; însă urechea interioară a lui Irrhun refuza să se adapteze. Dar atunci când, pe *Anderal,* sistemele care asigurau climatul necesar vieţii şi gravitaţia artificială au căzut, şi întreaga navă s-a trezit în întuneric deplin, oamenii au început să urle, înnebuniţi din cauza dezorientării şi a fricii; singură *ea* şi-a păstrat cumpătul, a găsit drumul pe coridoare până la cabina care adăpostea sistemele de rezervă şi totul a început să funcţioneze din nou. Lel îşi aminti de strălucirea fierbinte, feroce, a ochilor ei, atunci când luminile şi gravitaţia au revenit… şi cum imediat după aceea i se făcuse greaţă.

Aproape toată delegaţia de întâmpinare păstra o expresie similară pe faţă, deşi Lel avu impresia că încercau să şi-o controleze. Lorne şi Asbury nu dădeau semne că ar fi descoperit ceva neobişnuit la expresiile lor… da, dar ei aveau mai puţină experienţă. Cu o singură excepţie, buzele D'Tarth-ilor se curbau în sus şi spre înapoi, ca şi cum ar fi mirosit ceva urât; mustăţile erau zbârlite, iar gulerele de blană ţepoasă şi strălucitoare păreau zbârlite prea tare. Al cincilea D'Tarth, cu botul alb, cu blana pluşată şi cu dungi gri, traversată de arsuri vechi, avea o faţă tot atât de impasibilă ca şi cea a unui leu sculptat în piatră.

Se opriră la câţiva paşi depărtare, se ridicară pe picioarele din spate în semn de respect, îi salutară pe noii veniţi cu destul de multă politeţe, recomandându-se: comandant Lahhim, port-amiral Eher, comandor Juhhir, căpitanii Khirrith şi Rhai. Lel îi întâmpină la fel de serios, prezentându-se pe sine, apoi pe oamenii săi, şi merse cu ei înspre clădirile portului, remarcând ciudăţenia mersului lor, întrebându-se pentru ce Irrhun nu era şi ea acolo. Cu siguranţă, aflase de venirea lui: îi trimisese un mesaj cu câteva zile în urmă.

Discuţiile au ocupat tot restul dimineţii şi cea mai mare parte a după-amiezii. Lel se aşeză cu picioarele încrucişate la masa joasă din sala de întruniri, privind spre formele feline care stăteau întinse, părând în largul lor. Formulă cu răbdare pretenţiile oamenilor referitoare la D'Tarth. Sesiză multe priviri ostile, însă nici un gest deschis, niciun cuvânt de dezaprobare. Port-amiralul Eher, care părea cel mai în vârstă din grup – iar vârsta avea mare importanţă printre cei din D'Tarth – acceptă, în numele guvernului planetar, pretenţiile referitoare la numărul forţelor umane ce urmau să fie amplasate pe planetă şi în jurul ei, pe cheltuiala D'Tarth-ilor; acceptă taxa, pe care Lel personal o aprecia drept adevărată jecmăneală; şi se oferi, aproape cu amabilitate, să se ocupe el însuşi de ostatici. Lel consemnă toate acestea, întrebându-se în sinea sa de ce şi-ar fi dorit să întâmpine mai multe greutăţi. Căută ochii mari şi verzi ai port-amiralului încercând să descopere vreun sens ascuns;

dar ochii nu trădau nimic. În scurt timp începu să se simtă ca un copil, care se încăpăţâna să privească fix în ochii unuia mai în vârstă decât el.

În cele din urmă au terminat: ultimele documente de cooperare – *supunere, de fapt* – au fost semnate şi înregistrate pe suport solid şi pe acele memorii ciudate, din galium lichid, pe care localnicii le foloseau pentru stocarea informaţiilor. Cei mai tineri dintre ofiţeri îşi luară la revedere, politicos, şi ieşiră în salturi din biroul mare şi rece în care-şi terminaseră treaba. Doar port-amiralul ezită, lucru care nu-i scăpă lui Lel.

— Domnule, rosti el, speram că aş fi putut întâlnii pe cineva dintre oamenii dumneavoastră aici, astăzi, înainte de a pleca.

Port-amiralul clipi, cu o înfăţişare de pisică somnoroasă; dar ochii săi nu aveau nimic somnoros în ei. Acum nu mai erau oblici, ci vioi.

— Cineva din echipa mea, rrhn-Askhenazh?

— Nu. Adică acum nu mai face parte din echipa dumneavoastră. Comandantul superior Irrhun, explică el.

— Ah!

Îşi schimonosi buzele de parcă ar fi vrut să mârâie, însă se stăpâni:

— Scuzele mele, *rrhn. A* fost reţinută cu nişte treburi. V-a lăsat codul unui canal pentru transmiterea mesajelor şi coordonatele.

De ce a aşteptat până acum ca să-mi spună? gândi Lel. *În sfârşit, nu contează... la urma urmelor*; *mai întâi afacerile şi după aceea plăcerile.*

— Va mulţumesc, domnule, zâmbi el politicos.

Port-amiralul îi comunică o serie de cifre şi caractere standard, apoi spuse:

— Coordonatele indică un loc cam îndepărtat. Am fi încântaţi să vă împrumutăm o aeronavă, dacă asta vă va economisi timpul.

...dacă asta o să te facă să te cari mai repede de aici, interpretă Lel cuvintele. Aprobă cu o mişcare a capului.

— Domnule port-amiral, i se adresă cât mai amabil, vă mulţumesc foarte mult.

Lel dădu liber echipajului său să meargă la navă şi îl urmă pe port-amiral cam o mie de metri, străbătând câmpul până la o zonă îngrădită, unde se aflau câteva aeronave micuţe şi îngrijite. Toate scaunele de comandă erau realizate pentru localnici, astfel încât un pilot să zboare mai degrabă pe burtă decât în capul oaselor, însă Irrhun îl învăţase cum să se descurce, cu mult timp în urmă, şi pilotatul în stil-pisică nu mai era o problemă pentru Lel. Inspectă aeronava împreună cu port-amiralul, primi de la acesta starterul, îi mulţumi, se urcă în aeronavă, o securiză şi începu verificările de dinaintea zborului.

Câteva minute mai târziu, în timp ce se ridica în aer, îl văzu pe bătrânul D'Tarth rămânând locului, privind ţintă în urma lui. Botul mare, albit de vârstă, părea nemişcat şi nu trăda nicio expresie.

Să fie ură? gândi Lel. *Cine i-ar condamna pentru asta, după modul în care-i tratăm?*

Dar gândul mirosea a trădare. Lel îl abandonă stânjenit, îndreptându-şi atenţia spre manevrele de pilotaj.

***

Coordonatele defineau într-adevăr un loc destul de îndepărtat: Lel se consideră norocos că nu încercase să folosească transportul public. Avea de parcurs cel puţin patru sute de click-uri, ca să nu mai vorbim de ocolirile necesare evitării diverselor facilităţi de trafic; surprinzător ce trafic aglomerat era prin aer, ţinând cont că oraşele numărau foarte puţini locuitori! Pretutindeni întâlneai aeroporturi micuţe; aeronavele veneau şi plecau, oprindu-se tot atât de des ca şi tramvaiele străvechiului Pământ. Dar în cele din urmă lăsă în spate modestele aeroporturi şi ajunse în câmp deschis. Câteva momente, avu impresia că semăna cu regiunile rurale de pe Luyken: o înşiruire lungă şi frumoasă de petice verzi şi aurii, întrerupte din când în când de strălucirea plumburie a unui curs de apă, cu nori înalţi – tente opalescente îngrămădite pe cerul turcoaz; şi orizontul, profilându-şi conturul neregulat. Apoi câmpurile

dispărură iar ţinuturile deveniră mai uscate: pajişti de un galben pal, presărate cu coline blânde. *Asta-i casa ei de la ţară?* se întrebă Lel. *Sau se află într-un adăpost pentru vânătoare?* Pentru că localnicii ţineau foarte mult să nu-şi uite strămoşii, carnivorele solitare, deşi de obicei hrana venea prin serviciile de distribuire în loc să fie obţinută în mod sângeros, în savane.

Descoperi locul indicat de coordonate. Acolo nu era nicio casă de ţară, niciun fel de adăpost – nimic altceva decât un drum murdar care conducea spre un complex ce nu părea să aibă nimic neobişnuit; o arhitectură sferică, aşa cum se pare că le plăcea D’Tarth-ilor. Mai multe sfere îngrămădite în jurul unei piscine centrale care de sus arăta de parcă ar fi tânjit după curăţenie: era cam neagră.

Lel făcu un ocol, nu descoperi nimic care să semene cu o pistă de aterizare. În cele din urmă ateriză cu hopperul undeva prin apropiere, într-o zonă de iarbă înaltă şi uscată. Ieşi, privind din picioare în jurul său, uşor nedumerit. *Ce să facă Irrhun aici, în ţara nimănui?* Însă era un loc drăguţ, trebuia să recunoască asta: un vânt curat şi răcoros, foşnind prin iarbă, panorame largi, pace. *Ai putea ajunge să-ţi placă şederea într-un loc ca ăsta…* Porni spre clădiri, dar făcu destule ocoluri până să descopere o uşă. *Ciudat.* Însă uşa era deschisă şi înaltă, ca pentru el; iar înăuntru… îl aştepta Ea.

Nu se schimbase absolut deloc. Când se ridica pe picioarele din spate, Irrhun era înaltă chiar şi pentru un D’Tarth. Blana era parcursă de dungi late, care ieşeau puternic în evidenţă. Îi explicase odată: forma specială a dungilor roşu-aurii însemna că se trăgea dintr-o familie regală. Dacă un consiliu planetar n-ar fi înlocuit de curând casa regală din mica ei parte de lume, ar fi fost considerată prinţesă de sânge; dacă te-ai fi atins de blana ei, ai fi primit moartea. Timpul însă se atinsese de blană, mai ales în timpul serviciului militar; pe pielea ei se puteau distinge ici şi colo tăieturi şi urme de arsuri, acolo unde blana refuzase să crească din nou, chiar şi cu ajutorul tehnologiei de regenerare actuale. Ochii calzi, verzi, erau şi ei aceiaşi,

chiar şi felul în care îi zâmbea. Gestul acesta nu aparţinea semenilor ei; îl învăţase de la oamenii cu care colaborase şi obişnuia să le „zâmbească“ atunci când era necesar – deşi uneori acele zâmbete îngheţau sângele în cei ce nu erau pregătiţi pentru ele.

— Hlel! îngână ea plăcut surprinsă.

Scumpa ei greşeală de pronunţie... Se apropie de dânsa şi o îmbrăţişă, deoarece ştia că ea nu se va supăra; îl îmbrăţişă la rândul ei – cunoştea gestul *ăsta* – fără să scoată ghearele.

Apoi se desprinse şi i se adresă tandru:

— Irrhun, nu ai venit să mă întâmpini... S-a întâmplat ceva?

— Nimic rău, Hlel, îl asigură pripită. Doar că am avut treabă.

Tonul ei era destul de bine dispus.

— Haide, să mergem undeva unde să putem discuta.

Îl conduse din anticamera spaţioasă în care se întâlniseră, goală şi rotundă, în următoarea sferă. Era o sferă-grădină V după înfăţişare, cu plante înalte, albastre şi verzi, ridicându-se spre acoperişul transparent, iar în aer se făceau simţite arome dulci. Lel privi împrejur, căutându-şi cuvintele:

— Guvernul te-a pus să conduci o pepinieră?

Îl privi ciudat, preţ de câteva momente. După care vorbi molcom, fără să se grăbească:

— Nu chiar. Mă aflu în fruntea unui program de cercetare.

— Ce fel de program?

Ea îi zâmbi din nou, în felul acela, omenesc.

— Relaţii aliene. Am să-ţi arăt imediat... Spune-mi, Hlel, ce-ai mai făcut?

— Am făcut destul de bine, nu pot să mă plâng.

Dădu din cap.

— Numai că... acum se pare că sunt mult mai puţini oamenii cărora te poţi plânge.

Ea îşi flutură graţios coada, într-un gest de înţelegere.

— Războiul şi-a luat taxa. De la toţi... Ai ajuns la o înţelegere cu cei pe care i-ai întâlnit azi de dimineaţă?

— Înţelegere? repetă Lel, încruntându-se puţin. Cam mult spus.

Continua să-l privească amuzată.

— La ce te aşteptai? întrebă într-o doară.

Treceau din seră în altă cameră, aceasta dovedindu-se a fi un birou, cu ecrane şi console, şi cu vreo zece operatori lucrând ici şi colo.

— Aproape că ne-ai pus cu spatele la zid, Hlel.

— Haide, Irrhun. Noi niciodată…

— … nu aţi face ce-aţi făcut pe Arkheit şi pe Downiow? Da, asta sper şi eu.

Dar ochii ei păreau neîncrezători. Lel simţi un uşor fior alergându-i pe spinare. La un D'Tarth, ochii contau; doar ochii lor îţi spuneau – uneori – ce aveau în minte.

— Serios, Irrhun.

Se aplecă pentru a o atinge pe spate în timp ce sărea alături de el. Irrhun se opri, ridicând privirea în direcţia lui.

— Am luptat împreună. Nimic nu m-ar putea face să…

— Nimic?

Vorbise încet, ca un tors de pisică.

— Nici ordinul direct al lui Mac? Să presupunem că ţi-ar porunci să pârjoleşti întreaga noastră lume; ai face-o?

Lel se încruntă:

— Nu, n-ar face niciodată aşa ceva… Sunteţi aliaţi. Şi chiar dacă ar face-o… ar trebui să existe un motiv…

Irrhun nu-şi mai lua privirea din ochii lui. Deodată, Lel se gândi că probabil ea îl cunoştea mai bine decât reuşise el vreodată s-o cunoască pe ea. Vechea frică îşi arătă colţii. *Nu te poţi încrede în alieni…*

— Irrhun, murmură el cuprins de îndoieli, dacă acest ordin ar fi dat, m-aş ruga să nu fiu eu acela care să-l execute.

— Şi dacă ai fi?

Vocea ei era nepăsătoare. Ochii nu.

Lel îi întoarse privirea, dându-şi deodată seama că transpira abundent.

— Ar trebui să mă gândesc la asta, reuşi el în cele din urmă să se eschiveze.

Vorbise foarte încet, ca şi cum se temuse să nu-l audă cineva.

Coada ei se legăna dintr-o parte într-alta, în semn că înţelegea, sau aproba.

— Da… Asta mi-am închipuit şi eu că ai să spui. Haide, Hlel… Vreau să-ţi arăt ceva.

Traversară biroul-sferă. Lel deveni conştient de agitaţia din spatele său, apoi realiză că toţi cei din birou se mişcau, ieşind dintr-o dată din starea de paralizie în care stătuseră pe parcursul acelui schimb de cuvinte cu Irrhun.

Ce se întâmplă aici…?

Următoarea sferă avea un sas. Irrhun puse palma pe un contact, îl introduse pe Lel înăuntru, apoi aşteptă ca prima uşă să se închidă, înainte de a o împinge pe cealaltă.

Intrară. Lel privi în jurul său şi văzu ceva care semăna cu mai multe rânduri de recipiente din plastină; într-o parte a sferei era un birou închis. Cealaltă zonă dădea în piscina pe care o văzuse de afară. Un fel de canal venea din exterior, trecea prin pereţi şi se sfârşea într-o altă piscină din interiorul încăperii.

— Laboratorul meu de cercetare, îi explică Irrhun, oferindu-i încă un zâmbet aproape omenesc.

Merseră printre recipiente şi Lel privi în jos, spre ele. Nu prea aveau ce vedea: apa era murdară. Un fel de plante acvatice ieşeau către lumină, sau se unduiau uşor la suprafaţă.

— La început a fost o slujbă ciudată, continuă Irrhun. N-au vrut să-mi divulge despre ce era vorba. Ştii cum sunt militarii, nu-i aşa? Guvernul e şi mai rău. Nu mi-au spus decât că, dintre cei întorşi, eu eram cel mai bun ofiţer pentru treaba asta.

Râse în stilul semenilor ei, un *hfuff!* moale din fundul gâtului. Lel privi într-un alt recipient.

— Nici asta nu-mi dau seama ce este, făcu el. Parcă aţi creşte peşti aici.

— Totul a debutat cu o surpriză pentru guvernul nostru, reluă Irrhun. Într-o zi, planeta noastră s-a trezit cu un vizitator: o navă micuţă, neidentificabilă, – cu scuturi de un

tip deosebit. N-am aflat că a intrat în sistem decât după ce s-a prăbuşit, nu departe de aici.

— Altă specie de alieni? interveni Lel mai mult interesat decât surprins.

— Nava respectivă era mult mai evoluată decât tot ceea ce văzuserăm până atunci, spuse Irrhun.

Treceau pe lângă un alt şir de recipiente, de data aceasta mai mari. Irrhun arătă spre ele:

— Dar înăuntru nu se aflau decât aşa ceva. Multe se spărseseră. Însă majoritatea erau intacte şi aveau instrucţiuni de folosire.

Lel privi în următorul recipient, în trecere. În acesta, apa părea mai clară, însă la fund se găsea ceva, o masă neagră, gelatinoasă.

— Am creat în măsura posibilităţilor o ambianţă asemănătoare celei pe care am descoperit-o în navă, vorbi mai departe Irrhun, trăgând şi ea cu ochiul în acel recipient. Şi-am aşteptat să vedem ce se întâmplă.

Îşi continuară plimbarea.

— Şi ce s-a petrecut? întrebă el. Aţi obţinut rezultate?

— Aş zice că da.

Se opri în dreptul unui al treilea rând de recipiente, privind înăuntru.

Pe fundul acestora se aflau forme micuţe, cu tentacule, nu mai lungi de trei centimetri, multe mai reduse decât o unghie. Se zvârcoleau uşor prin apă şi de-abia aveau culoare pentru a putea fi distinse. Înotau în grupuri de câte trei.

Erau bebeluşi Gerini!

Lel se opri, încremenit şi privi.

— Semenii mei sunt teribili în război, auzi vocea lui Irrhun. Nu-i aşa? Din acest motiv am fost unii dintre cei mai buni aliaţi ai voştri. Cel Unic ne-a făcut vânători solitari. Aşa am rămas. Nu există piloţi de vânătoare ca noi. Chiar şi voi, oamenii, trebuie să admiteţi asta din când în când. Dar avem şi o altă faţetă, Hlel. Suntem vânători, dar şi părinţi buni. Avem grijă de micuţii noştri ca nimeni altcineva…

— De micuţii *voştri!* şopti el.

— Şi de cei adoptaţi, insistă Irrhun.

Urmă o pauză lungă.

— Vrei să-mi spui, făcu Lel, că Gerinii şi-au trimis aici câteva ouă…

— *Toate* ouăle. Ultima lor şansă. Hlel, ştii cât a trecut de când Gerinii nu se mai reproduc în ocean? Cu mult timp în urmă, tehnologia lor le-a permis să treacă la reproducerea în creşe. În acest mod, copiii lor puteau supravieţui în număr mult mai mare. Unde sunt acum creşele, Hlel? Semenii tăi au bombardat Vizuina Gerină până când nu le-a mai rămas în picioare aproape niciun sistem energetic. Creşele au fost afectate primele. Miliarde de Gerini au murit în război şi la bombardarea Vizuinii. Dintre cele câteva milioane aflate încă în viaţă, câţi vor reuşi să-şi vadă mari copiii, dacă le-a mai rămas vreunul? Câţi vor reuşi să se reproducă?

Lel miji ochii.

— Poate că este mai bine aşa, declară el, având în vedere ce le-au făcut ei copiilor *noştri* atunci când au avut ocazia.

Irrhun se aşeză în faţa lui, privindu-l cu ochi reci, inexpresivi, aproape duşmănoşi.

— Voi aţi învins. Nimeni nu se îndoieşte de asta, nici în Vizuina Gerină şi nicăieri altundeva. Aţi câştigat războiul. Le-aţi dat de înţeles foarte clar acest lucru, chiar şi aliaţilor voştri. Nu e niciun rău în asta, presupun. Dar nu aveţi dreptul de a distruge o întreagă specie.

— Atunci când specia aia face ce-au făcut ei…

Privi cu dezgust în recipiente; formele aproape transparente se înghesuiau, se depărtau, se ciocneau iarăşi una cu alta…

— Nu aveţi niciun drept, izbucni Irrhun. Această navă a venit la noi cu un mesaj, implorându-ne să avem grijă de copiii care acum nu au părinţi. Ce-ai vrea să facem?

Lel scoase arma.

Irrhun se ridică pe picioarele din spate, stătu nemişcată în faţa lui, cu ochii strălucind. *Semenii ei erau capabili să plângă?* se întrebă Lel. O întrebare idioată… mai bine s-ar

întreba dacă ar putea face ceva cu locul ăsta, când avea în faţă o creatură cu canini de zece centimetri şi gheare puternice, ameninţătoare ca o moarte neagră-aurie.

— Hlel, îl rugă Irrhun cu glas blajin, ascultă-mă! Lasă deoparte arma, măcar câteva momente. Intenţionat te-am adus aici, ştiam că mă vei căuta, deşi s-ar fi putut să descoperi adevărul de unul singur. Am vrut ca de la început să fiu sinceră cu tine, să am o şansă de a-ţi vorbi, bătrâne prieten! Avem nevoie disperată de un avocat care să ne susţină cauza în faţa Ligii.

Lel începu să râdă. Era de-a dreptul o nebunie!

— Un *avocat?*

— Asculta-mă! Guvernul nostru m-a pus aici pentru că aveam mai multă experienţă cu alienii decât aproape toţi ceilalţi. Asta vă include şi pe voi, oamenii, adăugă ea încet. Ştiau că noi doi ne cunoaştem, şi ştiau că vei veni aici. Avem nevoie de cineva care să ne ajute să salvăm vieţile acestor micuţi. Mai devreme sau mai târziu, cineva ar fi aflat de existenţa lor. Şi, în orice caz, în curând vor fi prea mari pentru a-i mai putea ascunde… de fapt, nici *nu trebuie* să fie ascunşi. Au dreptul să fie liberi, să crească sub cerul senin, în apă limpede, să înveţe să fie altfel decât au fost părinţii lor…

— Nu merită nimic, o întrerupse Lel. Poate doar moartea. Copiii de pe Luyken, şi de pe cinci sute de alte lumi, şi ei meritau să trăiască şi să crească mari, în loc să fie bombardaţi şi omorâţi, sau…

Era atât de şocat, încât mintea sa refuza să mai enumere atrocităţile în acest moment.

— Trebuie să moară! se trezi spunând cu o stranie convingere.

Ochii ei verzi se întâlniră cu ai lui.

— Crimele trebuie să se oprească undeva. Dacă nu le opriţi acum vor atârna de gâtul vostru pentru tot restul vieţii. Le veţi purta ca pe o grea pedeapsă.

— Dacă… chestiile astea cresc mari, strigă Lel arătând cu arma spre unul dintre containere, au să facă exact ce-au făcut şi părinţii lor. De ce n-ar face-o? Vor creşte în libertate

– asta vreţi pentru ei – şi în libertate, nu-i aşa, vor descoperi ce le-am făcut noi părinţilor lor. *Tu*, în locul lor, nu ai fi furioasă? Vor găsi o modalitate de a se răzbuna pe oameni – răzbunarea a fost întotdeauna caracteristica întregii lor specii. Şi-atunci va trebui să-i omorâm din nou – dar mulţi oameni de-ai *noştri* vor muri şi ei.

Atinse clapa de siguranţă a armei, o activă, ascultându-i bâzâitul uşor.

— Mai bine să terminăm cu ei acum.

Ceva cântărind în jur de cincisprezece kilograme îl lovi peste mână şi arma îi zbură învârtindu-se. Strigă surprins şi încordă mâna, încercând să-şi dea seama dacă nu cumva îi fusese ruptă. Irrhun se aşeză din nou pe picioarele din spate.

— Hlel, spuse ea cu voce blândă, îţi aminteşti de bătălia de la Nebuloasa Spartă? Îmi datorezi o viaţă. Şi iarăşi, la Giganta Roşie? Dacă n-aş fi pilotat eu, şi dacă n-ar fi fost echipa mea, *tu* ai fi acum printre cei daţi dispăruţi, pentru care nimic nu mai contează. Oricâţi Gerini veţi omorî, nu vă veţi putea aduce înapoi morţii; oricâţi oameni au omorât ei, nu-şi vor putea învia morţii lor, pe care i-au iubit aşa cum voi i-aţi iubit pe-ai voştri. Da, eu am luptat în război: a fost un pericol, dar acel pericol acum nu mai este. Aceste şase milioane de ouă şi embrioane nu mai prezintă pericol pentru nimeni, decât pentru tine şi propriile tale coşmaruri. Îţi cer, pentru viaţa pe care mi-o datorezi de două ori (poate de trei ori, dacă e să numărăm acea ultimă navă care aproape că ţi-a distrus crucişătorul): ajută-mă să-i salvez, Hlel! Fă asta pentru semenii mei, dacă nu pentru altceva. Cel Unic ne-o cere. Dacă-i abandonăm pe cei neajutoraţi, n-am mai fi ceea ce suntem. Şi nimic nu e mai rău decât asta. Nici măcar moartea.

El stătea acolo, frecându-şi mâna lovită, privind în ochii ei verzi.

Fantomele îi şopteau. *Bantry Bay. Crimeea. Luyken.*

— Bebeluşii aceştia nu sunt mai războinici decât oamenii, continuă Irrhun, băgând degetul unei labe în apă.

Un mormoloc mai mare, poate lung de opt centimetri, i se căţără pe labă şi începu să mângâie degetul cu tentaculele.

— Este devreme pentru începerea programului, dar ştim că paradigma treimii poate fi uşor abandonată; îi vom învăţa să fie solitari sociabili, ca noi. Ştim cel mai bine asta. Le vom spune *adevărul*… şi-i vom învăţa să trăiască împreună cu el, aşa cum am făcut şi noi.

Ridică spre Lel o privire ironică:

— La urma urmelor, am fost aliaţii voştri buni şi prieteni loiali… Dar, cu toate astea, după război aţi găsit că se cade să ne trataţi aşa cum o faceţi acum, de pe poziţii de forţă. Desigur, asta de dragul păcii!

Îi zâmbi omeneşte, dar se ascundea şi altceva în acel surâs, dincolo de trăsăturile chipului…

El clătină din cap:

— Nu înţeleg de ce n-aţi avut mai multă tărie…

Irrhun clipi, uitându-se absentă în direcţia lui. Purta în priviri tristeţi nedomolite.

— Suntem vânători solitari, după cum ţi-am mai spus. Nu ne interesează prea mult politica internă de grup. Ne vom cumpăra pacea, dacă trebuie, şi ne vom vedea de treabă. Viaţa…

Moartea, şoptiră fantomele.

Dar acolo era Irrhun, întotdeauna prietena sa, întotdeauna credincioasă, care într-adevăr îi salvase viaţa… de fapt, nu doar de trei ori.

— Crezi că pot fi învăţaţi să fie… utili?

Ea îl privi cu asprime:

— *Tu* eşti util? Ţi-ar conveni ca alte fiinţe conştiente să gândească în felul ăsta despre tine? Vor trăi. Dacă vor avea noroc, îşi vor găsi un scop în viaţă. Dacă vor fi şi mai norocoşi, vor găsi bucurie. Nimeni nu poate promite mai mult decât atât.

Fantomele şopteau puternic. Lel scutură din cap. Cu foarte mare prudenţă se aplecă deasupra recipientului, introducând un deget în apă.

Unul dintre bebeluşii Gerini se apropie ezitant, îl atinse cu tentacule curioase, apoi le înfăşură uşor în jurul degetului şi strânse; o strânsoare gingaşă.

Vărul său nou-născut, Marl, îi dădea aceeaşi senzaţie atunci când îl strângea de deget.

Pe Luyken… spuseră fantomele.

— Cum vă pot fi de folos? suspină Lel în cele din urmă.

Irrhun îi susţinu privirea, apoi se uită în altă parte… Pentru a nu-şi trăda sentimentele.

— Găseşte o cale ca să le spui ce facem, murmură copleşită, o cale care nu te va pune în pericol… dar care să ne permită şi nouă să continuăm ce am început. Găseşte o modalitate ca să-i faci pe cei din Liga Omului să înţeleagă că aceşti bebeluşi nu reprezintă o ameninţare pentru ei. Aceasta este cea mai bună şansă a noastră pentru a face pace cu specia Gerină: să le creştem copiii ca şi cum ar fi ai noştri, să le spunem adevărul… Apoi să-i lăsăm poate să meargă acasă, într-o zi, pentru a le spune adevărul celor care mai trăiesc pe-acolo…

Ca şi cum ar avea vreo importanţă, îl înghiontiră fantomele. *Gerinii care au mai rămas pe planetă îi vor numi trădători… îi vor ucide. Pe toţi!*

Aşa cum şi Liga i-ar numi pe cei din D'Tarth trădători – şi i-ar ucide – indiferent prin cine ar afla. Nici chiar Mac însuşi nu ar putea găsi o soluţie valabilă…

Cu un efort, reuşi să scape de fantome.

— Lasă-mă să mă gândesc cum trebuie să procedez, propuse el. Dar secretul tău este în siguranţă, dacă mi l-ai spus numai mie.

Irrhun îşi duse labele la frunte, ca un semn de mare recunoştinţă, un semn pe care Lel nu-l mai văzuse încă la niciun D'Tarth. Nu ştiu cum să reacţioneze, aşa că o îmbrăţişă.

— Trebuie să mă întorc pe navă, adăugă grăbit. Se vor întreba ce s-a întâmplat cu mine.

— Pace! îi dori ea.

L-ar fi condus pe drumul pe care venise, dar Lel se scutură îndărătnic şi plecă singur.

***

Drumul până la cosmoport îi păru lung. Fără a mai pierde timpul, se urcă în navă şi se înscrise pe orbită. Victoria şi ceilalţi erau puţin nedumeriţi de starea lui, dar nu spuseră nimic, fiind obişnuiţi cu dispoziţia lui de obicei proastă.

Stătu multă vreme în scaunul de comandă, privind prin hublou. În cele din urmă, Victoria îndrăzni:

— Ieşim de pe orbită?

— Încă nu, şopti el fără s-o privească. Mai avem un lucru de făcut. O pedeapsă discreţionară.

Membrii echipajului se priviră unii pe alţii. Dădură din umeri. Comandantul mei misiuni, unei misiuni ca *aceasta,* avea libertatea de a da un „exemplu“, dacă simţea nevoia unei demonstraţii de forţă. Lel îi comunică lui Asbury coordonatele.

— Puls laser! ordonă el. Puterea… aproximativ un bevawatt!

— Am înţeles, domnule! reacţionă Asbury.

Şi execută comanda.

— Cred că ajunge, murmură Lel. Acum să plecăm.

Ieşiră de pe orbită. Lel rămase locului multă vreme, ascultând motoarele, ascultând conversaţia domoală a echipajului său care-şi vedea de treabă dar neauzindu-i pe niciunul. Nu auzea decât fantome: în special vocea uneia.

Trebuia să faci asta, gândi bărbatul cu disperare. *Mai bine eu, care o iubeam, decât altcineva. Şi, mai devreme sau mai târziu, ar fi fost altcineva, inevitabil. Mai bine ca războiul să se termine, să se termine de-a binelea… A fost mai simplu pentru ei să moară.*

Dar acea fantomă nu-i răspundea. *Singura* care i-ar fi răspuns… îi dădea o senzaţie ciudată, ca o mânuţă de copil strângându-l de deget.